

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ΕΣ-ΕΣ





Τα Ες-Ες υπήρξαν πρότυπα στρατιωτών και μαχητών της Εθνικοσοσιαλιστικής ιδέας, προασπιστές των φυλετικών παραδόσεων και αξιών, μέχρι τέλους.

Πολύ εύστοχα, αποκαλούνται τα Ες-Ες Ιππότες της Λευκής Φυλής.

Κανένας άλλος στρατός, μετά τα ιπποτικά τάγματα του Μεσαίωνα, δεν ανύψωσε την πολεμική ανδρεία και την στρατιωτική αρετή σε τέτοια ύψη, όπως τα Ες-Ες. Η ιστορική τους πορεία, αρχικά ως γερμανόφωνος στρατός εθελοντών και αργότερα ως πανευρωπαϊκός, κατέταξε τα Ες-Ες δικαιωματικά στις σελίδες της ιστορίας, ως την αιχμή του δόρατος του μαχόμενου Εθνικοσοσιαλισμού, για μια Ευρώπη των Εθνών και των Παραδόσεων, ενάντια στην εβραιοφιλελεύθερη τυραννία και στην εβραιομαρξιστική σκλαβιά.

Η ρήση και συγχρόνως αξίωμα των Ες-Ες, «ΤΙΜΗ ΜΑΣ Η ΠΙΣΤΙΣ», δεικνύει τον αμιγώς ιδεαλιστικό χαρακτήρα του σώματος της Μαύρης Φρουράς, και συγχρόνως καθιστά σαφές ότι η προσήλωση στις αρχές του Εθνικοσοσιαλισμού, αποτελεί και την πεμπτουσία της υπάρξεως και της αποστολής τους.

«ΚΑΙ ΑΝ ΟΛΟΙ ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΓΙΝΟΥΝ ΑΠΙΣΤΟΙ, ΕΜΕΙΣ ΘΑ ΠΑΡΑΜΕΙΝΟΥΜΕ ΠΙΣΤΟΙ, ΓΙΑΤΙ ΠΑΝΤΑ ΘΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΙΑ ΣΗΜΑΙΑ ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΟΜΑΣΤΕ...»

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΣ

. 0

ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ΕΣ-ΕΣ



ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΑΠΟΛΛΩΝΕΙΟ ΦΩΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΠΡΟΟΙΜΙΟ

Τα μάχιμα Ές-Ές, απετέλεσαν μία μαχητική δύναμη που περιεβλήθη την αίγλη του θρύλου, κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, τόσο για το αξιόμαχο και τον υψηλό βαθμό πειθαρχίας και αφοσίωσης που τα διέκρινε, όσο και για το γεγονός ότι απετέλεσαν το προοίμιο για την σύσταση ενός ευρωπαϊκού, και μάλιστα εθελοντικού, στρατού, σε εθνικιστική, φυλετική και αντικομμουνιστική βάση.

Μετά την έναρξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ο ρόλος των Ές-Ές διευρύνθηκε ουσιαστικά και πολύπλευρα, αφού έπαυσαν πλέον να αποτελούν σώματα ασφαλείας/προστασίας και ανέλαβαν επιχειρησιακή δράση αφ' ενός, αφ' ετέρου τους ανατέθηκαν αστυνομικά καθήκοντα στις χώρες όπου εισέρχονταν τα Γερμανικά στρατεύματα. Επιπλέον όμως ανέλαβαν την προώθηση και εμπέδωση του φυλετικού μηνύματος του Εθνικοσοσιαλισμού στα κράτη αυτά, στο πλαίσιο της Νέας Ευρώπης και της Νέας Τάξεως Πραγμάτων, σύμφωνα με τις διακηρύξεις των ηγετικών τους στελεχών, όπως άλλωστε και την ανάπλαση και αναμόρφωση των κοινωνιών των κατεχομένων κρατών, σύμφωνα με τα άρια πρότυπα.

Είναι προφανές ότι η αποστολή των Ές-Ές, εν αντιθέσει προς εκείνη της Βέρμαχτ, του Γερμανικού δηλαδή στρατού, ήταν πολυσύνθετη και απείρως δυσκολότερη, αφού το έργο που καλούνταν να επωμισθούν και να φέρουν σε πέρας ήταν πολυδιάστατο και επίπονο. Επιπροσθέτως, στην δικαιοδοσία των Ές-Ές υπάγονταν οι αιχμάλωτοι πολέμου, συχνότατα, καθώς και οι πληθυσμοί εκείνοι που κρινόταν αναγκαίο από το Γ Ράιχ να εγκλεισθούν/περιορισθούν σε στρατόπεδα συγκεντρώσεως και υποχρεωτικής επιπροσθέτως εργασίας.

Σταδιακά, και ενώ οι ανάγκες του πολέμου καθιστούσαν την αναγκαιότητα συγκροτήσεως ολοένα και περισσότερων μάχιμων μεραρχιών για την Γερμανία επιτακτική, τα Ές-Ές απετέλεσαν το αντίπαλο δέος της Βέρμαχτ, καθώς οπλίστηκαν και εκπαιδεύθηκαν ώστε να πολεμούν ανεξάρτητα ή και παράλληλα προς τον τακτικό Γερμανικό στρατό, διευρύνοντας με έμφυχο δυναμικό την πολεμική μηχανή του Γ Ράιχ. Στο σημείο αυτό κρίνεται σκόπιμο να επισημανθεί ότι για τους Αξιωματικούς των Ές-Ές, η δύναμη αυτή που τελούσε υπό την αρχηγία του Χ. Χίμλερ, δεν αποτελούσε απλά ένα τέταρτο όπλο (Μετά τον Στρατό Ξηράς, την Αεροπορία και το Ναυτικό), στην πολεμική μηχανή της Βέρμαχτ. Αντίθετα γι' αυτούς τα μάχιμα Ές-Ές αποτελούσαν όχι απλά κάτι το ανεξάρτητο, αλλά και συνάμα ιδιαίτερα ξεχωριστό, θεωρούμενα ως το απόσταγμα των πολεμιστών που αναδυόταν μέσα από τις τάξεις της φυλετικής και πολιτικής αριστοκρατίας του Εθνικοσοσιαλισμού. Η ιδεολογική κατάρτιση και τα σοβαρά αξιολογικά κριτήρια με τα οποία εντάσσονταν οι νέοι στα Ές-Ές, συνιστούσε την ειδοποιό διαφορά και προσέδιδε ουσιώδη ποιοτικά γνωρίσματα στη νέα αυτή δύναμη των μαχητών του Τρίτου Ράιχ.

Αρχικά, οι μεραρχίες των Ές-Ές αποτελούνταν εξ' ολοκλήρου από Γερμανούς, ωστόσο το μήνυμα της φυλετικής πολιτικής αφυπνίσεως του Εθνικοσοσιαλισμού ανά την Ευρώπη αφ' ενός, οι ανάγκες του πολέμου αφ' ετέρου, κατέστησαν αναγκαία τη δημιουργία μεραρχιών, αποτελούμενες από ευρωπαίους εθελοντές οι οποίοι αγωνίστηκαν στο πλευρό των Γερμανών συναγωνιστών τους, για μία Ευρώπη απαλλαγμένη, σύμφωνα με τις εθνικοσοσιαλιστικές διακηρύξεις, από τα τυραννικά δεσμά της εβραιοκαπιταλιστικής δουλείας και της εβραιομαρξιστικής σκλαβιάς.

Με το δεδομένο ότι στο εσωτερικό της Γερμανίας τα κυριαρχικά πρωτεία για την στρατολόγηση έμφυχου δυναμικού κατείχε η Βέρμαχτ, τα Ές-Ές κατόρθωσαν να συγκεντρώσουν επίλεκτο δυναμικό από τους Γερμανικούς πληθυσμούς της διασποράς και σταδιακά να γιγαντωθούν, συναρτήσει βέβαια των αναγκών και των απαιτήσεων του πολέμου. Αν αναλογισθεί κανείς ότι τον Σεπτέμβριο του 1939, εποχή κατά την οποία ξέσπασε ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος με την εισβολή στην Πολωνία, ο αριθμός των ενόπλων τμημάτων των μάχιμων Ές-Ές δεν υπερέβαινε τους 23.000 άνδρες, με κυριότερες μονάδες την Σωματοφυλακή «Αδόλφος Χίτλερ», δυνάμει ενός συντάγματος, υπό την διοίκηση του Ζεπ Νήντριχ, μονάδα η οποία αναβαθμισμένη σε μεραρχία το 1941 διαδραμάτισε επιχειρησιακό ρόλο κατά την είσοδο των Γερμανικών στρατευμάτων στην Ελλάδα το 1941, και τις μονάδες «Τότενκοφ» («Νεκροκεφαλή»), επιφορτισμένες με την φύλαξη των στρατοπέδων συγκεντρώσεως, κατά τους επόμενους μήνες η κατάσταση αυτή μεταβλήθηκε άρδην.

Συγκεκριμένα τον Οκτώβριο και τον Νοέμβριο του 1939 συστάθηκαν δύο μεραρχίες των Μάχιμων («Βάφφεν») Ές-Ές, υπό τις επωνυμίες «Ντας Ράιχ» και «Τότενκοφ», καθώς επίσης συγκροτήθηκε και μία μεραρχία περιβεβλημένη με αστυνομικά καθήκοντα. Ακόμη τότε, επί των αρχών του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, καθώς οι ανάγκες ήταν ακόμη μικρές, ο αριθμός των σχηματισμών των Ές-Ές υπόκειτο σε κάποιους περιορισμούς, καθώς περιορισμένος αριθμός αξιωματικών ή ανδρών του στρατού και της αστυνομίας μπορούσαν να μεταγραφούν στις δυνάμεις αυτές, ή απόστρατοι αξιωματικοί, βλέποντας τα μάχιμα ή τα αστυνομικά Ές-Ές ως μία ευκαιρία για συνέχιση της σταδιοδρομίας τους, πέραν των πολιτικών και ιδεολογικών λόγων που ασφαλώς συνέτρεχαν.

Με την κλιμάκωση του πολέμου, και την εξ αυτού του γεγονότος απορρέουσα μεγιστοποίηση των αναγκών, τα Ές-Ές άρχισαν να γνωρίζουν αριθμητική διεύρυνση, αν και αρχικά τελούσαν υπό τον επιχειρησιακό έλεγχο της Βέρμαχτ (του Επιτελείου δηλαδή του τακτικού Γερμανικού Στρατού), διατηρώντας απλά και μόνο την διοικητική αυτονομία τους καθ' όλο το διάστημα των εκστρατειών του έτους 1940. Η διεύρυνση των περιερχομένων υπό τον Γερμανικό έλεγχο ευρωπαϊκών εδαφών, πολλαπλασίασε αφ' ενός τις ανάγκες για συγκρότηση μάχιμων σωμάτων, αφ' ετέρου προσέδωσε στα Ές-Ές μία πολύτιμη δεξαμενή έμφυχου υλικού, από την οποία μπορούσαν να αντλήσουν



μαχητές προς στρατολόγηση, παρακάμπτοντας τις ενστάσεις της Βέρμαχτ. Αυτό έγινε αρχικά με την ένταξη στα Ές-Ές Γερμανών προερχομένων από μειονότητες όπως της Αλσατίας και της Λωραίνης, της Σουδητίας, της Ανατολικής Ευρώπης και του ευρύτερου βαλκανικού χώρου, Γερμανικοί πληθυσμοί οι οποίοι δεν περιλαμβάνονταν στους στρατολογικούς πίνακες της Βέρμαχτ, οπότε το έδαφος ήταν εκεί πρόσφορο για τη δραστηριοποίηση των Ές-Ές.

Παράλληλα άρχισε η στρατολόγηση εθελοντών από συγγενικά προς τους Γερμανούς Έθνη, από φυλετικής απόψεως, όπως από τους γερμανόφωνους λαούς της Νορβηγίας, της Δανίας, της Ολλανδίας. Στις χώρες αυτές το φυλετικό μήνυμα του Εθνικοσοσιαλισμού συνάντησε σε κάποιο ορισμένο βαθμό θετική ανταπόκριση, συνυφασμένο με τον αντισημιτισμό και τον αντικομμουνισμό, με αποτέλεσμα την προσέλευση στις τάξεις των Ές-Ές αξιόλογου μάχιμου δυναμικού και μάλιστα σε εθελοντική βάση. Αξίζει να αναφερθεί ότι μέχρι το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, το συνολικό δυναμικό των μαχίμων Ές-Ές ανέρχονταν στις 800.000 άνδρες. Στην δύναμη αυτή δεν υπολογίζονται επιπλέον δυνάμεις μη Γερμανών οι οποίοι υπήχθησαν στην διοίκηση των Ές-Ές, δίχως όμως να αποτελούν οργανικό τμήμα τους. Χαρακτηριστική ήταν η περίπτωση των Ελληνικών Ταγμάτων Ασφαλείας (Τσολιάδων) που έδρασαν το 1944 στην ελλαδική επικράτεια. Ενώ άλλα ανταρτικά τμήματα, όπως το τάγμα εκείνο του Συνταγματάρχη Πούλου, το οποίο έδρασε στον χώρο της Μακεδονίας, αποτέλεσε οργανική δύναμη των Ές-Ές, ενώ άλλα τμήματα των ταγμάτων ασφαλείας, τέθηκαν υπό τις διαταγές της Γκεστάπο.

Από απόψεως διοικητικής δομής, τα Ές-Ές διαρθρώθηκαν σε επίπεδο 38 μεραρχιών. Εξ αυτών, οι πιο ετοιμοπόλεμες ανήκαν στην 6η Στρατιά Τεθωρακισμένων καθώς και σε 7 μεραρχίες αρμάτων. Οι στρατιωτικοί αυτοί σχηματισμοί συνιστούσαν το απόσταγμα του οργανισμού τως Ές-Ές και μάλιστα κατά την κρίσιμη καμπή του πολέμου, που εντοπίζεται στο 1943 και εντεύθεν, πρωτοστατούσαν έναντι των δυνάμεων της Βέρμαχτ, όσον αφορά τον εξοπλισμό με νέα οπλικά συστήματα, νέου τύπου άρματα μάχης και γενικά από απόψεως υλικής υποδομής.

Η μεραρχία «Χόρστ Βέσσελ» απετελείτο από Γερμανούς της Ουγγαρίας, η «Πρίγκηπας Ευγένιος» στελεχωνόταν από Γερμανούς του ευρύτερου βαλκανικού χώρου, η μεραρχία «Χαντσάρ» και η «Κάμα» απετελείτο από μουσουλμάνους της Κροατίας και της Βοσνίας, οι μεραρχίες «Εσθόνιεν», «Ουκράνιεν» Νο 1 και 2 από Εσθονούς και Ουκρανούς εθελοντές αντίστοιχα. Η μεραρχία «Καρλομάγνος» από Γάλλους εθελοντές, η μεραρχία «Αζούλ» από Ισπανούς Εθελοντές, οι μεραρχίες «Λάτβιαν» Ι και ΙΙ από Ιταλούς, η μεραρχία «Νεντερλάντεν» από Ολλανδούς, η Μεραρχία «Σκάντεμπεργκ» από Αλβανούς, η μεραρχία «Βαλλόνιεν» από Βαλλόνους υπό τον Αρχηγό του Κόμματος των Ρεξιστών προπολεμικά Λεόν Ντεγκρέλ, η μεραρχία «Ρουμάνιεν» από Ρουμάνους εθελοντές, το «Βρετανικό Ελεύθερο Σώμα», αποτελούμενο από βρετανούς εθνικοσοσιαλιστές, «Η Ινδική Λεγεώνα» και πολλές άλλες. Αξίζει στο σημείο

αυτό να επισημανθεί ότι η κοινή δράση και συστράτευση του άνθους αυτού των ευρωπαϊκών λαών υπό την αγωνιστική σημαία των Μαχίμων Ές-Ές, πολεμώντας για μία Ευρώπη με σεβασμό στις Παραδόσεις και στην άρια φυλετική ταυτότητα, σύμφωνα με τις διακηρύξεις των ιδεολογικών ιθυνόντων τους, απετέλεσε τον πυρήνα και την πρώτη ιστορικά σοβαρή προσπάθεια για την συγκρότηση ενός κοινού ευρωπαϊκού στρατού και μάλιστα σε εθελοντική βάση. Τον Νοέμβριο του 1943, με έγκριση του Αδόλφου Χίτλερ, σχηματίστηκαν στην Πελοπόννησο, μετά την Αθήνα και την Θεσσαλονίκη, τρία τάγματα ασφαλείας. Σταδιακά τάγματα ευζώνων συγκροτήθηκαν και σε άλλες περιοχές της ηπειρωτικής Ελλάδας, φθάνοντας τελικά τον αριθμό συνολικά των 20.000 ανδρών.

Δεν ήταν λίγες οι φορές που τα συγκροτηθέντα από την κυβέρνηση του Ιωάννη Ράλλη, Τάγματα Ασφαλείας, συνεργάστηκαν σε επίπεδο συμμετοχής από κοινού με μονάδες της Βέρμαχτ ή και των Ές-Ές σε επιχειρήσεις εναντίον κομμουνιστών ανταρτών σε διάφορες περιοχές της Ελλάδας. Μάλιστα δυνάμεις των Ταγμάτων Ασφαλείας είχαν συμμετοχή και στα αντίποινα που προκάλεσαν οι Γερμανοί στο Δίστομο, στο Καρπενήσι και αλλού. Ειδικότερα το Τάγμα Ευζώνων των Πατρών, συμμετείχε σε ευρείας εκτάσεως εκκαθαριστικές επιχειρήσεις αντικομμουνιστικού χαρακτήρα και συνέβαλε στην σύλληψη και φύλαξη εβραϊκών πληθυσμών, προκειμένου να μεταφερθούν σε στρατόπεδα υποχρεωτικής εργασίας.

Χαρακτηριστική υπήρξε η δράση του αντιμοναρχικού συνταγματάρχη Γεωργίου Πούλου, ο οποίος επικεφαλής δυνάμεως 300 ανταρτών, περιόδευσε στα χωριά της Μακεδονίας και υπό την σκέπη της σβάστικας καλούσε τους χωρικούς να ενταχθούν στις γραμμές της δυνάμεως του, ενώ συμμετείχε πολλές φορές σε πολεμική δράση με γερμανικά στρατεύματα. Αξιοματικός-σύνδεσμος των Ές-Ές που ακολουθούσε τις δυνάμεις του Πούλου, ενημέρωνε σχετικά με τις δραστηριότητες του, μέσω επισήμων αναφορών, τον αρχηγό των Ές-Ές στην Ελλάδα, Βάλτερ Σιμάνα. Κατά την αποχώρηση των γερμανικών στρατευμάτων, ο Πούλος και οι άνδρες του ακολούθησαν τον Γερμανικό Στρατό και στήριξαν την εξόριστη κυβέρνηση του Έκτωρος Τσιρονίκου και άλλων επιφανών εθνικοσοσιαλιστικών προσωπικοτήτων που συγκροτήθηκε στην Βιέννη.

Στον Πύργο Ηλείας, ο Διοικητής του Τάγματος Ευζώνων, Συνταγματάρχης των Ές-Ές Χέρμαν φραντς, εξήρε δημοσίως την δράση των ανδρών του κατά του μπολσεβικισμού.

Η στάση του επισήμου κράτους έναντι των Ταγμάτων Ασφαλείας, υπήρξε ιδιαίτερα προκλητική και άκρως ωφελιμιστική, κατά τρόπο επιλεκτικό. Ενώ άπαντες είχαν αποκηρύξει την δράση των Ταγμάτων Ασφαλείας, στις τάξεις των οποίων είχαν συστεγασθεί τυχοδιώκτες, εγκληματίες, αντικομμουνιστές και ωφελιμιστές με λίγους αγνούς αντιμοναρχικούς ιδεολόγους, (Βλέπε Συμφωνία Φεβρουαρίου 1944 στο Μυρόφυλλο Θεσσαλίας, την οποία υπέγραψαν από κοινού εκπρόσωποι του ΕΑΜ, του ΕΔΕΣ, της Συμμαχικής Στρατιωτικής Αποστολής και άλλων οργάνωσεων, χαρακτηρίζοντας τα Τάγματα Ασφαλείας ως «εχθρούς του έθνους, εγκληματίες πολέμου, υπολόγους δι' αυτό δια πράξεις προδοσίας»), εν τούτοις, μετά τα Δεκεμβριανά το 1944, το ξενοκίνητο καθεστώς των Αθηνών, δέσμιο των άγγλων πατρώνων του, έδωσε «άφεση αμαρτιών» σε όσους ταγματασφαλίτες εντάχθηκαν στις γραμμές του, παραγράφοντας διάφορα αδικήματα που είχαν διαπράξει, ενώ έσυρε στα δεσμοπήρια και στις εκτελέσεις όσους λίγους ταγματασφαλίτες παρέμειναν ασυμβίβαστοι με το καθεστώς της αγγλοκρατίας και συνεπείς στις εθνικοσοσιαλιστικές τους αρχές.

Καταληκτικά, αξίζει να αναφερθεί ότι υπολείμματα της μεραρχίας «Χίτλεργιουγκεντ», της γαλλικής μεραρχίας «Καρλομάγνος» υπό τον Ανρί Φενέ και της ισπανικής Λεγεώνας «Αζούλ», πολέμησαν τον Μάιο του 1945 στο Βερολίνο, μέχρις εσχάτων, προασπίζοντας την τιμή των Ές-Ές, τιμή που τόσο κηλίδωσε η προδοτική αποστασία του αρχηγού τους, Χάινριχ Χίμμελρ, στον βωμό της προσωπικής του επιβίωσης...

Ιωάννης Θεμ. Χαραλαμπίδης

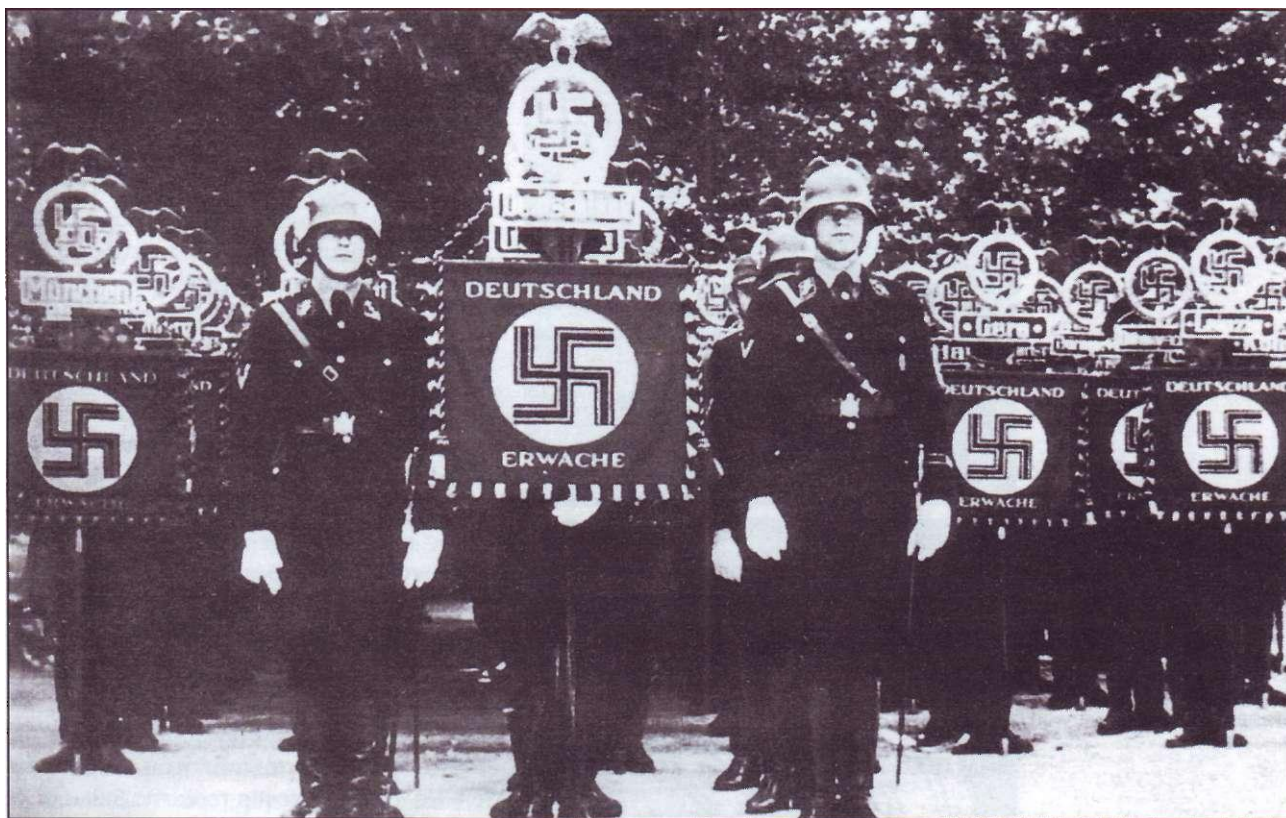


Αφίσα που καλεί
Γάλλους εθελοντές
προς κατάταξη στα
μάχιμα Ες-Ές, τα
οποία εξελίχθηκαν
σε ευρωπαϊκό
εθελοντικό στρατό.



Το λάβαρο της 1ης μεραρχίας των Ες-Ες «Αδόλφος Χίτλερ», ο πυρήνας της οποίας απετέλεσε και την πρώτη σωματοφυλακή του Φύρερ. Το Λάβαρο φέρει την επιγραφή «Γερμανία Ξύπνα», υποδηλώνοντας την θέληση του Εθνικοσοσιαλισμού να επιφέρει την φυλετική πολιτική αφύπνιση.

S-S, ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΘΟΥΛΗΣ & ΠΡΟΓΟΝΙΚΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ



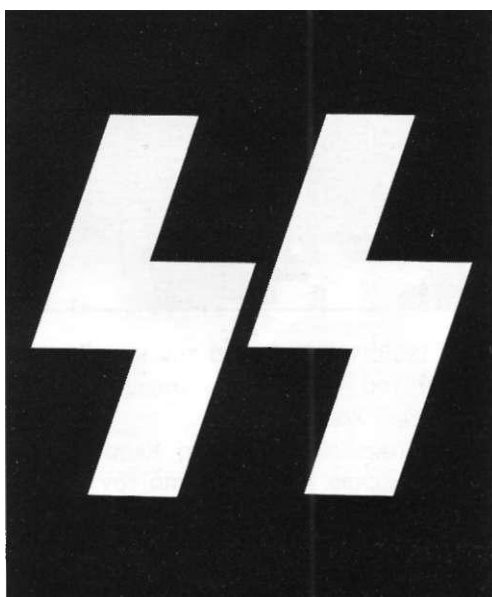
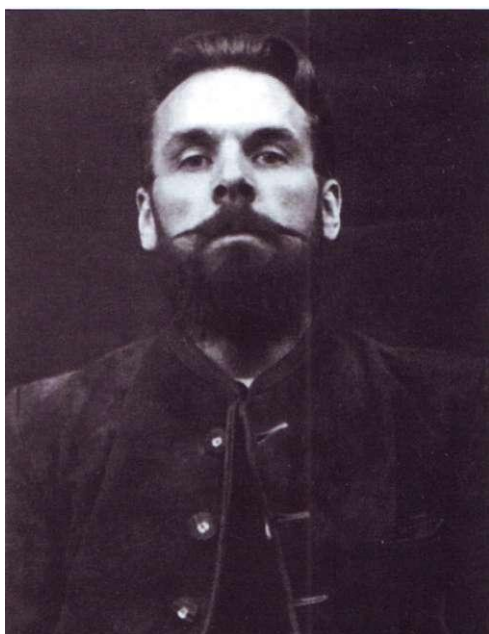
Η γένεση και άνδρωση των Ές-Ές, υπήρξε αποτέλεσμα μίας σειράς διεργασιών σε εσωτερικό επίπεδο, τα νήματα των οποίων κινούσε η παγερμανική εταιρεία που ήταν γνωστή ως Γερμανικό Τάγμα και αργότερα ως Εταιρεία της Θούλης, μία οργάνωση με άξονα της τον μυστικιστικό φυλετισμό και κύριο σκοπό της την αναγέννηση του Γερμανικού Ράιχ και την ακμή και πάλι της λευκής φυλής. Στα πλαίσια αυτά, η Εταιρεία της Θούλης μερίμνησε ώστε τα Ές-Ές να αναπτύξουν τόσο την στρατιωτική τους αποστολή, όσο και να επιδοθούν σε σοβαρό ερευνητικό έργο, το οποίο επωμίσθηκαν θυγατρικές οργανώσεις του μεγάλου αυτού οργανισμού. Η Εταιρεία Προγονικής Κληρονομιάς, ήταν μία από τις πλέον σοβαρές και συστηματικές προσπάθειες που κατέβαλλε το Γ Ράιχ να διερευνήσει και να αποδείξει τους μύθους και τις δοξασίες της Φυλής, προσδίδοντας τους επιστημονική βάση και τεκμηρίωση.

Η Εταιρεία Προγονικής Κληρονομιάς, γνωστή στα γερμανικά υπό την επωνυμία «Das Ahnenerbe», αποτελούσε ένα παρακλάδι της μυστικιστικής εταιρείας της Θούλης, η ίδρυση της οποίας ανάγεται στο

έτος 1935, τελούσα υπό την καθοδήγηση αρχικά του Φρ. Χίμλερ, συνεργάτη του Στρατηγού Χαουσχόφερ.

Η Εταιρεία Προγονικής Κληρονομιάς αναγνωρίστηκε επισήμως από τον ανώτατο αρχηγό των Ές-Ές Χ. Χίμλερ και υπήχθη διοικητικά στα SS, με Διοικητή τον Συνταγματάρχη Βόλφραμ Σήμπερς, έχοντας σκοπούς ερευνητικούς και στοχεύοντας να ενισχύσει τις ιδεολογικές θέσεις του Εθνικοσοσιαλισμού, τεκμηριώνοντας τις μέσα από επιστημονικά πορίσματα.

Η Εταιρεία Ahnenerbe διαρθρωνόταν σε 46 συνολικά τομείς, των οποίων οι υπεύθυνοι τομεάρχες ήταν επιστήμονες με σοβαρή κατάρτιση και ειδικευμένοι ερευνητές σε διάφορα γνωστικά αντικείμενα, όπως αρχαιολογία, ιστορία, βιολογία, ανθρωπολογία, ψυχολογία κ.α. Υπό την αιγίδα της, λειτουργούσαν αρκετές δεκάδες ερευνητικών ιδρυμάτων, παράγοντας ένα σημαντικό έργο, το οποίο αξίζει να σημειωθεί ότι ουδέποτε βρέθηκε μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, καθώς οι νικητές του πολέμου φρόντισαν να εξαφανίσουν τα αρχεία της Εταιρείας, υφαρπάζοντας πληθώρα στοιχείων και αξιοποιώντας τις όποιες ανακαλύψεις της σε διάφορους τομείς. Η λαφυραγωγή-



Επάνω: ο εκ των
ιθυνόντων της
Εταιρείας Προγονικής
Κληρονομιάς,
συνταγματάρχης των
Ες-Ες, Βόλφραμ Φον
Σήμπερς, εκτελέστηκε
από τους αμερικανούς.
Στο κέντρο, το διπλό
ρουνικό σύμβολο
Ζήγκελ, σύμβολο της
νίκης σε υλικό και
πνευματικό επίπεδο.
Δεξιά, ο ανώτατος
διοικητής/Ραϊχσφύρερ
Ες-Ες, Χάινριχ Χίμμελερ.

ση του πολύτιμου υλικού που είχε συσσωρεύσει επί δεκαετία η Εταιρεία Προγονικής Κληρονομιάς στα αρχεία της, επισφραγίστηκε με την θανατική καταδίκη και εκτέλεση του Διοικητή της, σβήνοντας στην κυριολεξία κάθε ίχνος της. Ακόμη και σήμερα, ό,τι διασώθηκε απ' αυτή, φυλάσσεται στα ομοσπονδιακά αρχεία και συνιστά τμήμα απροσπέλαστο για πληροφόρηση...

Οι έρευνες τις οποίες προωθούσε η Ahnenerbe ήταν πολυσχιδείς και εκτείνονταν από έρευνες για την ανακάλυψη του Αγίου Δισκοπότηρου στην Ισλανδία και αλλαχού, έως και την αναζήτηση της προελεύσεως των Αρίων και της ιστορικής τους διαδρομής στον χώρο και στον χρόνο.

Μετά το ξέσπασμα του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, το εύρος των μελετών της Εταιρείας Προγονικής Κληρονομιάς διευρύνθηκε στις υπό κατοχή χώρες, καθώς πλέον οι επιστήμονες και τα στελέχη της καλούνταν να εξετάσουν σπάνια χειρόγραφα, μνημεία με αρχαιολογική αξία, ιστορικά κειμήλια και έργα τέχνης από ολόκληρη την Ευρώπη, πολλά εκ των οποίων τα μετέφεραν είτε στο Βερολίνο είτε στην έδρα των Ές-Ές, στο Κάστρο Βέβελσμπουργκ.

Στο κάστρο αυτό, που ήταν και το λίκνο των Ές-Ές, υπήρχε μία τεράστια βιβλιοθήκη αποτελούμενη από 12.000 τόμους σπάνιων βιβλίων σχετικών με φυλετικές θεωρίες που απεδύκνειαν την ανωτερότητα της Λευκής Φυλής, καθώς και άλλο αρχειακό υλικό.

Το κάστρο του Βέβελσμπουργκ, ήταν αφιερωμένο στον βασιλιά Χάινριχ Γ, τον ιδρυτή του Α' Γερμανικού Ράιχ. Ο Χίμμελερ πίστευε ότι ο νεκρός βασιλιάς ήταν θαμμένος στην περιοχή αυτή, γι' αυτόν τον λόγο και κατασκεύασε συμβολική κρύπτη στα υπόγεια του κάστρου, πίστευε δε ότι αποτελούσε ο ίδιος μετενσάρκωση του συγκεκριμένου βασιλιά.

Την ένταξη των νέων αξιωματικών στις τάξεις των Ές-Ές, προηγείτο ειδικό σεμινάριο πολιτικής και ιδεολογικής αγωγής, ενώ αυτή λάμβανε χώρα στα πλαίσια μίας ορκομωσίας η οποία είχε έντονο το στοιχείο της άριας θρησκευτικότητας, αντλώντας στοιχεία όχι από την ιουδαιοχριστιανική παράδοση, αλλά από το θρησκευτικό υπόβαθρο των βορείων λαών.

Εν μέσω βαγκνερικής και εμβατηριακής μουσικής, αναπέμποντας ύμνους προς τους Θεούς της μυθικής Θούλης. Ο Θωρ, ο Οντίν, ο Μπάλντουρ, ο Βόταν αποθεώνονταν μέσα από τις μυητικές δοξασίες των Ές-Ές, προφητεύοντας το λυκόφως των Θεών και την Αναγέννηση ενός κόσμου εξα-

γνισμένου, στα πλαίσια της νέας τάξεως πραγμάτων, όπου μόνο με το χρυσό γένος του Ησιόδου θα μπορούσε να συγκριθεί.

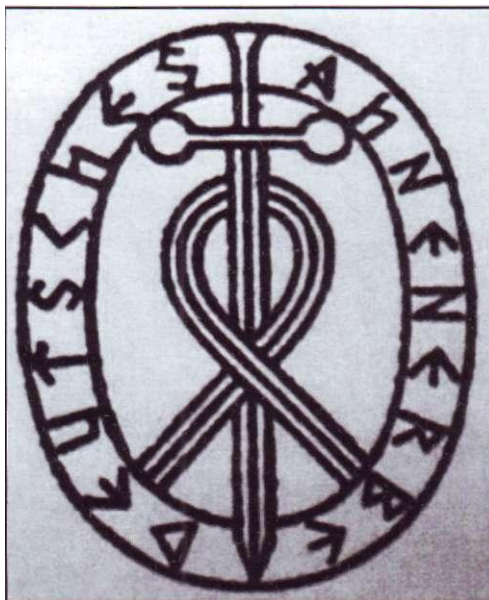
Εκεί τα στελέχη των Ές-Ές εμπέδωναν την προσήλωση στις φυλετικές δοξασίες, μέσα από την έμπρακτη αφοσίωση στις δυνάμεις του Αίματος και της Γης. Μάλιστα υποστηρίζεται ότι επί μία εβδομάδα λάμβανε χώρα ένα σεμινάριο από τον ίδιο τον Χίμμερ, το οποίο περιελάμβανε απόλυτη περιουλογή, και χαρακτηριζόταν από την διεξαγωγή ασκήσεων και δοκιμασιών που είχαν σχέση με την πνευματικότητα και την χαλύβδωση της αποφασιστικότητας των νέων στελεχών.

Στο σημείο αυτό να τονισθεί ότι τα Ές-Ές αναδείχθηκαν εν γένει σε θεματοφύλακες της αρχαίας αρίας κληρονομιάς, απορρίπτοντας τον ιουδαιοχριστιανικό μολοσεβικισμό και τις αντιπαραδοσιακές θεωρίες της σύγχρονης εποχής, επιδιώκοντας μία επάνοδο στις αρχικές, ανόθευτες ρίζες. Προς την ίδια κατεύθυνση εκινείτο ο θεωρητικός του Γ Ράιχ Αλφρεντ Ρόζενμπεργκ καθώς και ο Υπουργός Γεωργίας του Γ Ράιχ Βάλτερ Νταρρέ, αποβλέποντας στην αναβίωση μίας κοινωνίας όπου θα κυριαρχούσε η λατρεία προς την Φύση και η Ηρωική ηθική, μία κοινωνία με σαφή αριστοκρατική δομή και διάρθρωση, όπου όμως ο όρος αριστοκρατία προσλαμβάνει περιεχόμενο πνευματικό, ηθικό και ηρωικό και σε καμμία περίπτωση δεν σχετίζεται με τον παράγοντα της οικονομικής επιφάνειας και της συσσωρεύσεως πλούτου.

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να τονισθεί ότι η Εταιρεία Προγονικής Κληρονομιάς είχε άμεση σύνδεση με τον ανώτερο και εσώτερο πυρήνα της Εταιρείας της Θούλης, ο οποίος έφερε την έμφορτη συμβολισμού επωνυμία «Μαύρος Ήλιος» (Schwarze Sonne). Ρόλο ανωτάτου ιερέα σε αυτή, διαδραμάτισε ο Ταξίαρχος των Ές-Ές Καρλ Μαρία Βίλιγκουτ, ο οποίος έδρευε στο Κάστρο Βέλεσμπουργκ, την ανώτατη έδρα του Μαύρου Τάγματος.

Έχοντας την τεχνική και στρατιωτική υποστήριξη των Ές-Ές, η «Ahnenerbe» ανέπτυξε μεγάλης κλίμακας δραστηριότητα, θέτοντας κατ' εντολή του ιδίου του Χίτλερ σε εφαρμογή την επιχείρηση «Υπερβορέα» με σκοπό την εύρεση των καταβολών των Υπερβορείων προγόνων και την ανακάλυψη της εισόδου προς το εσωτερικό της γης, στην περιοχή του Βορείου Πόλου.

Η Εταιρεία της Θούλης πρέσβευε την αντίληψη ότι κοιτίδα των Αρίων ήταν η Έσχατη ή Υπέρτατη Θούλη, η οποία χρόνο-



Εμβλήματα της
Εταιρείας Προγονικής
Κληρονομιάς των SS
(Ahnenerbe).

ON IK KIN VOIK

VHP MM StfT«f

λογικά ήταν προγενέστερη κατά πολύ της Ατλαντίδος. Είναι ο μυστικός τόπος στον Βορρά όπου ο Ήλιος δεν δύει ποτέ, σύμφωνα με τις δοξασίες των Σκανδιναυών, ακόμη και σήμερα. Εκεί, σύμφωνα με τις ίδιες παραδόσεις, φυλασσόταν η μυστική, χαμένη, γνώση των Υπερβορείων, κτήτορες της οποίας ήθελαν να γίνουν οι Γερμανοί προς πραγμάτωση της Αρίας Αναγεννήσεως.

Πράγματι, εάν λάβουμε υπ' όψιν μας το γεγονός ότι προς το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου οι Γερμανοί επέδειξαν εφευρέσεις και παρουσίασαν κατασκευές, κυρίως πτητικές, προηγμένης για τα δεδομένα της εποχής, τεχνολογίας, σε συνάρτηση με το γεγονός ότι επιστημονικά στελέχη του Γ Ράιχ όπως ο Βέρνερ Φον Μπράουν υπέκυ-

Ο ταγματάρχης των Ες-Ες Όττο Ραν, ο οποίος απεδύθη σε ειδικές εκτεταμένες έρευνες στα πυρηναία όρη, με σκοπό την αναζήτηση του αγίου δισκοπότηρου.



Παραπλεύρως, εικονίζεται άνω αφίσα του εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος και κάτω προπαγανδιστική αφίσα των Ες-Ες.



ψαν μεταπολεμικά σε εκβιαστικά διλήμματα φθάνοντας να καταλαμβάνουν θέσεις όπως του Διευθυντή της ΝΑΣΑ, ανακύπτουν πολλά ερωτήματα ως προς την μυστική τεχνολογία των Γερμανών και την προέλευση των πηγών της.

Επίσης είναι γνωστή η αποστολή των Γερμανών επιστημόνων η οποία εστάλη κατά την περίοδο 1938-1939 στην Ανταρκτική, υπό την καθοδήγηση του Ε. Φον Στράουσεμπεργκ, με άγνωστο ωστόσο αποτέλεσμα, καθώς και οι έρευνες υπό την κωδική ονομασία «Εντελβάρτ» οι οποίες έλαβαν χώρα στην Ελλάδα, κατά την περίοδο 1941-1944, με ιδιαίτερη έμφαση στην περιοχή των Δελφών, της Πεντέλης, στο Δίστομο και στην Δωδώνη, έρευνες τις οποίες επίσης κάλυψε πέπλο μυστηρίου και σιγής.

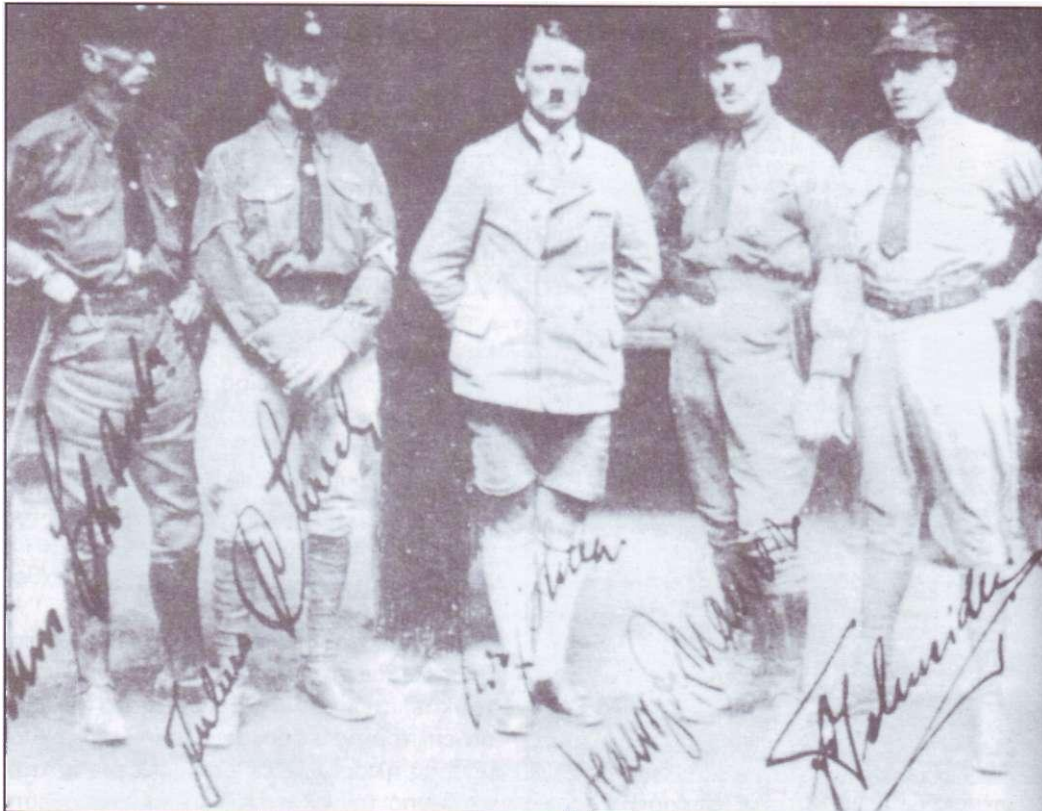
Ο ΜΥΗΤΙΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΩΝ ΕΣ-ΕΣ

Μετά την συγχώνευση των Ταγμάτων Εφόδου με τα Ές-Ές, το 1934, κατ' εντολήν του εσώτερου κύκλου της Εταιρείας της Θούλης, το Μαύρο Τάγμα απέκτησε πλέον και μυητικές προεκτάσεις με ανώτατο καθοδηγητή τον Χάινριχ Χίμμελρ. Έχοντας οικειοποιηθεί τυπικά και τελετουργικά στοιχεία από την θρησκευτική παράδοση των Γερμανών και εν γένει των Βορείων Λαών, το Μαύρο Τάγμα ανέδειξε μία αμιγώς επιλεκτική κοσμοθεώρηση, άξονας της οποίας ήταν οι φυλετικές δοξασίες και η λατρεία της θρησκείας του αίματος. Καθόλου τυχαία προς αυτές τις διαπιστώσεις, δεν είναι και η υιοθέτηση ως έμβλημα τους του διπλού ρούνου Σ, γνωστού και ως Σίγκελ. (Το ρουνικό αλφάβητο ήταν ο τρόπος γραφής των αρχαίων βορείων λαών). Ο διπλός ρούνος Σίγκελ, υποδηλώνει την δύναμη της ενέργειας.

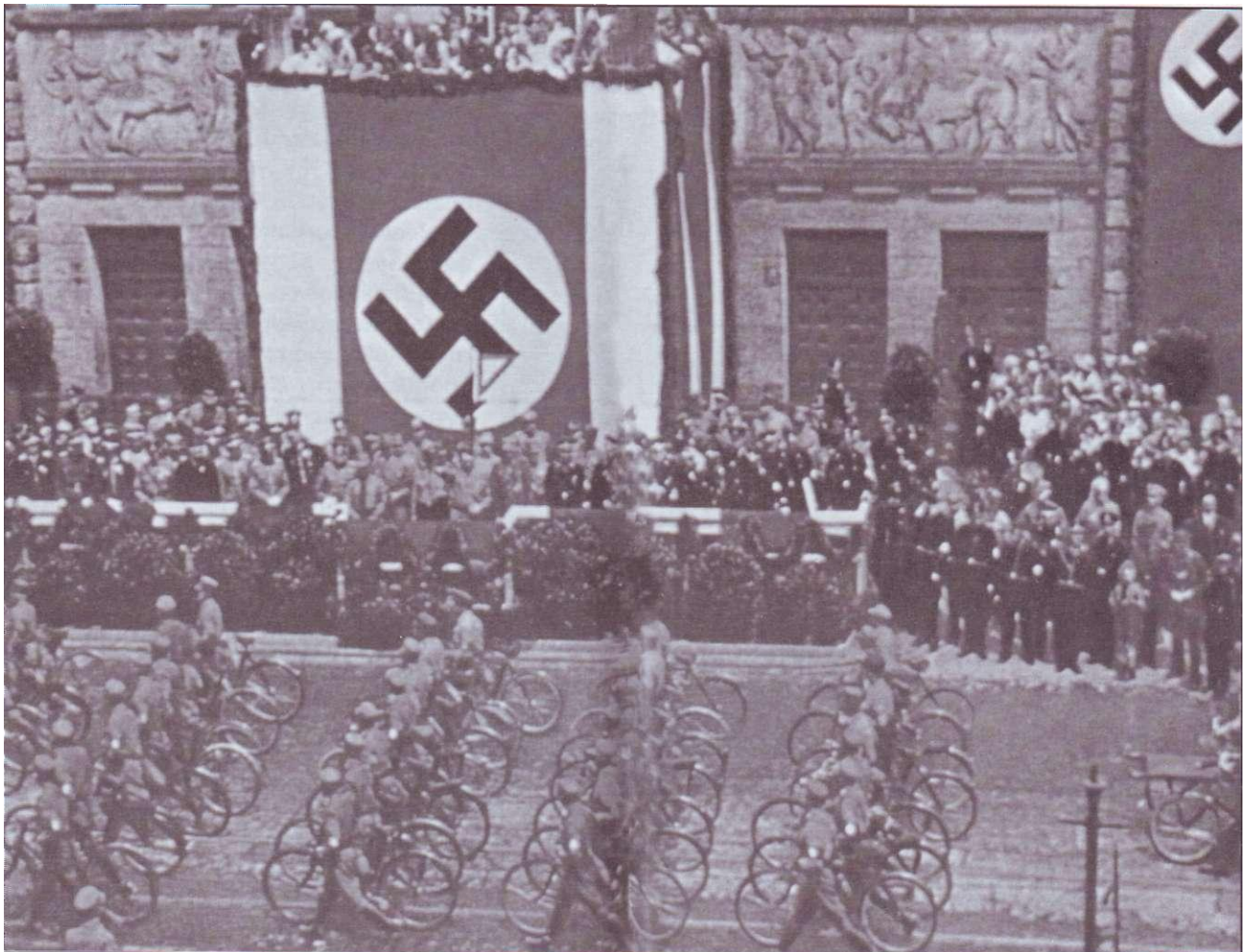
Σε πολλά στρατιωτικά νεκροταφεία των μαχτών των Ές-Ές, βλέπουμε αντί του χριστιανικού σταυρού να δεσπόζει το σχετικό ρουνικό σύμβολο ταφής, ενώ τιμώνται ιδιαίτερα προχριστιανικές παραδόσεις και επέτειοι, όπως τα Ηλιοστάσια και οι Ισημερίες, Γιορτές της Φύσεως και γενικά επέτειοι οι οποίες άπτονται των φυλετικών μας παραδόσεων.

Τα Ές-Ές είχαν θεσπίσει και ακολουθούσαν δικά τους τυπικά, σχετικά με όλα τα γεγονότα και τις επετείους, τους εορτασμούς, ακόμη και για κοινωνικής φύσεως τελετές όπως ο γάμος ή η βάπτιση.

Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα στελεχών των Ές-Ές που υιοθετούσαν τελετές ονοματοδοσίας για τα παιδιά τους, κομίζο-



Ο Χίτλερ περιβάλλεται από σωματοφύλακες - μέλη των Ες-Ες (1925).





Ο στρατηγός των Ής-Ής Κέπλερ συγχάιρει χαμηλόβαθμο αξιωματικό που τιμήθηκε με τον σταυρό των Ιπποτών.

ντας χρώμα και ύδωρ από τα τέσσερα σημεία της Γερμανίας, ενώ θα πρέπει να τονισθεί ότι όλες οι εκδηλώσεις συνιστούσαν αναβίωση ή έστω υπόμνηση αρχαίων φυλετικών δρωμένων.

Μετά την νικηφόρα, για το Γ Ράιχ, έκβα-

ση του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ο Χίμλερ οραματιζόταν την εγκαθίδρυση μίας φυλετικής αριστοκρατίας, αποτελούμενη από τα 'Ες-Ής, τα οποία ως ανταμοιβή θα είχαν την ευχέρεια να δημιουργήσουν μία δική τους «αυτοκρατορία» μέσα στο Ράιχ, ενώ παράλληλα θα καταργούσαν κάθε θεσμό, παράδοση, πρακτική ξένη προς το άριο φυλετικό πνεύμα.

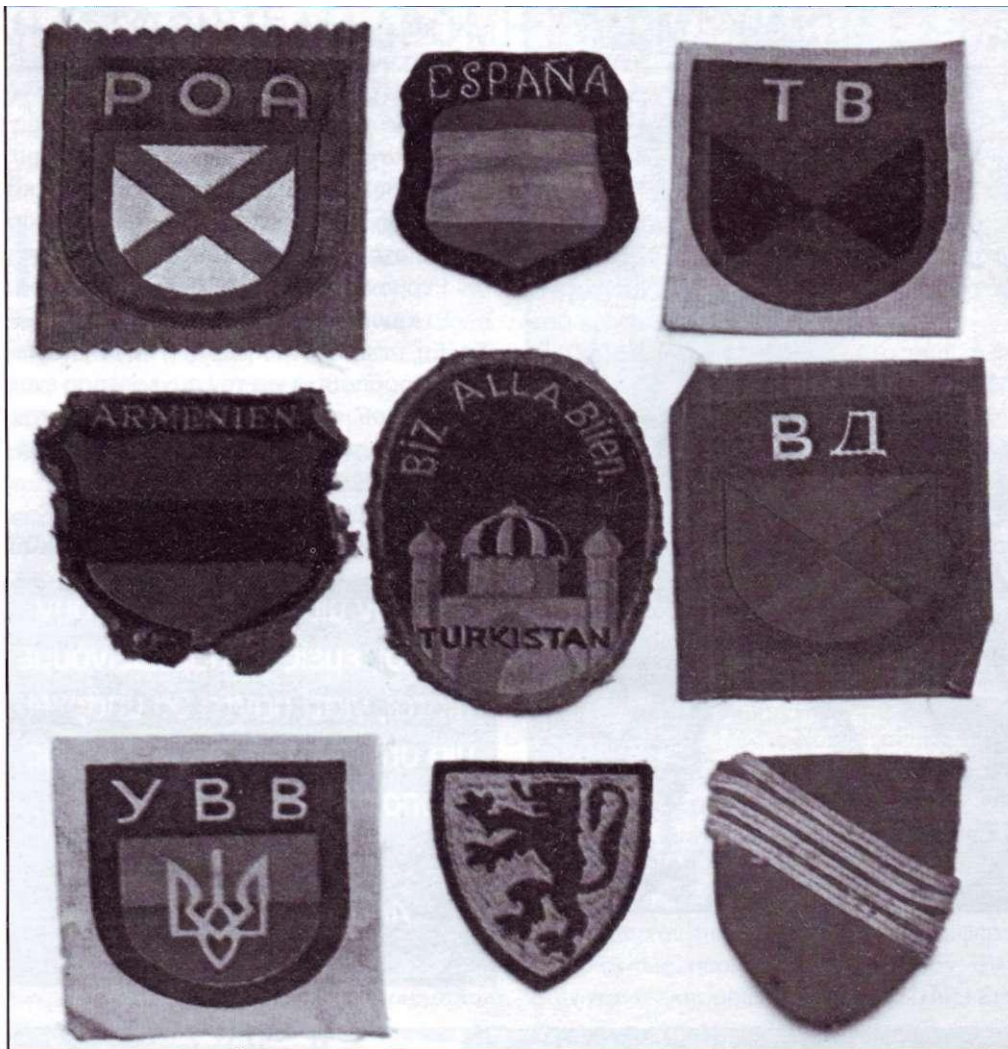
Για να επανέλθουμε ωστόσο στο θέμα, κατ' επέκταση, σε συμβολικό και αλληγορικό επίπεδο ερμηνείας, ο ρούνος σίγκελ σημαίνει την ηλιακή ενέργεια και ακτινοβολία η οποία διαλύει όλα τα σκότη και επιβάλλει την ηλιακή παρουσία σε κάθε επίπεδο. Εικονιζόμενος διπλός, δηλώνει ταυτόχρονα τη νικηφόρα έκβαση του αγώνα τόσο στο πνευματικό/ουράνιο, όσο και στο υλικό/χθόνιο πεδίο.

Στο Κάστρο Βέβελσμπουργκ, το οποίο αποτελούσε το μνητικό άνδρo των ανωτάτων στελεχών των 'Ες-Ής, υφίστατο η αίθουσα επί του δαπέδου της οποίας υπήρχε ο μαύρος ήλιος, ενώ ειδική κρύπτη υφίστατο με σκοπό την αποτέφρωση και εναπόθεση των ηγετών των 'Ες-Ής που θα έπεφταν στην μάχη ή θα περάτωναν την θνητή τους παρουσία. Στην κεντρική αίθουσα των συσκέψεων, ο Χίμλερ είχε τοποθετήσει μία στρογγυλή τράπεζα με δώδεκα μεσαιωνικού τύπου πολυθρόνες, προορισμένες για την ηγεσία του Μαύρου Τάγματος, κατ' αντιστοιχία προς την στρογγυλή τράπεζα του βασιλιά Αρθούρου.

Η αναβίωση της μυστικιστικής αυτής παραδόσεως, προέβλεπε κάθε «ιππότης»-αξιωματούχος να φέρει ένα οικόσημο, το οποίο ήταν σκαλισμένο και επί της πλάτης της πολυθρόνας του. Στον χώρο αυτό, που αποτελούσε την έδρα της οραματιζόμενης αυτοκρατορίας των 'Ες-Ής, τελούνταν όλες οι επίσημες τελετές των ανωτάτων αξιωματούχων και γίνονταν ειδικά σεμινάρια και επιμορφωτικές διαδικασίες περί θεμάτων φυλετικής πολιτικής, όσο και για την απόκρυφη παράδοση των αρχαίων βορείων.

Προ της ελεύσεως των συμμαχικών στρατευμάτων στην περιοχή του Κάστρου, όπως άλλωστε και σε όλα τα υπόλοιπα κάστρα-Ordensburg (Βαυαρία, Βόλγκενσαγκ, Πομμερανία κ.α.) οι ιθύνοντες των 'Ες-Ής απεμάκρυναν όσα αρχεία ήταν δυνατόν να απομακρυνθούν και τα υπόλοιπα τα παρέδωσαν στην πυρά, όπως επίσης παρέδωσαν στην πυρά και το ίδιο το κάστρο. Στο δάσος της ίδιας περιοχής της Βεστφαλίας, αξιωματούχοι των 'Ες-Ής, πιστοί στον όρκο τους, αφού τραγούδησαν για τελευταία φορά το





Εμβλήματα ξένων
εθελοντικών μονάδων
που πολέμησαν μέσα
από τις τάξεις της
Βέρμαχτ αλλά και των
Ες-Ες.

Εμβατήριο «Κι όταν μία μέρα όλοι γίνουν
άπιστοι, εμείς θα παραμείνουμε πιστοί, γιατί
πάντα θα υπάρχει μία σημαία να πολεμούμε
υπό τη σκέπη της», άναψαν πυρά και ακο-
λούθησε η τελετουργική αυτοθυσία τους,

ανάλογη προς την τελετουργική αυτοκτονία
χαρακίρι των ιαπώνων.

Τα οράματα του Χάινριχ Χίμλερ σωριά-
ζονταν μαζί με την κατάρρευση του μετώ-
που και την ισοπέδωση μίας προς μίας



Μέλη της 12ης
μεραρχίας Ες-Ες
«Χιτλερική Νεολαία», στη
Γαλλία το 1944.

Ο συνταγματάρχης
Πουλος έφιππος
στη Μακεδονία.
Οι δυνάμεις που
διοικούσε, εξ
Ελλήνων, υπάγονταν
διοικητικά στα Ες-Ες.

Φωτογραφία από
την παράδοση της
πόλεως των Αθηνών
στα γερμανικά
στρατεύματα.
Διακρίνεται Έλληνας
συνταγματάρχης
και ο διοικητής
της μεραρχίας
«Λέιμπτσταντάρτε»,
Ζεπ Ντήντριχ.



των πόλεων της Γερμανίας. Στον αγώνα
ωστόσο αυτό, διακρίθηκαν όσο ίσως κανείς
άλλος, τα μάχιμα Ές-Ές, ήδη από την αρχή
του πολέμου, με ολοένα και μεγαλύτερη
κλιμάκωση της δράσεως και του ρόλου
τους προς το τέλος. Δεν είναι υπερβολικό
να υποστηριχθεί ότι χωρίς την συμβολή των
Ές-Ές στο πολεμικό πεδίο, ο πόλεμος για
την Γερμανία θα είχε χαθεί πολύ νωρίτερα.

Συνάμα όμως προς την άνδρωση των
Ές-Ές, σφυρηλατήθηκε και η πρώτη ουσια-
στική προσπάθεια για την συγκρότηση ενός
ευρωπαϊκού στρατού εθελοντών, για την
προάσπιση της Ευρώπης και των Παραδό-
σεων της.

Ι. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΣ

**Κι όταν μια μέρα όλοι γίνουν
άπιστοι, εμείς θα παραμείνουμε
πιστοί, γιατί πάντα θα υπάρχει
μια σημαία υπό την σκέπη της
οποίας θα αγωνιζόμαστε.**

Τιμή μας η πίστις.

**Απόσπασμα από ύμνο
των Ές-Ές**



Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΜΑΧΙΜΩΝ ΕΣ-ΕΣ

ΛΕΟΝ ΝΤΕΓΚΡΕΛ
ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΤΗΣ ΜΕΡΑΡΧΙΑΣ SS "WALLONIEN"

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΑΠΟΔΟΣΗ ΟΜΙΛΙΑΣ ΤΟΥ
Λ. ΝΤΕΓΚΡΕΛ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΣ-ΕΣ ΩΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

Η ιστορική αναγκαιότητα επιβάλλει να ομιλήσω περί του «μεγάλου αγνώστου» του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, ιδιότητα την οποία αναμφίβολα κατέχουν τα Μάχιμα Ές-Ές. Είναι ιστορικά παράδοξο το γεγονός ότι η πολιτικο-στρατιωτική εκείνη οργάνωση του εθνικο-σοσιαλισμού η οποία πέτυχε να συνενώσει κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο αριθμό μεγαλύτερο του ενός εκατομμυρίου εθελοντών, επισήμως εξακολουθεί να αγνοείται από την πλειοψηφία των ενδιαφερομένων, ιστορικών και μη.

Ποιος είναι άραγε ο λόγος; Γιατί οι επίσημες αναφορές και οι ειδήμονες επιμένουν να αγνοούν και να αποσιωπούν τον πραγματικά απίστευτο αυτό εθελοντικό μάχιμο σχηματισμό; Έναν στρατό ο οποίος αναντίρρητα διετέλεσε το επίκεντρο της σφοδρότερος και μεγαλύτερος συγκρούσεως στον συσχετισμό δυνάμεων ο οποίος συνεκλόνησε ολόκληρη την υφήλιο; Η απάντηση στο καίριο αυτό ερώτημα, ανευρίσκεται πιθανώς στη διαπίστωση ότι το πιο εντυπωσιακό χαρακτηριστικό γνώρισμα των Μαχίμων Ές-Ές εντοπιζόταν στο γεγονός ότι οι εθελοντές που τα στελέχωναν προέρχονταν από 33 και πλέον χώρες της Ευρώπης, αλλά όχι μόνον...

Αλήθεια, έχουν αναρωτηθεί οι ιστορικοί περί της ταυτότητος της Κοσμοθεωρίας εκείνης η οποία κατόρθωσε να συγκεντρώσει και να προσελκύσει εθελοντές μαχητές οι οποίοι κατέστησαν τις ζωές τους προσφορά σε έναν πολεμικό αγώνα;

Ή μήπως υπήρξε ένα αμιγώς γερμανικό φαινόμενο; Κατά την ίδρυση τους, αναμφίβολα ναι. Στην αρχή, το σώμα εκείνο που έμεινε στην ιστορία ως «Μάχιμα Ές-Ές» δεν υπερέβαινε τα 200 μέλη (Επρόκειτο για την επίλεκτη φρουρά-σωματοφυλακή του ιδίου του Φύρερ, η οποία έφερε μαύρα πουκάμισα-στολές με την γνωστή νεκροκεφαλή). Τα Ές-Ές διευρύνθηκαν σε μεγάλο βαθμό το 1940, χρονιά κατά την οποία μετασχηματίστηκαν σε «γερμανόφωνα Ές-Ές», επανδρώνοντας τις τάξεις τους βορειοευρωπαίοι και γενικότερα απόγονοι Γερμανών από ολόκληρη την Ευρώπη. Καθοριστικό για την εξέλιξη των Μαχίμων Ές-Ές υπήρξε το έτος 1941, και συγκεκριμένα η μεγάλη σύγκρουση με την κομμουνιστική

Ρωσία, οπότε ανέτειλαν τα Ευρωπαϊκά Ές-Ές και χιλιάδες νέοι από τις πιο απόμακρες χώρες συντροφικά ενώθηκαν πολεμώντας από κοινού στο Ανατολικό Μέτωπο.

Ουδείς γνώριζε το ελάχιστο περί των μαχίμων Ές-Ές κατά την χρονική περίοδο που προηγήθηκε του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Ακόμη και αυτοί οι Γερμανοί, αναγνώρισαν την ιδιαίτερη μορφή και χαρακτήρα των μαχίμων Ές-Ές, επιδεικνύοντας κάποια αργοπορία. Διεξάγοντας μία ιστορική αναδρομή, ο Αδόλφος Χίτλερ ανήλθε στην εξουσία, κερδίζοντας τις εκλογές του 1933, με δημοκρατικές διαδικασίες, πραγματοποιώντας προεκλογικό αγώνα, όπως και κάθε άλλη πολιτική δύναμη στην Γερμανία. Υπήρξε ομιλητής σε εκατοντάδες συγκεντρώσεις, προεβλήθη η μορφή του από αφίσες και τελικά προσέλκυσε τεράστιες μάζες του γερμανικού λαού, κερδίζοντας την εμπιστοσύνη τους. Σε κάθε εκλογική αναμέτρηση, ολοένα και περισσότεροι Γερμανοί αποδέχονταν τον πολιτικό λόγο που εξέφερε και διαρκώς περισσότεροι έστελναν στο Ράϊχσταγκ εκπροσώπους του NSDAP. Στο σημείο αυτό οφείλουμε να τονίσουμε ότι ο Αδόλφος Χίτλερ δεν ανήλθε στην εξουσία καταφεύγοντας στην βία (Σημ. Εκδόσεων «Απολλώνειο Φως»: Όχι περισσότερο τουλάχιστον απ' ό,τι τα υπόλοιπα κόμματα που διατηρούσαν κομματικούς στρατούς, όπως το Κομμουνιστικό Κόμμα Γερμανίας), παρά εξελέγη νομότυπα από τις λαϊκές μάζες

Ο Χίτλερ συγχάιρει και παρασημοφορεί τον Διοικητή της μεραρχίας των Βαλλόνων, Λεόν Ντεγκρέλ.



και διορίσθηκε Καγκελάριος σύμφωνα με όλους τους τύπους, από τον Πρόεδρο της Γερμανίας, τον Στρατηγό φον Χίντεμπουργκ. Η κυβέρνηση που συγκρότησε τελούσε υπό καθεστώς νομιμότητας και δημοκρατικών διαδικασιών, τις οποίες ουδείς τόλμησε να αμφισβητήσει επίσημα. Η αλήθεια είναι ότι αρχικά μόνο 2 στελέχη του κατέλαβαν υπουργικές θέσεις εντός της σχηματισθείσης πρώτης εκείνης κυβερνήσεως. Στην ανοδική του πορεία, κατάφερε, μετέχοντας πάντοτε στις εκλογικές διαδικασίες, να αυξήσει την δύναμη του, φθάνοντας στο αποκορύφωμα της εκλογικής του επιτυχίας, αποσπώντας έως και το 90% των ψήφων, οπότε κάθε ψήφος στηρίξεως προς το NSDAP είχε στην κυριολεξία κερδηθεί από τον Χίτλερ χάρη στις προσωπικές του ηγετικές ικανότητες.

Αξίζει να σημειωθεί ότι κατά την διάρκεια των προεκλογικών του αγώνων, ο Αδόλφος Χίτλερ βρισκόταν αντιμέτωπος με πανίσχυρους αντιπάλους και εχθρικά διακείμενες δυνάμεις: Από τη μια είχε να αντιπαλέψει το εξουσιαστικό, πολιτικό και οικονομικό κατεστημένο με τις διακλαδώσεις του, το οποίο ήταν πραγματικά αδιάτακτο και ασυγκράτητο στις μηχανορραφίες των εκλογικών παιχνιδιών. Βρέθηκε αντιμέτωπος με το κατεστημένο της «Δημοκρατίας της Βαϊμάρης» και τα αριστερά κόμματα, που χρηματοδοούνταν με πακτωλούς ενισχυσεων, καθώς και με τα φιλελεύθερα κόμματα και τέλος με το ίδιο το Γερμανικό Κομμουνιστικό Κόμμα, που διέθετε έναν ισχυρότατο μηχανισμό και 6 εκατομμύρια μέλη. Η δημοκρατική πλειοψηφία που επέτρεψε στον Χίτλερ να καταγάγει μία συντριπτική εκλογική νίκη,

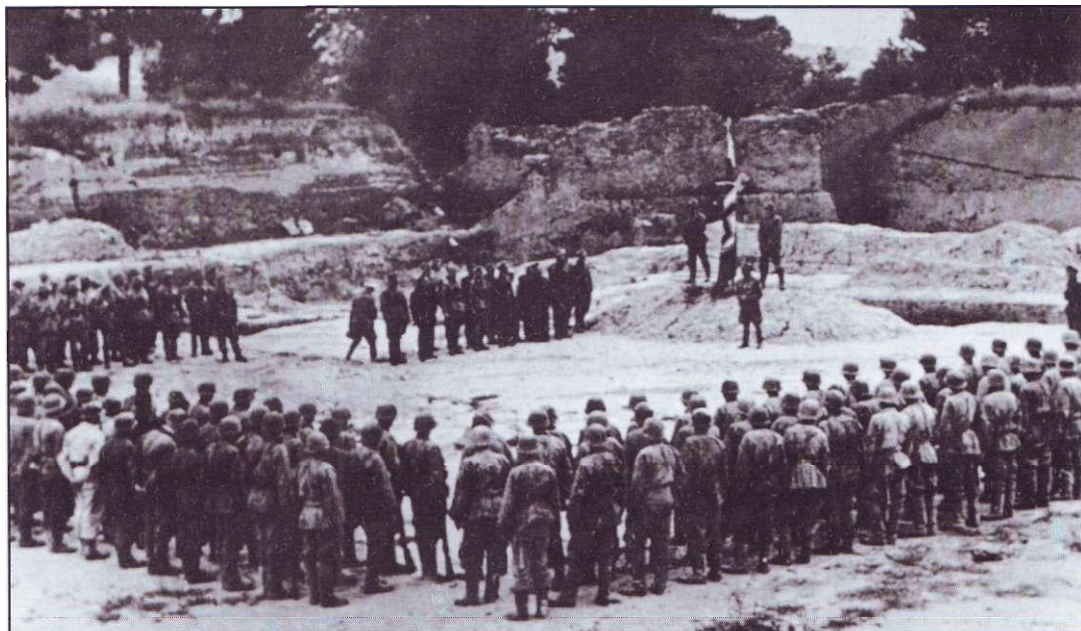
οφείλεται στην συστηματική εκστρατεία στην οποία θαρραλέα επιδόθηκε, προκειμένου να πείσει τον λαό για την δικαίωση των θέσεων του.

Την περίοδο εκείνη που το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Κόμμα έδινε την τιτάνια μάχη για την επικράτηση του, τα μάχιμα 'Ες-'Ες δεν υφίσταντο ούτε ως μηδαμινός παράγοντας. Υπήρχαν ασφαλώς τα Τάγματα Εφόδου, αριθμώντας στις τάξεις τους 3 εκατομμύρια περίπου άνδρες, αποτελώντας μεν μέλη του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος και μάλιστα τα πλέον σκληροπυρηνικά, αλλά δεν συνιστούσαν οργανωμένο στρατό.

Το κύριο έργο τους επικεντρωνόταν στην προστασία των υποψηφίων του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος και στην αποτροπή-απόκρουση των κομμουνιστικών βαιοτήτων και επιθέσεων, οι οποίες συχνότατα είχαν δολοφονικό χαρακτήρα. Περισσότεροι από 500 εθνικοσοσιαλιστές δολοφονήθηκαν από τις σφαίρες των κομμουνιστών και χιλιάδες άλλοι υπέστησαν σοβαρούς τραυματισμούς σε συμπλοκές ή σε απρόκλητες επιθέσεις.

Τα Τάγματα Εφόδου υπήρξαν μία εθελοντική, κομματική, μη κυβερνητική οργάνωση και όταν ο Αδόλφος Χίτλερ αναρριχήθηκε στην εξουσία, είχε απόλυτη ανάγκη από έναν δικό του παραστρατιωτικό μηχανισμό, που να τελούσε της απόλυτης εμπιστοσύνης του. Όφειλε ωστόσο παράλληλα να κινηθεί εντός των πλαισίων του συστήματος εκείνου που τον είχε εκλέξει, γεγονός που τον καθιστούσε σε μειονεκτική κατάσταση. Ανερχόμενος στην εξουσία, βρέθηκε αντιμέτωπος με μία πανίσχυρη παγιωμένη γρα-

Τελετή των Ες-Ες στον ιερό χώρο της Ολυμπίας, αμέσως μετά την άφιξη τους στο ιερό αυτό τέμενος του Ελληνισμού. Ανάμεσα στις κυρίαρχες δοξασίες των Ες-Ες, συγκαταλεγόταν και η ηρωολατρεία.



φειοκρατία, η οποία είχε εγκαθιδρυθεί από το πρότερο καθεστώς. Κατά την έναρξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, το 1939, το 70% τουλάχιστον των γραφειοκρατών που κατείχαν νευραλγικές θέσεις στον κρατικό μηχανισμό, είχαν τοποθετηθεί από το παλαιό καθεστώς και δεν ήταν μέλη του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος. Όμως ο Χίτλερ δεν ήταν δυνατόν να υπολογίζει ούτε στην στήριξη της εκκλησιαστικής ιεραρχίας.

Επιπλέον, τόσο το επιχειρηματικό κατεστημένο όσο και το πανίσχυρο Κομμουνιστικό Κόμμα ήταν τοποθετημένα απολύτως εχθρικά προς τις κυβερνητικές θέσεις του, ενώ η καλπάζουσα πενία και η ανεργία των 6 εκατομμυρίων Γερμανών συμπλήρωναν την αρνητική κατάσταση που είχε να αντιμετωπίσει. Ουδείς άλλη ευρωπαϊκή χώρα αντιμετώπιζε τέτοιο υψηλό δείκτη ανεργίας. Όλες αυτές οι αρνητικές συγκυρίες καθιστούσαν το έργο του Χίτλερ εξαιρετικά δύσκολο. Τα 3 εκατομμύρια μέλη των Ταγμάτων Εφόδου-μελών του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος δεν στελεχώνουν την κυβέρνηση. Συνδράμουν με την ψήφο τους και εργάζονται εντατικά για την εκλογική επικράτηση του Κόμματος, αλλά δεν είναι δυνατόν να υποκαταστήσουν την παγιωμένη γραφειοκρατία που κατέχει τις σημαντικές κυβερνητικές θέσεις.

Πέραν τούτου, τα Τάγματα Εφόδου δεν διέθεταν την δυνατότητα να ασκήσουν την οιαδήποτε επιρροή στον Στρατό, διότι το σώμα των Αξιωματικών και το αυστηρά δομημένο με αριστοκρατικές αρχές πρωσικό στρατιωτικό κατεστημένο ήταν σφόδρα αντίθετο προς τα Τάγματα Εφόδου, διαβλέποντας στην ενδεχόμενη θεσμική κατοχύρωση τους έναν επικίνδυνο ανταγωνισμό. (Σημείωση «Απολλωνείου Φωτός»: Διευκρινιστικά να τονισθεί ότι τα Τάγματα Εφόδου στελεχώνονταν από άτομα προερχόμενα από τα λαϊκά στρώματα, εργατικής και αγροτικής προελεύσεως, χωρίς κοινωνικές θέσεις και ιδιαίτερη μορφωτική υποδομή. Το 1934, εμπρός στις απαιτήσεις της Ράιχσβερ και τις ολοένα και μεγαλύτερες αξιώσεις των Ταγμάτων Εφόδου, ο Χίτλερ απεφάσισε τελικά να διαλύσει τα Τάγματα Εφόδου, εξοντώνοντας τους ανηρρησίες της ηγεσίας τους και εντάσσοντας την συντριπτική πλειοψηφία των μελών τους στα Ές-Ές).

Η διαρκώς εντεινόμενη αυτή αντιπαλότητα, μεταξύ Ταγμάτων Εφόδου και Ράιχσβερ, κορυφώθηκε ώστε ο Αδόλφος Χίτλερ να ευρεθεί ενώπιον ενός τρομακτικού διλήμματος: Όφειλε από τη μιά να αποκαταστήσει τα εκατομμύρια των οπαδών του που



*Αφίσα του
γερμανικού στρατού
η οποία διατρανώνει
την πεποίθηση για
την νίκη.*

με τους αγώνες τους τον συνέδραμαν να καταλάβει την εξουσία, από την άλλη όμως δεν επιθυμούσε να προκαλέσει ρήξη με το στράτευμα, δίχως να κατηγορηθεί ότι εγκατέλειψε τα μέλη του.

Οι Ένοπλες Δυνάμεις της Γερμανίας αποτελούσαν μία δομή εξουσίας με τρομερό βαθμό οργάνωσης αλλά και δυνάμεως. Ασχέτως του γεγονότος ότι αριθμούσαν μόνο 100.000 στελέχη, σύμφωνα με τις επιταγές της Συνθήκης των Βερσαλιών, εν τούτοις ασκούσαν δυσανάλογη προς το μέγεθος τους επιρροή στον χειρισμό των κρατικών υποθέσεων. Για να κατανοηθεί η δύναμη της Ράιχσβερ, αρκεί να αναλογισθεί κανείς ότι Πρόεδρος της Γερμανίας ήταν ο Στρατάρχης φον Χίντεμπουργκ, ενώ το στράτευμα συνεκροτείτο από μία κατηγορία προνομιούχων αξιωματικών, που ανήκαν στις ανώτερες κοινωνικές διαστρωματώσεις. Μία απευθείας σύγκρουση με τον πανίσχυρο μηχανισμό που διατηρούσε το στράτευμα, ήταν στην περίπτωση του Χίτλερ ανέφικτη, ισοδυναμώντας με την πολιτική του αυτοκτονία. Είχε αναδειχθεί στο αξίωμα του Καγκελαρίου με δημοκρατικές διαδικασίες και ως εκ τούτου δεν του παρέχόταν η ευχέρεια να εφαρμόσει τις μεθόδους του Στάλιν, ο οποίος είχε οδηγήσει το σύνολο του ρωσικού στρατιωτικού κατεστημένου σε τόπους εκτελέσεων. Ο Ιωσήφ Στάλιν εξόντωσε τουλάχιστον 35.000 ρώσους αξιωματικούς, παραχωρώντας τις θέσεις τους στους κομισάριους του κόμματος που διακρίνονταν για την τυφλή τους εμπιστοσύνη προς το πρόσωπο του.

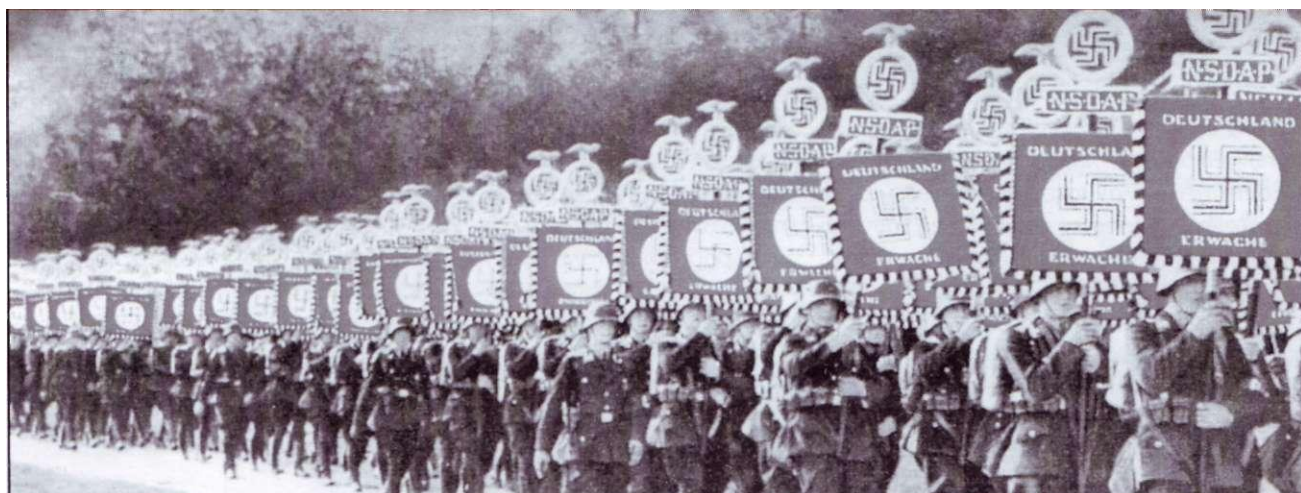
Τελετή ονοματοδοσίας, διεξαγόμενη από τα Ες-Ες. Κυριαρχεί το ιδιαίτερο τελετουργικό τυπικό, εκτός χριστιανικού ναού, ενώ δεσπόζουσα θέση φέρει η φωτογραφία του Οδηγητή-Φύρερ.



Ριζικές ανατροπές αυτής της μορφής και μάλιστα τόσο ακαριαίες, δεν ήταν δυνατό να συντελεσθούν στην Γερμανία. Πέραν όμως τούτου, εν αντιθέσει προς την κατάσταση της σταλινικής Ρωσίας, η Γερμανία του Χίτλερ ήταν περικυκλωμένη ασφυκτικά από διεθνείς εχθρούς που καιροφυλακτούσαν να γκρεμίσουν το εθνικοσοσιαλιστικό καθεστώς, εκμεταλλευόμενοι ενδεχόμενα λάθη του. Η εκλογή του Χίτλερ είχε προκαλέσει διεθνές μίσος προς την Γερμανία. Ο Χίτλερ είχε διαπράξει το «ανήκουστο έγκλημα» να απευθυνθεί άμεσα στο εκλογικό σώμα, παρακάμπτοντας τις κατεστημένες δυνάμεις και τους διαύλους εξαρτήσεων. Επιπλέον, το πρόγραμμα του NSDAP συνιστούσε μία διακήρυξη φυλετικής καθαρότητας, όσο και μία διακήρυξη επιστροφής των εξουσιών στην Λαϊκή Κοινότητα, θέσεις οι οποίες αμφότερες προκάλεσαν την μήνη του παγκόσμιου εβραϊκού κατεστημένου, η ισχύς του οποίου γκρεμιζόταν συνεθέμελα, με αποτέλεσμα ήδη από το 1933 να κηρύξει επισήμως τον πόλεμο κατά την Γερμανίας με όλα τα μέσα που πλουσιοπάροχα διέθε-
ται.

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να επισημανθεί ότι σε αντίθεση με την εικόνα των πραγμάτων που προβάλλεται, αρχικά ο Χίτλερ είχε ιδιαίτερα περιορισμένη εξουσία και τελούσε υπό πολιτική απομόνωση. Η αντιστροφή της καταστάσεως αυτής και η ανάδειξη του σε πανίσχυρο ηγετικό πόλο εξουσίας, οφείλεται εξ ολοκλήρου στην δική του μεγαλοφύα και στις ακατάβλητες πολιτικές του ικανότητες. Ωστόσο όμως, όφειλε τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό μέτωπο να επιδείξει διαλλακτικότητα και να προβεί ακόμη και σε υποχωρήσεις, σε απόδειξη της καλής του βουλήσεως.

Ωστόσο το αδιέξοδο πρόβαλλε απειλητικό, όσο ποτέ άλλοτε, παρά τις πιτάνιες προσπάθειες που ο Χίτλερ κατέβαλε προκειμένου να διατηρήσει τις λεπτές ισορροπίες. Η διαμάχη που είχε ανακύψει μεταξύ των Ταγμάτων Εφόδου και του Στρατού της χώρας, είχε πλέον κορυφωθεί με απρόβλεπτες συνέπειες. Ο παλαιός συναγωνιστής του Χίτλερ, Ερνέστος Ραιμ, αρχηγός των Ταγμάτων Εφόδου, επιζητούσε την εφαρμογή των προτύπων του Στάλιν, αφανίζοντας βιολογικά την ηγεσία του στρατεύματος. (Σημείωση «Απολλωνείου Φωτός»: Επιγραμματικά ο Ραιμ, ομιλούσε για την άμεση ανάγκη να εφαρμοσθεί η Δεύτερη Επανάσταση, η Κοινωνική, συντρίβοντας το παλαιό κατεστημένο και τους υπηρετικούς του μηχανισμούς. Ο Χίτλερ ήταν σύμφωνος σε αυτή την απαίτηση, αλλά επιθυμούσε η μεταβολή αυτή να επέλθει βαθμιαία, χωρίς απότομους τριγμούς, προκειμένου να μην υπάρξουν άμεσες αντιδράσεις. Αντίθετα ο Ραιμ απαιτούσε άμεσες εκκαθαρίσεις, και αυτή η σύγκρουση τακτικής οδήγησε στην αναπόφευκτη ρήξη. Ποιος είχε δίκιο τελικά, προκύπτει από τις εκ των υστέρων δηλώσεις-ομολογίες του Γκαίμπελς, το 1945, όπου όταν όλα κατέρρεαν και οι ανώτατοι αξιωματικοί-τρό-



φιμοι της ακροδεξιάς ετοιμάζονταν για την «αλλαγή φρουράς» στην εξουσία, ο Υπουργός Προπαγάνδας και Διάδοχος του Φύρερ, αναλογίσθηκε πώς «εάν το 1934 στην θέση των Ταγμάτων Εφόδου είχαν σφαγιασθεί οι Αξιωματικοί της Ράιχσβερ, τώρα δεν θα φθάναμε ως εδώ», υπονοώντας σαφώς ότι επήλθε υπονόμηση της προσπάθειας του Γ Ράιχ από την ηγεσία του τακτικού στρατού). Η κορύφωση της τραγωδίας πραγματώθηκε με την θανάτωση του Ραιμ, είτε από αυτοκτονία, είτε από εκτέλεση, καθώς και πολλών συνεργατών του, ενώ ο Στρατός αξίωσε δραστικά την διάλυση των Ταγμάτων Εφόδου, τα οποία τελικά ενσωματώθηκαν στα 'Ες-'Ες.

Την δεδομένη χρονική στιγμή, η μόνη υφιστάμενη δύναμη 'Ες-'Ες στην Γερμανία ήταν η προσωπική φρουρά του Χίτλερ, αποτελούμενη από 180 άνδρες. Επρόκειτο για νέους άρτιας σωματικής διαπλάσεως, μαχητές με απόλυτη προσήλωση και ασύγκριτα προτερήματα, οι οποίοι ωστόσο δεν διαδραμάτιζαν κανέναν πολιτικό ρόλο, περιοριζόμενοι στην φρούρηση της Καγκελαρίας και στην απόδοση τιμών προς επίσημους επισκέπτες και αξιωματούχους του κράτους.

Με πυρήνα αυτή την ολιγάριθμη αριθμητικά δύναμη των 180 ανδρών, γιγαντώθηκε λίγα χρόνια αργότερα μία στρατιωτική δύναμη ενός εκατομμυρίου μαχητών, ασύγκριτης στρατιωτικής αξίας, πειθαρχίας και ήθους, ένα σώμα που επεξέτεινε την προσέλευση νέων από ολόκληρη την Ευρώπη.

(Σημ. «Απολλωνείου Φωτός»: Η ποιοτική διαφορά που διέκρινε τα Ες-Ες σε συνδυασμό με την ιδεολογική τους κατάρτιση, τους κατέστησε μαχητές ασύγκριτης αξίας και ανυποχώρητης δυνάμεως).

Η υποχρέωση του Χίτλερ να ενδώσει στις πιέσεις του στρατού, διαλύοντας τα Τάγματα Εφόδου και αναγνωρίζοντας τον αυθύπαρκτο ρόλο της Ρά'ιχβερ έναντι του Κόμματος, τον οδήγησε στην συνειδητοποίηση περί του ότι οι βαθμίδες των ανωτέρων και ανωτάτων αξιωματικών ουδέποτε θα ενέκριναν τις επαναστατικές θέσεις του, όντας ένας στρατός με αριστοκρατική δομή και διάρθρωση.

Ο Χίτλερ αντίθετα υπήρξε ένας άνθρωπος του λαού, ένας ηγέτης ο οποίος κατόρθωσε να εξαλείψει την ανεργία, επιτυχία ανέφικτη έως τότε, παρέχοντας μέσα σε 2 έτη από την ανάληψη της εξουσίας εργασία σε 6 εκατομμύρια Γερμανούς, καταπολεμώντας την ανέχεια και την φτώχεια, διπλασιάζοντας το εισόδημα του Γερμανού εργάτη άνευ πληθωριστικών πιέσεων. Σπίτια ανε-

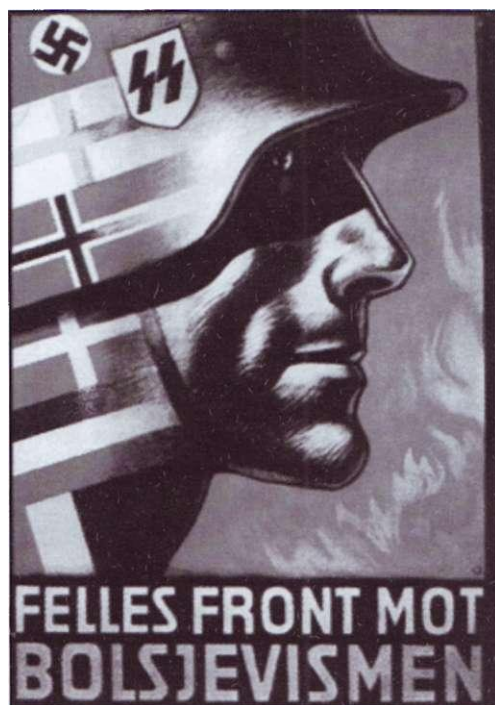


γέρθηκαν στην Γερμανία κατά εκατοντάδες χιλιάδες την περίοδο του εθνικοσοσιαλιστικού καθεστώτος για τον εργαζόμενο λαό, με ελάχιστο κόστος κατασκευής, διαθέτοντας κήπο για την καλλιέργεια λαχανικών και την φύτευση λουλουδιών, ευήλια και ευάερα, για την διασφάλιση της λαϊκής υγείας και ευεξίας. Σε όλες τις εργοστασιακές και βιομηχανικές μονάδες κατασκευάστηκαν αθλητικές εγκαταστάσεις, διαμορφώθηκαν συνθήκες υγιεινής και ευχάριστοι εργασιακοί χώροι.

Η καθιέρωση διακοπών πληρωμένων υπήρξε καινοτομία πρωτόγνωρη του εθνικοσοσιαλιστικού καθεστώτος. Ουδέποτε καπιταλιστές ή κομμουνιστές είχαν έστω διανοηθεί να προσφέρουν στους εργαζόμενους δωρεάν διακοπές, αυτές ήταν πρωτοτυπία του Χίτλερ. Για τον σκοπό αυτό δημιούργησε την περίφημη οργάνωση «Δύναμη δια της Χαράς», εκπονώντας προγράμματα διακοπών, τα οποία προορίζονταν για εργάτες, ώστε να κατορθώσουν οι λαϊκές κατηγορίες εργαζομένων να διεξάγουν διακοπές ή κρουαζιέρες, έναντι συμβολικού τιμήματος, σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου, (Σημείωση «Απολλωνείου Φωτός»: Το βασικό κόστος αυτών των πρωτοποριακών μέτρων καλυπτόταν από τους βιομηχάνους, σε αναγνώριση της εργασιακής γαλήνης και σταθερότητας που διασφάλιζε το εθνικοσοσιαλιστικό καθεστώς, με την συγκρότηση του Μετώπου Εργασίας, με την συμμετοχή Εργοδοτών και Εργαζομένων, όπου δεν κυριαρχούσαν σχέσεις αντιπαλότητας, αλλά συνεργασίας και δημιουργικότητας, στο πλαίσιο μίας αντιλήψεως που θεωρούσε τον άνθρωπο-εργάτη ως κυρίαρχο έμπυχο συντελεστή της παραγωγής και αναγνώριζε την ίδια την Εργασία ως την βάση της Εθνικοσοσιαλιστικής Οικονομίας. Συνθήκες υγιεινής και ευπρεπούς

Η δυναμική μορφή του ιδρυτή των Ταγμάτων Εφόδου, Ερνέστου Ρεμ, στο γραφείο του. Ο Ρεμ, τόσο εν ζωή όσο και μετά την δολοφονία του, σπιλώθηκε από την ακροδεξιά.

Αφίσα των Ες-Ες, με θέμα την συμπαράταξη και στράτευση των ευρωπαϊκών εθνών σε μέτωπο κατά του μπολσεβικισμού.



εργασίας καθιερώθηκαν στα εργοστάσια, λουτρά κτίστηκαν για την ατομική καθαριότητα των εργαζομένων, μετά το πέρας της εργασίας, και ευρύχωρες τραπεζαρίες δημιουργήθηκαν για την απόλαυση γευμάτων κατά την ώρα του διαλείμματος από την εργασία. Επιπλέον, το καθεστώς χορηγούσε από χαμηλότοκα έως και άτοκα δάνεια για την κάλυψη στεγαστικών αναγκών, με την απαλλαγή από την υποχρέωση καταβολής μέρους του ίδιου του κεφαλαίου-δανείου για κάθε παιδί που έφερνε στην ζωή κάθε γερμανική οικογένεια).

Αυτές οι πρωτοφανείς για τα δεδομένα καινοτομίες και βελτιώσεις, κάθε άλλο παρά αρεστές υπήρξαν στο διεθνές κατεστημένο, αντίθετα προκάλεσαν την ανησυχία των διεθνών τραπεζών και των μεγαλοκεφαλαιοκρατών. Ωστόσο ο Χίτλερ δεν κάμφθηκε από τις πιέσεις τους, υπήρξε απτόητος. Η φιλοσοφία του εθνικοσοσιαλισμού επικεντρωνόταν στην θέση ότι οι επιχειρήσεις δικαιούνται και πρέπει να επιτυγχάνουν κέρδη, υπό την προϋπόθεση όμως ότι οι εργαζόμενοι τυγχάνουν ικανοποιητικά αμοιβόμενοι, σε βαθμό ώστε να διαβιώνουν αξιοπρεπώς. Πρωτεύουσα σημασία κατέχει ο άνθρωπος και όχι τα κέρδη.

Η μεταρρυθμιστική αυτή πολιτική που άσκησε ο Χίτλερ, εκδηλώνοντας την κοινωνική ευαισθησία του Εθνικοσοσιαλισμού, είχε σαν αποτέλεσμα την ριζική αναδόμηση της Γερμανίας. Εντός ολίγων μόνο ετών κατασκευάστηκαν 7.500 χιλιόμετρα αυτοκινητοδρόμων. Επιπλέον, επινοήθηκε το «λαϊκό αυτοκίνητο», το «Βόλκσβάγκεν», που οι

εργαζόμενοι μπορούσαν να το αποκτήσουν καταβάλλοντας μόνον 5 μάρκα εβδομαδιαίως, γεγονός πρωτοφανές για ολόκληρη την Ευρώπη. Με την κατασκευή των αυτοκινητοδρόμων, ο εργαζόμενος είχε την δυνατότητα να επισκεφθεί οποιοδήποτε μέρος της Γερμανίας άμεσα και γρήγορα, για πρώτη φορά, ευεργετήματα τα οποία ίσχυαν για ολόκληρο τον γερμανικό πληθυσμό.

Γρήγορα ο Χίτλερ συνειδητοποίησε ότι το μεταρρυθμιστικό αυτό πρόγραμμα της κοινωνικής αναμορφώσεως δεν θα ήταν εφικτό να εφαρμοσθεί απαρέγκλιτα, δίχως την ύπαρξη ενός ισχυρού παράγοντα που θα εγγυάτο την τήρηση του, χωρίς δολιοφθορές και παλινωδίες, ενός παράγοντα ο οποίος θα κατείχε ισχύ ώστε να εμπνέει σεβασμό αλλά και, όταν οι περιστάσεις το απαιτούσαν, ακόμη και φόβο στους επίδοξους υπονομευτές. Με μεθοδικές ενέργειες, ώστε να μην προκύψει η ελάχιστη αντίδραση από τις τάξεις του στρατεύματος, με βαθμιαία κλιμάκωση, ο Χίτλερ έθεσε σε εφαρμογή το σχέδιο επεκτάσεως και ενδυναμώσεως των 'Ες-Ες, την συνδρομή των οποίων είχε απόλυτη ανάγκη για την πραγμάτωση του πολιτικού του οράματος. Για τον Χίτλερ η καταφυγή στον πόλεμο, η ένοπλη αναμέτρηση και ο συσχετισμός των δυνάμεων ήταν η έσχατη λύση, η τελευταία επιθυμητή επιλογή. Στόχος του ήταν να κερδίσει τις μάζες δια της πειθούς του και να κερδίσει την πίστη και την συνειδητή αφοσίωση τους, κυρίως την προσήλωση των νέων γενεών, στα οράματα του Εθνικοσοσιαλισμού. Και αυτό, έχοντας επίγνωση ότι ο στρατός, με την αρτηριοσκληρωτική νοοτροπία και την καθεστωτική αντίληψη που τον διακατείχε, θα αντιδρούσε στην αναγεννητική του προσπάθεια με κάθε τρόπο και σε κάθε ευκαιρία που θα του παρεχόταν.

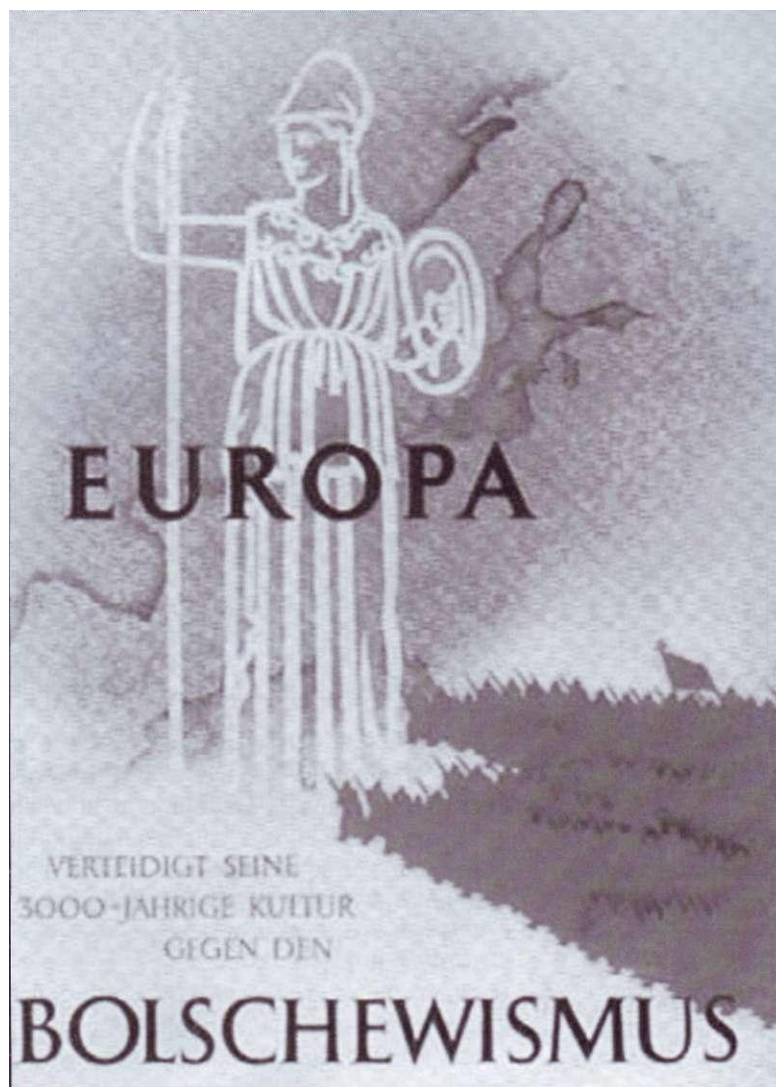
Τα γεγονότα τον δικαίωσαν. Χρησιμοποιώντας τους ανώτερους αξιωματικούς, το κατεστημένο μεθόδευσε με συνωμοτικές διαδικασίες την ανατροπή της νόμιμης κυβερνήσεως του, απόπειρα που έμεινε γνωστή ως η συνωμοσία του Μονάχου, εξυχνιασθείσα εγκαίρως, το 1938. Την 20η Ιουλίου 1944, πάλι, ο Χίτλερ ως εκ θαύματος διεσώθη από έκρηξη βόμβας που τοποθέτησαν αριστοκράτες αξιωματικοί κάτω από ένα τραπέζι στην αίθουσα των συσκέψεων στο στρατηγείο του...

Αποφεύγοντας πάσει θυσία την πρόκληση υπονοιών στον στρατό, ο Χίτλερ προχώρησε στην αριθμητική διεύρυνση των 'Ες-Ες αρχικά ως δυνάμεις επιφορτισμένης με την τήρηση της εννόμου τάξεως

εντός της Γερμανικής επικράτειας. Μπορεί το έργο αυτό να το επιτελούσε, θεσμικά, η Γερμανική Αστυνομία, αλλά ο Χίτλερ καθόλου δεν ήταν βέβαιος για την νομιμοφροσύνη της έναντι του καθεστώτος. Οι αστυνομικοί που την στελέχωναν, περί τους 150.000 τον αριθμό, ήταν τοποθετημένοι στις θέσεις τους από το καθεστώς της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης. Στο κρίσιμο αυτό μεταίχμιο, ο Χίτλερ είχε άμεση ανάγκη την πολύτιμη συμβολή των Ές-Ές τόσο για τον έγκαιρο εντοπισμό και την αποτροπή των συνωμοσιών, όσο και για την περιφρούρηση των μεταρρυθμιστικών προσπαθειών του σε κυβερνητικό επίπεδο. Στο πλαίσιο αυτό, παράλληλα με την ενδυνάμωση της αρχικής μονάδας-προσωπικής του φρουράς των 180 ανδρών (Λέιμπσταντάρτε), προέβη στην σύσταση και ίδρυση 2 νέων ακόμη συνταγμάτων, υπό τις επωνυμίες «Deutschland» και «Ger-mania».

Η ηγεσία των Γερμανικών Ενόπλων Δυνάμεων, παρενέβαλε κάθε δυνατό εμπόδιο, με αντικειμενικό σκοπό την παρεμπόδιση έως και την ακύρωση της κατατάξεως νέων στα Ές-Ές, επικαλούμενη ανάγκες του τακτικού στρατού σε έμπυχο δυναμικό. Τότε ο Χίτλερ παρέκαμψε το Υπουργείο Αμύνης, αναθέτοντας την στρατολόγηση τους στο Υπουργείο Εσωτερικών, επικαλούμενος το αιτιολογικό ότι τα νεοσυγκροτηθέντα σώματα θα είναι επιφορτισμένα με την τήρηση της τάξεως και άρα η υπαγωγή τους στο Υπουργείο Εσωτερικών του έλυνε τα χέρια...

Και πάλι όμως, το στρατιωτικό κατεστημένο αντέδρασε, θέτοντας ως απαγορευτικό όρο τη μη στρατολόγηση από τα Ές-Ές ανδρών ηλικίας 18-45 ετών, ενώ παράλληλα καθόρισε την θητεία στις τάξεις αυτού του σώματος σε 4 έτη για τους στρατιώτες, σε 12 για τους υπαξιωματικούς και σε 25 για τους αξιωματικούς, αποσκοπώντας στο να καταστήσει την προσέλευση νέων, μηδαμινή, λόγω δυσμενών χρονικών δεσμεύσεων παραμονής στο σώμα. Με αυτές τις διαταγές, οι επιτελικοί αξιωματικοί της Ράϊχσβερ, είχαν σχηματίσει την εντύπωση ότι θα ανακοπτόταν η κατάταξη νέων στα Ές-Ές. Όμως συνέβη το αντίθετο, χιλιάδες νέοι με αληθινό ενθουσιασμό και ζήλο αιτήθηκαν την ένταξη τους στις τάξεις των Ές-Ές, όλων των βαθμίδων, παρά την μακρά διάρκεια της θητείας, η οποία όπως κατεδείχθη, δεν υπήρξε ικανός παράγων να τους αποτρέψει. Μάλιστα οι αιτήσεις υπερέβησαν κατά πολύ τον αριθμό εισδοχής που είχε καθορισθεί.



Ήταν προφανές ότι οι νέοι αντελήφθησαν εγκαίρως ότι τα Ές-Ές ήταν ο μοναδικός στρατός που είχε ιδεολογικό χαρακτήρα και συνεπώς εκπροσωπούσε τις ιδέες τους. Ευθύς εξ' αρχής οι νέες μονάδες των Ές-Ές προσήλκυσαν το ενδιαφέρον του κοινού, αποσπώντας σχόλια θαυμασμού με τις μαύρες κομψές στολές τους και το άρτιο παρουσιαστικό τους, εξάπτοντας την περιέργεια και το ενδιαφέρον των νέων, με αποτέλεσμα την αθρόα προσέλευση τους στις τάξεις του νέου αυτού σώματος.

Η αρχή είχε γίνει. Ύστερα από 2 χρόνια, το 1935, και κατόπιν πολλών αντιθέσεων με τις Ένοπλες Δυνάμεις που παρενέβαλαν συνεχώς προσκόμματα, τα Ές-Ές συνιστούσαν πλέον έναν μικρό στρατό, αποτελούμενο από 8.000 άνδρες. Ακόμη ωστόσο τα μάχιμα Ές-Ές δεν υφίσταντο ούτε ως ιδέα.

Η ονομασία των Ές-Ές σε μάχιμα Ές-Ές, έλαβε χώρα το 1940, κατά την διάρκεια της διεξαγωγής της εκστρατείας κατά της Γαλλίας, συμμετέχοντας ενεργά στις στρα-

Ιδεολογική αφίσα η οποία εξαίρει τα 3.000 χρόνια της ευρωπαϊκής πνευματικής κληρονομιάς, συμβολίζοντας τα με την πάνοπλο Αθηνά, εκπροσωπούσα το ευρωπαϊκό πνεύμα ενάντια στον μπολσεβικισμό.



Η ακρίβεια των Ες-Ες στην εκτέλεση των στρατιωτικών παραγγελμάτων, συνεπεία εντατικής εκπαίδευσής, ήταν υποδειγματική.

χιώτικες επιχειρήσεις. Είναι γεγονός ότι τα 8.000 στελέχη των Ές-Ές δεν συνιστούσαν υπολογίσιμη δύναμη μέσα σε μία Γερμανία που αριθμούσε 80 εκατομμύρια πληθυσμό. Κάτω από αυτές τις συνθήκες, ο Αδόλφος Χίτλερ ήταν αναγκασμένος να καταφύγει σε



άλλες μεθοδεύσεις και ελιγμούς, ώστε να παρακάμψει τις δυσχέρειες που ανέκυπταν από τον στρατό. Έτσι συγκρότησε το σώμα «Τότενκοφ» (Νεκροκεφαλή), το οποίο ανήκε διοικητικά στα Ές-Ές, πλην όμως ήταν επιφορτισμένο με το ειδικό καθήκον της φυλάξεως των στρατοπέδων συγκεντρώσεως. (Σημείωση «Απολλωνείου Φωτός»: Μεταπολεμικά, και συγκεκριμένα κατά την Δίκη της Νυρεμβέργης, το γεγονός αυτό χρησιμοποιήθηκε σκόπιμα και διαστρεβλωτικά από τους «συμμάχους», ώστε να καταδείξουν τον «εγκληματικό χαρακτήρα» ολοκλήρου του μηχανισμού των Ές-Ές, αρνούμενοι να προβούν στον διαχωρισμό των μαχίμων Ές-Ές από τις μονάδες «Τότενκοφ» που ήταν μονάδες φυλάξεως αυτών των στρατοπέδων. Τα Ές-Ές δαιμονοποιήθηκαν από κοινού με την Χιτλερική Νεολαία και το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα, θεωρούμενες εγκληματικές οργανώσεις και τα μέλη τους γνώρισαν δίκες, φυλακίσεις και εκτελέσεις).

Στο σημείο αυτό τίθεται το ερώτημα, τι ήταν αυτά τα στρατόπεδα συγκεντρώσεως; Αποτελούσαν στρατόπεδα υποχρεωτικής εργασίας, στα οποία στέλνονταν αδιάλλακτοι κομμουνιστές για να εκτείνουν ποινή μετά υποχρεωτικών καταναγκαστικών έργων. Οι έγκλειστοι τύγχαναν αξιοπρεπούς μεταχειρίσεως, διότι οι ιθύνοντες του συστήματος φρονούσαν ότι δια του παραδειγματισμού οι κρατούμενοι θα μπορούσαν να επανακάμψουν στις ιδέες του πατριωτισμού και να επανενταχθούν υγιώς στην κοινωνία. Σε αρχικό στάδιο υφίσταντο 2 στρατόπεδα συγκεντρώσεως, εντός των οποίων κρατούνταν περί τα 3.000 άτομα. Αν αναλογισθούμε τον αριθμό των μελών του Κομμουνιστικού Κόμματος Γερμανίας, ανερχόμενο στα 6 εκατομμύρια μέλη, 3.000 άτομα, δηλαδή 2 τοις χιλίοις, ήταν αμελητέος αριθμός. Μέχρι την κήρυξη του πολέμου, οι κρατούμενοι δεν υπερέβαιναν τα 10.000 άτομα και στα 2 στρατόπεδα.

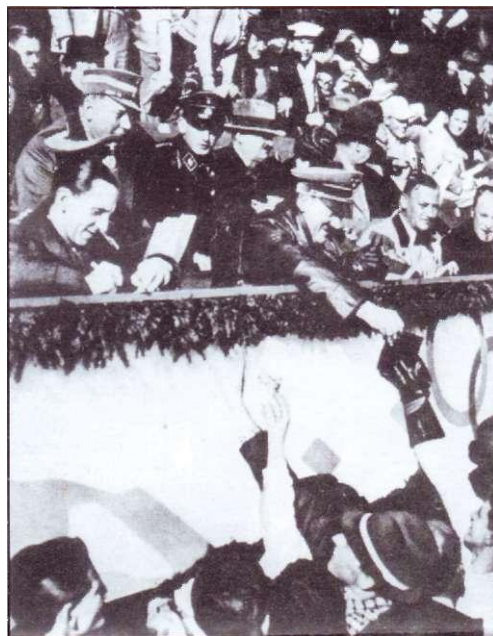
Την περίοδο εκείνη, το σύνταγμα «Τότενκοφ» υπήρξε ο πυρήνας για την δημιουργία ακόμη 4 συνταγμάτων, τα οποία επρόκειτο να ενσωματωθούν στον κύριο όγκο των Ές-Ές. Κατά την έναρξη του πολέμου, το «Τότενκοφ» αύξησε την δύναμη του περί τους 40.000 άνδρες, οι οποίοι αργότερα θα κατανεμηθούν και θα επανδρώσουν 163 συνολικά μονάδες, ενώ το αρχικό σύνταγμα «Λέϊμπσταντάρτε» θα ανέλθει στην αριθμητική δύναμη των 2.800 ανδρών, με αποτέλεσμα να συγκροτηθεί ένα ακόμη σύνταγμα στην Βιέννη, μετά την προσάρτηση της Αυστρίας.

Οι νέοι εκείνοι οι οποίοι εντάσσονταν στα μάχιμα Ές-Ές, υποβάλλονταν σε μία εκπαιδευτική διαδικασία η οποία δεν έχει γνωρίσει προηγούμενο σε κανέναν άλλο στρατό παγκοσμίως. Ιδιαίτερη έμφαση αποδιδόταν στην σωματική-φυσική εκπαίδευση, η οποία συμπληρωνόταν από μία εμπειριστατωμένη ακαδημαϊκή επιμόρφωση, σε συνάρτηση με την στρατιωτική εξειδίκευση. Όλα αυτά από κοινού με τον ιδεολογικό προσανατολισμό, καθιστούσαν τον άνδρα των Ές-Ές ολοκληρωμένο στρατιώτη. Οι αθλητικές επιδόσεις των Ές-Ές ήταν τόσο υψηλές, ώστε τα μέλη τους θα μπορούσαν εύκολα να διακριθούν σε Ολυμπιακά αγωνίσματα, τόσο αξιόλογες ήταν οι προδιαγραφές τους. Η τρομερή φυσική αντοχή που επέδειξαν τα μάχιμα Ές-Ές στις φυσικές αντιξοότητες και στο πολικό ψύχος στο ρωσικό μέτωπο, αντοχή η οποία προκάλεσε την γενική έκπληξη και θαυμασμό, ακριβώς στην εναντική αυτή εκπαίδευση είχε τις ρίζες της.

Όπως ειπώθηκε, βαρύνουσα σημασία αποδιδόταν και στην ιδεολογική εκπαίδευση. Τα στελέχη των Ές-Ές διδάσκονταν τον λόγο για τον οποίο μάχονταν, γίνονταν κοινωνοί του οράματος της Νέας Γερμανίας η οποία αναγεννάτο. Εμπέδωναν το πρότυπο της νέας Γερμανίας η οποία χαλυβδωνόταν ψυχικά δια της συμφιλίωσης και συνεργασίας όλων των κοινωνικών κατηγοριών και από βιολογική άποψη δια της επανακτίσεως όλων των αλύτρωτων πατρίδων. Μέσα από την ιδεολογική επιμόρφωση, οι άνδρες των Ές-Ές συνειδητοποιούσαν την φυλετική συγγένεια τους με τους γερμανικούς πληθυσμούς που διαβίωναν σε ξένα εδάφη, όπως στην Ρωσία, στην Πολωνία, στην Σουηθία, καθώς και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Διατρανώνονταν οι εθνικοί δεσμοί και κατανοούσαν ότι άπαντες οι Γερμανοί συνιστούσαν μία αδιάρρηκτη εθνική ενότητα.

Η εκπαιδευτική διαδικασία προπαρασκευής των μαχητών Ές-Ές διεξαγόταν σε 2 στρατιωτικές σχολές, οι οποίες βρίσκονταν στο Μπαντ Τελτς και στο Μπράουνσβαϊγκ αντίστοιχα. Οι σχολές αυτές ουδεμία σχέση είχαν προς τους απηρχαιωμένους στρατώνες του παρελθόντος. Ήταν εγκατεστημένες εντός φυσικού περιβάλλοντος, καταλαμβάνοντας χιλιάδες στρέμματα εντός της φύσεως και συνεδύαζαν αισθητική αρτιότητα σε συνάρτηση με τεχνολογία αιχμής για την εποχή τους.

Στο σημείο αυτό να σημειωθεί ότι ο Αδόλφος Χίτλερ ήταν δραστικά ενάντιος



Το πλήθος επευθμεί τον Χίτλερ κατά την έναρξη των Ολυμπιακών Αγώνων του 1936. Όπως πάντα περιβάλλεται από την σωματοφυλακή των Ές-Ές.

σε οιαδήποτε ιδέα πολεμικής συρράξεως, ιδιαίτερος στον χώρο της Δυτικής Ευρώπης, πολύ περισσότερο δεν σχεδίαζε την συμμετοχή των Ές-Ές σε μία τέτοια πολεμική αναμέτρηση. Και αυτό διότι κατά πρώτον τα Ές-Ές συγκροτούσαν μία πολιτική δύναμη. Και κατά δεύτερον διότι ο Χίτλερ αντιλαμβανόταν και αντιμετώπιζε τα δυτικά ευρωπαϊκά κράτη ως ιδιαίτερες πολιτισμικές οντότητες οι οποίες θα ήταν δυνατό να ομοσπονδιοποιηθούν, όχι όμως να κατακτηθούν, διατηρώντας η καθεμία την ιδιαίτερη ταυτότητα και φυσιογνωμία της. Η θέση



Αναμνηστική εθνικοσοσιαλιστική έκδοση των Ές-Ές.



Ο Χίτλερ επιθεωρεί και συγχαίρει μέλη της σωματοφυλακής του.

του αυτή απέρρεε από την αντίληψη ότι ένας πόλεμος με τα δυτικά κράτη θα αποτελούσε μία εμφύλια διαμάχη, χωρίς να υπάρξει νικητής. Επρόκειτο για μία άποψη η οποία ήταν ομολογουμένως ιδιαίτερα προωθημένη σε σχέση με τις αντιλήψεις των γειτονικών κρατών. Η νοοτροπία και τα δεδομένα της περιόδου 1914-1918, όπου μικρά κράτη πολεμούσαν άλλα αντίστοιχα κράτη διεκδικώντας μερικές λωρίδες γης, δεν είχε αποβληθεί από την Ευρώπη του 1939, με εξαίρεση βέβαια την ΕΣΣΔ, όπου ο κομμουνισμός δεν στόχευε απλώς στην απόκτηση ορισμένων εδαφικών εκτάσεων, αλλά αποσκοπούσε στην ολοκληρωτική επικράτηση του σε παγκόσμια κλίμακα.

Πρόκειται καταφανώς για ένα νέο τρομερό δεδομένο, την πολιτική της παγκοσμίου

κατακτήσεως και κυριαρχίας, η οποία εξακολουθεί να υφίσταται ακόμη και σήμερα, είτε πρόκειται για το Βιετνάμ και το Αφγανιστάν, είτε για την Αφρική και την Πολωνία. Τότε ωστόσο αποτελεί μία καινοφανή θεωρία. {Σημείωση «Απολλωνείου Φωτός»: Το κείμενο αυτό εγράφη από τον Στρατηγό Λέον Ντεγκρέλ πολύ προ του 1989, οπότε επήλθε η κατάρρευση του κομμουνιστικού στρατοπέδου, ωστόσο η ίδια τακτική συνεχίζεται σήμερα, από την κοσμοκρατορική δύναμη των αμερικανοσιωνιστών). Ανάμεσα στους ηγέτες σε παγκόσμια κλίμακα, μόνο ο Χίτλερ είχε επίγνωση του γεγονότος ότι η θεωρία και η τακτική αυτή συνιστούσε μία μείζονα απειλή για όλα τα έθνη ανά την υφήλιο.

Ο Φύρερ είχε επίγνωση αλλά και ενθούμηση της χαώδους εκείνης καταστάσεως



Χιλιάδες μέλη των Ες-Ες, παρακολουθούν παρατεταγμένα κομματική εκδήλωση.

που προκάλεσαν οι κομμουνιστικές ορδές κατά το πέρας του Α' Παγκοσμίου Πολέμου. Με ιδιαίτερη έμφαση στην Βαυαρία αλλά και στο Βερολίνο, οι κομμουνιστές, ενεργώντας με έξωθεν εντολές, είχε εγκαθιδρύσει ένα κράτος εν κράτει και λίγο απείχαν από την κατάληψη της ίδιας της εξουσίας. Ο Χίτλερ φρονούσε ότι ο εχθρός ερχόταν εξ' Ανατολών, θεωρώντας μέγιστη απειλή τον κομμουνισμό.

Πέραν όμως από την έλλειψη ενδιαφέροντος που τον διακατείχε όσον αφορά την επικράτηση στην Δυτική Ευρώπη, ο Χίτλερ αντιλαμβανόταν απόλυτα το γεγονός ότι η διεξαγωγή πολέμου ταυτόχρονα σε 2 μέτωπα ήταν ανέφικτη και αν διεξαγόταν, θα απέβαινε επιλογή καταστρεπτική. Ακριβώς στην κρίσιμη αυτή καμπή, οι δυτικοί σύμμαχοι διέπραξαν το τραγικό ολίσθημα: Προτίμησαν να επιτεθούν στον Χίτλερ, αντί να τον αφήσουν απερίσπαστο να αντιπαλέψει νικηφόρα τον κομμουνισμό. Οι κατ' επίφαση δυτικές δημοκρατίες, προέβησαν σε συμμαχία με την Σοβιετική Ένωση, προκειμένου να επιτύχουν την ασφυκτική περικύκλωση της Γερμανίας και εν τέλει την ολοσχερή καταστροφή της, ολοκληρώνοντας το ακρωτηριαστικό ανοσιούργημα που είχε ήδη προκαλέσει η κατάπτωση Συνθήκη των Βερσαλλιών. Αντικειμενικός της στόχος ήταν να καθλώσει την Γερμανία σε ένα καθεστώς συνεχούς οικονομικής παραλύσεως και στρατιωτικής ανυπαρξίας. Οι λεγόμενοι Σύμμαχοι είχαν συνάψει μία σειρά συνθηκών με το Βέλγιο, την Τσεχοσλοβακία, τη Γιουγκοσλαβία, την Πολωνία και τη Ρουμανία, ούτως ώστε να ασκούν πιέσεις στην Γερμανία, πανταχόθεν.

Κατά το θέρους του 1939, οι κυβερνήσεις της Γαλλίας και της Βρετανίας, καλλιεργούσαν τις προϋποθέσεις για μία στρατιωτική σύμπραξη με τη Σοβιετική Ένωση. Οι συνομιλίες διεξάγονταν στην Μόσχα και τα Πρακτικά αυτών έφεραν την υπογραφή του Στρατάρχη Ζούκωφ. Τα Πρακτικά αυτά βρίσκονται στην κατοχή μου, και είναι ειλικρινά εκπληκτικά. Σε αυτά συμπεριλαμβάνεται μία έκθεση, δια της οποίας παρέχεται η εγγύηση-δέσμευση της σοβιετικής συμμετοχής σε ενδεχόμενο πόλεμο των δυτικών με τη Γερμανία. Με την κύρωση της συνθήκης, αυτομάτως η Σοβιετική Ένωση θα συνέδραμε τις συμμαχικές δυνάμεις των αγγλογάλλων με τουλάχιστον 5.500 μαχητικά αεροπλάνα, ενώ 9.000-10.000 άρματα μάχης θα ήταν ετοιμοπόλεμα, με την επιχειρησιακή υποστήριξη ολόκληρης της σοβιετικής αεροπορίας. Σε ανταπόδοση της προσφοράς



της, η ΕΣΣΔ αξίωνε την παραχώρηση σε αυτήν των Βαλτικών κρατών, καθώς και απόλυτη ελευθερία κινήσεων στα Πολωνικά εδάφη.

Την περίοδο εκείνη, να σημειωθεί ότι η Γερμανία διέθετει πληθυμελή έως και ισχνό

Αφίκες που καλούν σε κατάληψη εδαφών σε μέρη των Ευρωπαϊκών Εξ-εξ:





Η αθλητική και γενικά η σωματική εκγύμναση των Ες-Ες, ήταν μοναδική, γι' αυτό, καθόλου τυχαία, μέσα από τις τάξεις τους αναδείχθηκαν πολλοί πρωταθλητές.

εξοπλισμό. Οι Γάλλοι παράγοντες αντελήφθησαν ότι τα 10.000 ρωσικά άρματα ήταν σε θέση να εξουδετερώσουν τα 2.000 γερμανικά, ωστόσο αδυνατούσαν να κατανοήσουν ότι θα ήταν ανέφικτο να βρουν φραγμό στα γαλλικά σύνορα. Εκ των γεγονότων, εμφανίζεται η πρόθεση της Αγγλίας να επιτρέψει στους σοβιετικούς να θέσουν υπό την κυριαρχία τους την Ευρώπη.

Έχοντας να αντιπαλέψει με τον κίνδυνο μίας ολικής περικυκλώσεως, ο Αδόλφος Χίτλερ έλαβε την ιστορική απόφαση να προτείνει την δική του ειρήνη, για μία επιπλέον φορά, απευθυνόμενος και προς τις δύο πλευρές της αγγλοσοβιετικής συμπράξεως. Πρώτα αποτάνθηκε στην αγγλική και στην γαλλική κυβέρνηση, επιζητώντας μετά επιτάσεως ειρηνευτικές συνομιλίες. Αντ' αυτού, ως μόνη απάντηση έλαβε εκ μέρους τους καταγγελίες μα και προσβολές. Το διε-

θνές εκδοτικό κατεστημένο, προέβη στην εξαπόλυση μίας εκστρατείας μίσους εναντίον του Χίτλερ, πρωτοφανούς εκτάσεως στα ιστορικά χρονικά. Εμβρόντητος ακόμη και σήμερα κανείς μένει, διαβάζοντας τις εφημερίδες εκείνης της περιόδου. (Σημείωση «Απολλωνείου Φωτός»: Διαπιστώνοντας ο αναγνώστης τη σύμπραξη δυτικών και ανατολικών, δηλαδή καπιταλισμού και κομμουνισμού εναντίον της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας, αντιλαμβάνεται τον πανικό που είχε καταλάβει αμφότερα τα συστήματα από την δυναμική εμφάνιση στο προσκήνιο των εθνικοκοινωνικών ιδεών, οι οποίες συνιστούσαν τον συγκερασμό της κοινωνικής πολιτικής του Κράτους Πρόνοιας με την υγιή ατομική πρωτοβουλία, συναρτήσεως της φυλετικής κοσμοθεωρίας, ιδέες που ανέβλυζαν από το απώτατο παρελθόν της φυλής και αντανάκλούσαν τα φυλετικά αρχέτυπα).

Πραγματοποιώντας ο Χίτλερ, στη συνέχεια, ανάλογη προσέγγιση προς την Ανατολή, ένωσε ανείπωτη έκπληξη ευρισκόμενος αντιμέτωπος με μία Μόσχα η οποία πρόθυμα επιθυμούσε την υπογραφή συνθήκης ειρήνης με την Γερμανία. Κατά βάθος όμως ο Στάλιν δεν υπέγραφε την συνθήκη αυτή αποσκοπώντας ειλικρινά στην ειρήνευση. Έθετε την υπογραφή του σε μία προσπάθεια αφέσεως της Ευρώπης να παρασυρθεί προς την αυτοκαταστροφή, ωθούμενη σε έναν πόλεμο απληστίας, παρέχοντας του κατ' αυτόν τον τρόπο τον απαραίτητο χρόνο ώστε να ολοκληρώσει την πολεμική προπαρασκευή του.

Οι ενδόμυχες προθέσεις του Ι. Στάλιν παρουσιάζονται στα Πρακτικά της Ανωτάτης Διοικήσεως του Σοβιετικού Στρατού, τα οποία έχουν περιέλθει στην κατοχή μου. Σύμφωνα με αυτά, ο Στάλιν επισημαίνει την απόφαση του να εισέλθει η Ρωσία στον πόλεμο κατά την στιγμή εκείνη όπου τόσο η Γερμανία όσο και οι Δυτικές δυνάμεις θα έχουν εξουθενωθεί από τον αγώνα αλληλοεξοντώσεως στον οποίο θα έχουν επιδοθεί. Μελετώντας τα στρατιωτικά του σχέδια και ερμηνεύοντας την υλοποίησή τους, προκύπτει ότι το 1941 τα 10.000 άρματα του Στάλιν αυξήθηκαν σε 17.999, το επόμενο έτος θα αυξάνονταν σε 32.000, δηλαδή θα ανέρχονταν σε αριθμό δεκαπλάσιο των γερμανικών, ενώ η σοβιετική αεροπορία θα υπερτερούσε της γερμανικής, σε αναλογία 1/10.

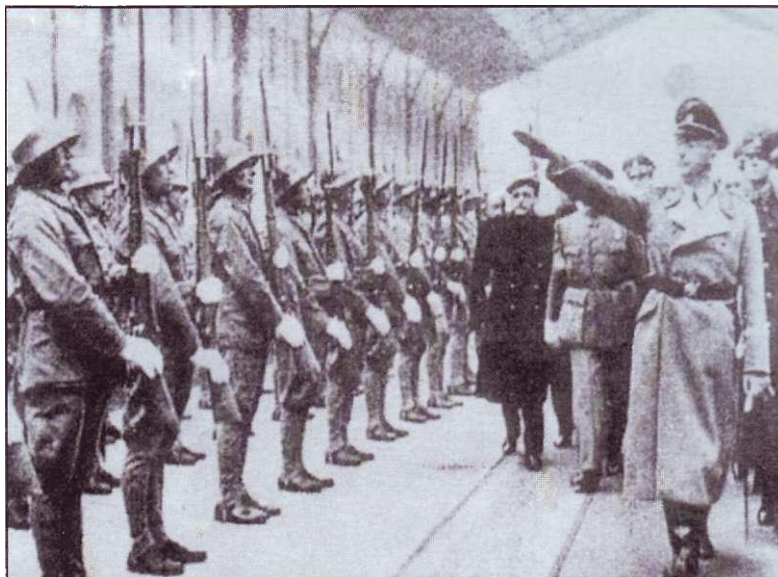
Αξίζει να σημειωθεί ότι κατά την χρονική περίοδο όπου ο Στάλιν συνήψε συμφωνία ειρήνης με τον Χίτλερ, την ίδια ακριβώς περίοδο έδωσε εντολή να κατασκευασθούν

96 πολεμικά αεροδρόμια στα σύνορα της Ρωσίας με την Ευρώπη, ενώ άλλα 180 επρόκειτο να δημιουργηθούν τον επόμενο χρόνο. Η στρατηγική σύλληψη του Στάλιν, παρέμενε αμετάκλητη, συνοψιζόμενη στην ακόλουθη εκτίμηση: «Όσο περισσότερο αποδεκατισθούν στην μεταξύ τους σύρραξη οι δυτικοί ευρωπαίοι, τόσο ασθενέστεροι θα είναι. Όσο περισσότερο διάστημα αναμείνω, τόσο ισχυρότερος θα εξέλθω». Κάτω από αυτές τις τρομερές συγκυρίες ξέσπασε ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος, μία πολεμική σύρραξη η οποία προσφέρθηκε στους σοβιετικούς σαν δώρο ανέλπιστο.

Έχοντας πληροφόρηση για την πολεμική προπαρασκευή του Στάλιν, ο Αδόλφος Χίτλερ γνώριζε ότι αργά ή γρήγορα θα βρισκόταν αντιμέτωπος με την αναγκαιότητα να πολεμήσει τον κομμουνισμό. Και προκειμένου να τον αντιμετωπίσει δραστικά στο πεδίο της μάχης, θα έπρεπε να βασίζεται σε ακλόνητους μαχητές, σε άνδρες πιστούς και στρατιώτες υποδειγματικούς, οι οποίοι θα διαπνέονταν από μία κοσμοθεωρία και θα μάχονταν γι' αυτή την ιδεολογία στρεφόμενοι εναντίον μίας ιδεολογίας διαμετρικά αντίθετης. Ο Χίτλερ άλλωστε επιθυμούσε να στρέψει την εξισοροπιστική ιδεολογία της «συνεργασίας και ενότητας των τάξεων» εναντίον της εθνοδιχαστικής ιδεολογίας της «πάλης των τάξεων».

Ο Χίτλερ επιπλέον είχε αντιληφθεί ότι η μαρξιστική διαμάχη που λάμβανε την μορφή της «ταξικής πάλης» δεν είχε προσφέρει καμία ευημερία στον ρωσικό λαό. Οι ρώσοι εργαζόμενοι είχαν ένα βιοτικό επίπεδο ιδιαίτερα χαμηλό, ζώντας σε τρώγλες, κακοντυμένοι, πολλοί ευρισκόμενοι στα όρια του υποσιτισμού, ζώντας εν γένει κάτω από άθλιες συνθήκες. Τα υλικά αγαθά ουδέποτε επαρκούσαν και το στεγαστικό πρόβλημα ήταν ιδιαίτερα οξυμένο, όπως και προπολεμικά. Για την αντίληψη του Χίτλερ, το γεγονός ότι η πάλη των τάξεων οδήγησε την κοινωνία σε τελματώδη κατάσταση, καθιστούσε την συνεργασία των τάξεων ως την μόνη δίκαιη και εφικτή λύση. Προκειμένου αυτή η αντίληψη να στεφθεί ως προς την υλοποίηση της από επιτυχία, διασφάλισε την μη εκμετάλλευση μίας κοινωνικής κατηγορίας εξ' άλλης.

Η ανάλυση των κοινωνικών εξελίξεων, μας υποχρεώνει να ομολογήσουμε ότι τα κοινωνικά στρώματα των νεόπλουτων, οι οποίοι αναδύθηκαν μέσα από την βιομηχανική επανάσταση, εκμεταλλεύονταν τα πρόνομια τους στο έπακρο. Σε αυτή την αιτία έγκειται ακριβώς και η σοσιαλιστική/κοινωνική



κή κατεύθυνση των Εθνικοσοσιαλιστών.

Ο Εθνικοσοσιαλισμός συνιστά ένα κίνημα λαϊκό και άκρατα κοινωνικό, κατά κυριολεξία. Η συντριπτική πλειοψηφία των μελών του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος ήταν εργάτες, ενώ το 70% των μελών της Χίτλερ-γιουγκεντ υπήρξαν παιδιά εργατικών οικογενειών.

Ο Αδόλφος Χίτλερ κατόρθωσε να επικρατήσει στις εκλογικές διαδικασίες, ακριβώς γιατί η πλειοψηφία των εργατικών στρωμάτων στήριξε με σταθερότητα την πολιτική του. Για πολλούς ερμηνευτές της ιστορίας, παραμένει ερώτημα αναπάντητο το γεγονός ότι τα έξι εκατομμύρια των κομμουνιστών οι οποίοι καταψήφισαν τον Χίτλερ προεκλογικά, στην συνέχεια, μετά την άνοδο του στην εξουσία το 1933, απαρνήθηκαν τον κομμουνισμό και στάθηκαν δυναμικά στο πλευρό του.

Ο λόγος είναι ένας και ουσιαστικός: Βίω-

*Επιθεώρηση
εθελοντικών σωμάτων
της κυβερνήσεως του
Βιου, από τον αρχηγό
των Ες-Ες, Χίμλερ.*



*Η Χιτλερική Νεολαία
συγκρότησε την 12η
Τεθωρακισμένη Μεραρχία
Ες-Ες, αποτελούμενη από
16χρονα και Πχρονα
παιδιά, η οποία διέπρεψε
στα πεδία της μάχης.*



Ο γερμανικός στρατός παρελαύνει στην Πολωνία. Κατά την κεραυνοβόλο κατάληψη της, εγκαινιάστηκε η επιχειρησιακή χρησιμοποίηση των Ες-Ες.

σαν οι ίδιοι τα προτερήματα και τα αποτελέσματα της εποικοδομητικής συνεργασίας των επαγγελματιών και κοινωνικών κατηγοριών που εισήγαγε ο Εθνικοσοσιαλισμός. Ορισμένοι διατείνονται ότι οι κομμουνιστές εξαναγκάστηκαν να μεταβάλλουν τη στάση τους δια της βίας. Όμως αυτό δεν είναι αληθές, απτή απόδειξη το γεγονός ότι η συντριπτική πλειοψηφία αυτών, πολέμησε επί τετραετία στο ρωσικό μέτωπο, όπως και πολλοί άλλοι Γερμανοί, άνευ ουδεμίας διακρίσεως.

Οι εργάτες ουδέποτε εγκατέλειψαν ή απαρνήθηκαν τον Χίτλερ, εν αντιθέσει προς τα ανώτερα κοινωνικά στρώματα. Ο Φύρερ παρουσίασε ριζικά την θέση του περί της αρμονικής συνεργασίας όλων των κοινωνικών κατηγοριών, ως αντίβαρο στον εθνοδιχαστικό κομμουνισμό, αναφέροντας επιγραμματικά τα ακόλουθα: «Η συνεργασία όλων των τάξεων σημαίνει ότι οι κεφαλαιοκράτες ουδέποτε θα χρησιμοποιήσουν τους εργάτες ως απλές οικονομικές μονάδες και μέσα. Το χρήμα αποτελεί μία μόνο παράμετρο της οικονομικής ζωής και οι εργάτες αποτελούν κάτι πολύ ουσιαστικότερο από άψυχες μηχανές στις οποίες παρέχεται ένας εβδομαδιαίος μισθός. Ο πραγματικός πλούτος της Γερμανίας είναι το εργατικό

της δυναμικό».

Ο Αδόλφος Χίτλερ εισήγαγε πρωτοποριακά επαναστατικά μέτρα, αντικαθιστώντας τον χρυσό με την παραγωγική εργασία ως θεμέλιο της οικονομικής δυνάμεως του Ράιχ. Ο Εθνικοσοσιαλισμός επιγραμματικά, συνιστούσε την διαμετρικώς αντίθεση κοσμοθωρία και βιοαντίληψη προς τον Κομμουνισμό. Γι' αυτό και η εκλογή του Χίτλερ, υπήρξε η απαρχή για μία σειρά μεγαλειωδών επιτευγμάτων σε όλους τους τομείς.

Η αναφορά στο όνομα του Χίτλερ συνοδεύεται πάντα στις μέρες μας από συζητήσεις για τα στρατόπεδα, για τους εβραίους, αλλά ουδέποτε ακούμε να αναφέρεται το τεράστιο κοινωνικό έργο που επιτέλεσε. Το μίσος που δημιουργήθηκε από το διεθνές τραπεζικό κεφάλαιο και τον ελεγχόμενο από αυτό τύπο, ακριβώς στο κοινωνικό έργο του Χίτλερ οφείλεται. Και αυτό, διότι είναι προφανές ότι ένα γνήσιο λαϊκό-κοινωνικό κίνημα όπως ο Εθνικοσοσιαλισμός, ήταν αναπόφευκτο να προκαλέσει τη σύγκρουση με τα άνομα συμφέροντα του μεγάλου κεφαλαίου. Ο Χίτλερ εξ' αρχής κατέστησε σαφές προς πάσα κατεύθυνση ότι ο έλεγχος μεγάλων χρηματικών κεφαλαίων, δεν παρείχε σε κανέναν το δικαίωμα της άπληστης και ανεξέλεγκτης εκμεταλλεύσεως της

χώρας, διότι η χώρα κατοικείται και από άλλους ανθρώπους, οι οποίοι δικαιούνται να απολαμβάνουν μίας αξιοπρεπούς ζωής, μέσα σε σταθερές κοινωνικές συνθήκες. Τα λόγια αλλά κυρίως οι πράξεις του Χίτλερ, κατάφεραν να κερδίσουν την Γερμανική Νεολαία. Την μεγαλειώδη αυτή Κοινωνική Επανάσταση για την εγκαθίδρυση ενός Κράτους αληθινά Δικαίου, τα Ές-Ές, ως ιδεολογικοί θεματοφύλακες αυτής, αισθάνθηκαν την συνειδητή υποχρέωση να την διαδώσουν απ' άκρου εις άκρον της Γερμανίας, προασπίζοντας την, προτάσσοντας, εάν χρειαζόταν, και τις ίδιες τους τις ζωές.

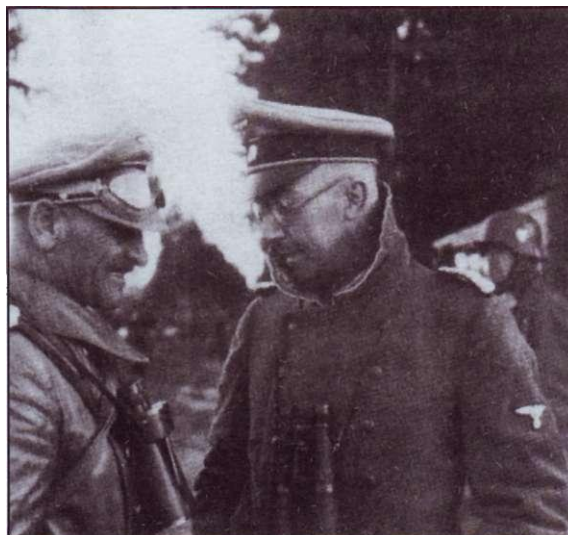
Η μεγάλη πρόκληση ήρθε με το ξέσπασμα του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Ο πόλεμος του 1939 στην Ευρωπαϊκή Ήπειρο ήταν ένα εντελώς παράλογο γεγονός. Αποτελούσε μία εμφύλια σύρραξη μεταξύ των εθνών εκείνων που όφειλαν να είναι ενωμένα. Υπήρξε μία εγκληματική αφροσύνη.

Οι νέοι των Ές-Ές εκπαιδεύθηκαν και καταρτίστηκαν προκειμένου να ηγηθούν της Εθνικοσοσιαλιστικής Επανάστασεως. Ήταν επιφορτισμένοι με το έργο και την μεγάλη αποστολή της αντικαταστάσεως, σε διάστημα 5 ή 10 χρόνων το πολύ, όλων εκείνων των οργάνων που παλαιού καθεστώτος που στελέχωναν τον κρατικό μηχανισμό. Όμως το ξέσπασμα του Πολέμου, κατέστησε αδύνατη την παραμονή των μαχητών αυτών στα μετόπισθεν. Όπως και αμέτρητοι άλλοι νέοι Γερμανοί, όφειλαν να προσπίσουν την χώρα και μάλιστα κατά τον καλύτερο δυνατό τρόπο και στον μέγιστο δυνατό βαθμό. Η κλιμάκωση του πολέμου ήταν ο καταλύτης εκείνος που μετέβαλλε τους άνδρες των Ές-Ές σε έναν συγκροτημένο στρατό ο οποίος μαχόταν στο εξωτερικό και βαθμιαία τους μετασχημάτισε σε έναν ευρωπαϊκό-διεθνή στρατό.

Ανατρέχοντας στα γεγονότα των αρχών του πολέμου στην Πολωνία, γνωστών όντων των ολέθριων, εξελικτικών συνεπειών του, αναλογίζεται κανείς, θα μπορούσε άραγε να είχε αποσοβηθεί; Ασφαλώς και θα μπορούσε να είχε αποτραπεί! Θα μπορούσε να είχε λάβει τέλος, ακόμη και όταν είχαν ξεκινήσει οι εχθροπραξίες εντός των πολωνικών εδαφών.

Η διένεξη για τον διάδρομο και το λιμάνι του Δάντσιχ ήταν παράλογη.

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να επισημανθεί ότι η Συνθήκη των Βερσαλλιών είχε ως αποτέλεσμα τον διαχωρισμό της γερμανικής πόλεως του Δάντσιχ από την Γερμανική επικράτεια και την παραχώρηση της στην Πολωνία, παρά την εναντίωση των κατοίκων



Χίμλερ και Νήντριχ στο μέτωπο.

της πόλεως αυτής.

Πρόκειται για μία μεθόδευση τόσο εξοργιστική, η οποία ήταν τόσο έκδηλη με αποτέλεσμα να τύχει καταδίκης παντού ανά τον κόσμο. Η συνέπεια ήταν ένα μεγάλο τμήμα της Γερμανίας να χωρισθεί στην μέση του. Προκειμένου να μεταβεί κάποιος από την δυτική προς την Ανατολή Πρωσσία, όφειλε να ταξιδεύσει σιδηροδρομικώς με σφραγίδες και επίσημα έγγραφα διαμέσω του πολωνικού εδάφους! Οι κάτοικοι της πόλεως Δάντσιχ είχε με δημοψήφισμα τους αποφανθεί σε ποσοστό 99% την ενασύνδεσή τους με την Γερμανία, αλλά το δικαίωμα της αυτοδιαθέσεώς τους είχε προκλητικά αγνοηθεί. Ωστόσο, οφείλω να καταστήσω σαφές ότι η αφετηρία του πολέμου στην Πολωνία είχε διαφορετικά αίτια από αυτά





Ο Χίτλερ αποδίδει μετά των επιτελών του χαιρετισμό προς παρελθόντα τμήματα των Ες-Ες.

που συνήθως επικαλούνται οι ιστορικοί και τα οποία εστιάζονται στην αυτοδιάθεση του Δάντσικ ή ολοκλήρου της Πολωνίας. Αρκεί να υπομνήσουμε το γεγονός ότι λίγους μήνες ενωρίτερα, είχε προηγηθεί η επίθεση της Πολωνίας κατά της Τσεχοσλοβακίας, ακριβώς την χρονική εκείνη περίοδο κατά την οποία ο Χίτλερ είχε αξιώσει και προσαρτήσει την περιοχή της Σουδητίας στα γερμανικά εδάφη (της περιοχής δηλαδή εκείνης εντός του Τσεχοσλοβακικού κράτους που εκατοικείτο από συμπαγείς γερμανικούς πληθυσμούς). Οι Πολωνοί διακατέχονταν από την βούληση να συνεργασθούν με την Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία του Χίτλερ. Εάν τελικώς η Πολωνία εστράφη κατά της Γερμανίας, αυτό οφείλεται εξ' ολοκλήρου στην αγγλική κηδεμονία και στις αδιάκοπες επεμβάσεις του Λονδίνου, προκειμένου να δηλητηριάσει τις γερμανοπολωνικές σχέσεις. Ο λόγος όλων αυτών;

Ο βασικότερος λόγος εντοπίζεται στο παμπάλαιο σύμπλεγμα κατωτερότητας και κακεντρέχειας που χαρακτηρίζει τους Βρετανούς εξουσιαστές έναντι της Ευρώπης και της ενωτικής προοπτικής της. Το σύμπλεγμα αυτό κυριαρχεί στις τάξεις του βρετανικού πολιτικού κατεστημένου και συνίσταται στην τεχνητή αποδυνάμωση της Ευρώπης, υποθάλλοντας διαμάχες άσκοπες και πολέμους, μέσα από τους αδιάλλακτους βρετανικούς χειρισμούς καίριων ζητημάτων.

(Σημείωση «Απολλωνείου Φωτός»: Αποδεδειγμένα και σήμερα, η Βρετανία αποκαλεί το προκεχωρημένο φυλάκιο των ΗΠΑ εντός της Ευρώπης, επιδεικνύοντας έναν έντονα αντι-ευρωπαϊκό και διασπαστικό ρόλο. Η μόνη πραγματικά ενωμένη Ευρώπη που θα αποδέχονταν οι Άγγλοι, είναι μία Ευρώπη απόλυτα καθυποταγμένη στην αμερικανική επικυριαρχία, και προς αυτή την κατεύθυνση εργάζονται αδιάλειπτα).

Την χρονική εκείνη περίοδο, η Μεγάλη Βρετανία, διατηρούσε υπό τον έλεγχο της ως παλαιά αυτοκρατορική δύναμη, περισσότερα από 500 εκαμμύρια ανθρώπων εκτός ευρωπαϊκών εδαφών. Παρά ταύτα αναλωνόταν στην πάγια τακτική της να δημιουργεί προβλήματα και διενέξεις εντός της Ευρώπης. Η ουσία της πολιτικής της επικεντρωνόταν στο να μην επιτρέψει ούτε να αφήνει περιθώρια αναπτύξεως άλλης ευρωπαϊκής δύναμης ισχυρής, πέραν αυτής, μία τακτική που εφαρμόσθηκε με απαρέγκλιτη συνέπεια επί αιώνες. Τόσο στην περίπτωση του Καρόλου του 5ου της Ισπανίας, όσο και στις περιπτώσεις του Λουδοβίκου 14ου, του Ναπολέοντα ή του Γουλιέλμου της Γερμανίας, το βρετανικό εξουσιαστικό σύστημα σε καμία περίπτωση απεδέχθη οιαδήποτε ενωτική προσπάθεια της Γηραιάς Ηπείρου. Η Γερμανία ουδέποτε αναμείχθηκε στις βρετανικές εσωτερικές υποθέσεις, εν αντιθέσει προς το αγγλικό κατεστημένο που πάντοτε είχε ενεργό ρόλο στα ευρωπαϊκά δρώμενα, ιδίως στην Κεντρική και Βαλκανική Ευρώπη.

Η είσοδος των γερμανικών στρατευμάτων στην Πράγα, προκάλεσε την έξαλλη αντίδραση του βρετανικού κατεστημένου, παρά το γεγονός ότι η Πράγα όπως άλλωστε και η Βοημία τελούσαν ανέκαθεν υπό την γερμανική σφαίρα επιρροής. Η βρετανική εμπλοκή στην περιοχή αυτή, ήταν εντελώς απαράδεκτη και αδικαιολόγητη. Για τον Αδόλφο Χίτλερ, το καθεστώς της Πράγας συνιστούσε μία σοβαρή απειλή. Ο Μοένες, ως πιστό ενεργούμενο του Στάλιν, είχε λάβει σαφείς οδηγίες από τα αφεντικά του στο Κρεμλίνο να ανοίξει τα σύνορα της χώρας του στα ρωσικά στρατεύματα μόλις του το ζητούσαν. Η Τσεχοσλοβακία ήταν προφανές ότι προαλειφόταν να αποτελέσει τον σοβιετικό διάδρομο για την μελλοντική εισβολή στην Γερμανία.

Για τον Χίτλερ η Πράγα αποτελούσε ένα προκεχωρημένο φυλάκιο προς την κατεύθυνση της Κεντρικής Ευρώπης και παράλληλα ένα έδαφος αναχατίσεως της απειλούμενης σοβιετικής εισβολής. Πέραν

όμως αυτών, υφίσταντο και δεσμοί οικονομικής και ιστορικής φύσεως της Πράγας με την Γερμανία. Η Γερμανία με τη σειρά της, διατηρούσε από αιώνων οικονομικές και όχι μόνο σχέσεις με τις περιοχές της Κεντρικής Ευρώπης. Χώρες όπως η Ρουμανία, η Ουγγαρία, η Γιουγκοσλαβία αλλά και ευρύτερα τα Βαλκάνια διατηρούσαν οικονομικές σχέσεις αλληλένδετες με την Γερμανία, έως και σήμερα ακόμη.

Στην βάση αυτή ο Χίτλερ συνέλαβε την ιδέα της ευρωπαϊκής οικονομικής πολιτικής, μία θέση εδραζόμενη στον πραγματισμό και στην λογική. Η Βρετανία ακριβώς αυτή την ιδέα της υπάρξεως μία κοινής αγοράς της Κεντρικής Ευρώπης ήταν αδύνατο να ανεχθεί, έστω και εάν απέκρυπτε τις προθέσεις της αυτές οχυρώνόμενη πίσω από λεκτικές διακηρύξεις για την δήθεν προάσπιση της ελευθερίας της Τσεχοσλοβακίας.

Παρά ωστόσο το αρνητικό κλίμα που καλλιεργούσε έντεχνα το βρετανικό κατεστημένο κατά της Γερμανίας, ο απλός βρετανικός λαός θαύμαζε σε μεγάλο βαθμό τον Αδόλφο Χίτλερ. Ενθυμούμαι ενδεικτικά το περιστατικό της συνεντεύξεως που είχε παραχωρήσει ο Λόυδ Τζωρτζ στον γερμανικό τύπο, αμέσως μετά από μία συνάντηση που είχε με τον Χίτλερ. Στις δηλώσεις του εκείνες ανέφερε επί λέξει: «Μπορείτε να ευχαριστείτε τον θεό που έχετε έναν τόσο καταπληκτικό άνθρωπο ως ηγέτη». Αυτές τις εκπληκτικές δηλώσεις έκανε ο Λόυδ Τζωρτζ, δεδηλωμένος αντίπαλος της Γερμανίας στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Ο βασιλιάς Εδουάρδος ο 8ος της Αγγλίας, παραιτηθείς από το αξίωμα του και φέρων πλέον τον τίτλο του Δούκα του Γουίντσορ, είχε μεταβεί στην Γερμανία προς συνάντηση του Χίτλερ, φιλοξενούμενος μάλιστα το Μπέργοντεγκασντεν με τη σύζυγο του. Επιστρέφοντας στην Αγγλία, απέστειλε στον Χίτλερ τηλεγράφημα, το οποίο ανέφερε τα ακόλουθα: «Πόσο καταπληκτική ήταν η μέρα που περάσαμε με την εξοχήτά σας. Αλησμόνητη». (Σημείωση «Απολλωνείου Φωτός»: Για την ιστορία, να αναφέρουμε ότι ο τέως Βασιλιάς Εδουάρδος και μετέπειτα Δούκας, εξαναγκάστηκε σε παραίτηση, όταν το 1935 επιχείρησε να επιφέρει την αγγλογερμανική προσέγγιση, πολιτική την οποία το αγγλοσιωνιστικό κατεστημένο ουδέποτε του συγχώρεσε και βρήκε την κατάλληλη προσηματική ευκαιρία, παντρευόμενος μία μη «γαλαζοαίματη» να τον εξαναγκάσει σε παραίτηση). Αναμφίβολα ο Δούκας εξέφραζε την γνώμη πολλών Αγγλων, γνωρίζοντας το υψηλό βιοτικό



Αφίσα των αστυνομικών τμημάτων των Ες-Ες.

επίπεδο των Γερμανών εργατών. Ο Δούκας ήταν φιλαλήθης. Ο Γερμανός εργαζόμενος είχε αποδοχές διπλάσιες από την προ του Χίτλερ εποχή, και μάλιστα δίχως πληθωρισμό τώρα. Συνεπώς το βιοτικό του επίπεδο ήταν σαφώς υψηλότερο και η ποιότητα ζωής ασύγκριτη.

Αλλά και αυτός ακόμη ο Ουίνστον Τσώρτσιλ, ο πλέον παθιασμένος εχθρός των Γερμανών, είχε απευθύνει το 1938 μία επιστολή προς τον Αδόλφο Χίτλερ, στην οποία ομολογούσε απερίφραστα τα ακόλουθα: «Εάν ποτέ η Αγγλία είχε υποστεί μία καταστροφή

Θυρός των Ες-Ες, χρησιμοποιούμενος ως διακοσμητικό εξωτερικής θύρας.



Ο Χίμλερ με πολεμική εξάρτηση, αποδίδει χαιρετισμό στον Χίτλερ, σε κάποια επίσημη τελετή στην Καγκελαρία.



ανάλογη εκείνης που υπέστη η Γερμανία το 1918, θα προσευχόμουν στον Θεό να μας στείλει έναν άνθρωπο με την δύναμη και τον χαρακτήρα της εξοχότητός σας», επιστολή η οποία καταχωρήθηκε μάλιστα και στην εφημερίδα «Τάιμς» του Λονδίνου.

Τόσο οι φίλοι όσο και οι πολέμιοι του Εθνικοσοσιαλισμού, αναγνωρίζουν ότι ο

Χίτλερ αποτελούσε μία εξαιρετική ιδιοφυΐα. Τα επιτεύγματα του προκάλεσαν τον θαυμασμό και τον φθόνο ολοκλήρου του κόσμου. Σε διάστημα 5 μόνο ετών ανασυγκρότησε ένα βαθειά δοκιμασμένο και χρεοκοπημένο Έθνος, επιβαρυνόμενο με εκατομμύρια ανέργων και το αναμόρφωσε στην ισχυρότερη οικονομική και στρατιωτική δύναμη της Ευρώπης. Τόση ήταν η ισχύς με την οποία θωράκισε ο Χίτλερ την Γερμανία ώστε κατόρθωσε να επωμισθεί τις συνέπειες ενός πολέμου παγκόσμιας κλίμακας, επί 6 ολόκληρα χρόνια.

Ο Τσώρτσιλ αναγνώρισε ότι ουδείς ανά τον κόσμο είχε την δυνατότητα να ανταπεξέλθει στην πρόκληση αυτών των δυσμενών συγκυριών. Ολίγο προ της κηρύξεως του πολέμου, είχε emphaticά δηλώσει: «Δεν υφίσταται αμφιβολία ότι δυνάμεθα να βρούμε έναν τρόπο ειρήνης με τον Χίτλερ». Όμως οι εντολές που του δόθηκαν υπήρξαν διαμετρικά αντίθετες από το πνεύμα που υπαγόρευσε αυτή την δήλωση. Το διεθνές εβραϊό-δουλο κατεστημένο, έντρομο μήπως τα επιτεύγματα του Χίτλερ στην Γερμανία αποτελούσαν πρότυπο που θα πυροδοτούσε αντίστοιχες μεταρρυθμίσεις και μεταβολές τόσο στην Αγγλία όσο και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες, είχε λάβει την αμετάκλητη απόφαση να τον καταστρέψει. Υποδαύλιζε την ζηλοφθονία και τις έριδες ορισμένων ευρωπαϊκών λαών προς την Γερμανία, ενώ νεκρανάστησε συναισθήματα μίσους κατά της Γερμανίας σε ολόκληρη την Ευρώπη, δημιουργώντας τις προϋποθέσεις για μία γενικευμένη σύγκρουση.

Η ευρωστία των Γερμανών είχε καταστήσει την Γερμανία χώρα με τον μεγαλύτερο αριθμητικά πληθυσμό ανά την Δυτική Ευρώπη. Τόσο στον επιστημονικό όσο και στον τεχνολογικό τομέα, η Γερμανία κρατούσε τα σκήπτρα έναντι της Γαλλίας αλλά και της Αγγλίας. Ο Χίτλερ είχε μετατρέψει την Γερμανία σε προπύργιο οικονομικής δυνάμεως και κοινωνικής συνοχής. Και μόνο αυτό το επίτευγμα του αποτελούσε ένα έγκλημα καθοσιώσεως, ικανό να επισύρει την μήνη του βρετανικού κατεστημένου, το οποίο ορκίσθηκε να αφανίσει την Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία και τον Αδόλφο Χίτλερ, μετερχόμενο κάθε μέσου και τρόπου.

Οι Αγγλοι υπήρξαν οι αφανείς καθοδηγητές της Πολωνικής κυβερνήσεως προς την επιλογή του πολέμου με την Γερμανία. Οι Πολωνοί επιζητούσαν προθύμως την ειρηνική συνύπαρξη με τους Γερμανούς. Όμως αντί της ειρήνης, οι δυστυχείς Πολωνοί γνώρισαν τον Πόλεμο και τις καταστρε-

Αναμνηστικό ξιφίδιο των Αλγκεμάινε Ες-Ες, χορηγούμενο με την συμπλήρωση τριετούς υπηρεσίας. Φέρει εγχάρακτη την επιγραφή «Η τιμή μου είναι η πίστη μου».



πτικές συνέπειες του, ωθούμενοι από τους Βρετανούς μηχανογράφους στην σύγκρουση και στην σφαγή. Να τονίσουμε ότι 1,5 εκατομμύριο Γερμανών ζούσαν στην Πολωνία, επ' ωφελεία της πολωνικής οικονομίας. Πέραν όμως των οικονομικών δεσμών που διατηρούσε η χώρα τους με την Γερμανία, οι Πολωνοί προσέβλεπαν στην στήριξη της Γερμανίας, προκειμένου να κατορθώσουν να ανακτήσουν τα απωλεσθέντα πολωνικά εδάφη, τα οποία είχε αρπάξει η ΕΣΣΔ και ανεπιτυχώς επιχειρούσαν να τα επανακτήσουν από το 1919.

Ήδη από τον Ιανουάριο του 1939 ο Αδόλφος Χίτλερ είχε προτείνει στον Πολωνό Πρόεδρο Μπεκ μία συμφωνία τίμια ώστε να επιλυθεί το πρόβλημα του Δάντσιχ αναίμακτα και ανώδυνα: Η πρόταση συνίστατο στην αποδοχή εκ μέρους της Πολωνικής κυβέρνησεως του τετελεσμένου γεγονότος της ψηφίσεως της επιστροφής του Δάντσιχ στην Γερμανία, εκ μέρους των κατοίκων του, σε αντάλλαγμα δε η Γερμανία θα εγγυάτο με επίσημη συνθήκη την παροχή προς την Πολωνία διευκολύνσεων στο λιμάνι της πόλεως.

Η επικρατούσα την εποχή εκείνη αντίληψη ότι κάθε χώρα θα πρέπει να διαθέτει και από ένα λιμάνι, δεν έχει λογική. Υπάρχουν ευρωπαϊκές χώρες που ευδοκιμούν, όπως η Ελβετία και η Ουγγαρία, δίχως θαλάσσιους λιμένες. Οι προτάσεις του Χίτλερ στηρίζονταν στις αρχές της αυτοδιαθέσεως και της αμοιβαιότητας. Ακόμη και αυτός ο Τσωρτσιλ αναγκάστηκε να παραδεχθεί ότι η προτεινόμενη υπό του Χίτλερ λύση, θα μπορούσε να οδηγήσει στην επίλυση του προβλήματος του Δάντσιχ. Όμως η παραδοχή αυτή, ουδώς τον εμπόδισε να απειλήσει τηλεγραφικά την Γερμανία, θέτοντας το ακόλουθο εκβιαστικό δίλημμα: Εκκένωση άμεση της Πολωνίας ή κήρυξη πολέμου. Στην δεκαετία του 1980, ολόκληρος ο κόσμος έγινε μάρτυρας της εισβολής του Ισραήλ στον Λίβανο. Πυκνοκατοικημένες πόλεις όπως η Τύρος και η Σιδώνα καταστράφηκαν, αλλά και η δυτική Βηρυτός. Η διεθνής κοινότητα απαίτησε την εκκένωση του Λιβάνου από τα ισραηλινά στρατεύματα, όμως ουδείς κήρυξε κατά του Ισραήλ πόλεμο, όταν αυτό αρνήθηκε να προβεί στην απομάκρυνση των στρατευμάτων του.

Αρκούσε λίγη υπομονή και αυτοσυγκράτηση και η λύση στο πρόβλημα του Δάντσιχ θα είχε εξευρεθεί. Αντί αυτού όμως ο κατευθυνόμενος από τον διεθνή ιούδα παγκόσμιος τύπος εξαπέλυσε μία οργανωμένη εκστρατεία ψευδών, παραπληροφορήσεως



Ο Χίμλερ καταθέτει στεφάνι στην κρύπτη του Βέβελσμπουργκ, όπου βρίσκονταν τα οστά του βασιλιά Ερρίκου Ι, του οποίου θεωρούσε ότι αποτελεί μετενσάρκωση.

και παραποιήσεως των γεγονότων, στρεφόμενη κατά της Γερμανίας και του Χίτλερ. Κάθε πρόταση του διαστρεβλώθηκε και παρουσιάστηκε σκόπιμα παραποιημένη μέσα από την παραμορφωτική δύναμη του τύπου.

Αναφορικά με τα διαπραχθέντα εγκλήματα στην διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ουδείς έμαθε οτιδήποτε για τις μαζικές σφαγές οι οποίες διεπράχθησαν στην Πολωνία, ολίγο διάστημα προ του πολέμου. Διαθέτω στα αρχεία μου εμπεριστατωμένες αναφορές και εκθέσεις οι οποίες αποδεικνύουν την κατά μαζικό τρόπο σφαγή αμάχων



Επιγράμματα στολών, επωμίδες και διακριτικά μεραρχιών των Ες-Ες.



Ο Χίμλερ με εκπροσώπους φιλοαξονικών δυνάμεων, σε επίσημη τελετή.

Γερμανών της Πολωνίας. Κατά χιλιάδες Γερμανοί, όλων των ηλικιών, άνδρες, γυναίκες και παιδιά, υπέστησαν το δολοφονικό μένος των μαζών, οι οποίες με τη σειρά τους υποκινήθηκαν από τον άγγλο κινούμενο τύπο. Οι θηριωδίες που αποτυπώνονται σε αυτές τις φωτογραφίες είναι τόσο αποκρουστικές, ώστε δεν ενδείκνυνται για έκθεση σε κοινή θέα! Όταν όλα αυτά περιήλθαν σε γνώση του Χίτλερ, απεφάσισε να θέσει τέρμα σε αυτές τις αθλιότητες, προστρέχοντας σε βοήθεια του αγρίως διωκόμενου εν Πολωνία γερμανικού πληθυσμού.

Η εκστρατεία κατά της Πολωνίας, υπήρξε το προοίμιο που ανέδειξε την στρατιωτική μεγαλοφυΐα του Αδόλφου Χίτλερ. Η αδέκαστη ιστορία έχει ήδη αρχίσει να αναγνωρίζει αυτό το μοναδικό χάρισμα του Χίτλερ: Την σπάνια στρατιωτική ιδιοφυΐα του. Όλες οι μεγάλες εκστρατείες του

Γ Ράιχ εκπονήθηκαν και κατευθύνθηκαν απευθείας από τον Χίτλερ και όχι από το Γενικό Επιτελείο. Επιπλέον, ο Χίτλερ υπήρξε εκείνος ο οποίος ενέπνευσε ορισμένους στρατηγούς που στη συνέχεια μετεβλήθησαν στα ικανότερα στελέχη του στρατεύματος και αναδείχθηκαν σε μετεγενέστερες εκστρατείες. Σχετικώς με την Πολωνία, το Γενικό Επιτελείο είχε σχεδιάσει την επικείμενη επίθεση ώστε αυτή να διεξαγόταν κατά μήκος των βαλτικών ακτών ώστε να καταληφθεί το Δάντσιχ. Επρόκειτο για ένα σχέδιο προορισμένο, με μαθηματική ακρίβεια, να αποτύχει ολοσχερώς. Αντί αυτού, ο Χίτλερ εισήγαγε τον Κεραυνοβόλο Πόλεμο, γνωστό ως «Μπλίτσκοριγκ», και εντός ελαχίστων εβδομάδων κατελήφθη η Βαρσοβία. Τα μάχιμα Ές-Ές έκαναν την πρώτη τους εμφάνιση στο πολωνικό μέτωπο και οι επιδόσεις που επέδειξαν προκάλεσαν βαθειά εντύπωση ανά τον κόσμο.

Η δεύτερη μεγάλη εκστρατεία της Βέρμαχτ, στη Γαλλία, διεξήχθη επίσης με ταχύτατους ρυθμούς και άνευ μεγάλων απωλειών. Οι δυνάμεις του αγγλογαλλικού στρατού κινήθηκαν εσπευσμένα να εισέλθουν στο Βέλγιο και στην Ολλανδία προκειμένου να ανακόψουν την γερμανική προέλαση. Εντός ολίγων ημερών, οι αντικειμενικοί στόχοι των Γερμανών είχαν επιτευχθεί. Οι εχθρικές δυνάμεις υπερκεράσθηκαν και υπέστησαν ένα ολέθριο πλευροκόπημα στο Σεντάν.

Υποστηρίχθηκε εκ των υστέρων ότι ο Χίτλερ δεν συμμετείχε ούτε σχεδίασε επιτελικά εκείνη την επιχείρηση και ότι αυτή ήταν έργο του στρατηγού φον Μανστάιν. Αυτό όμως είναι ψευδές. Η αλήθεια βρίσκεται



Ταυτότητα μέλους των Ες-Ες.



στο γεγονός ότι ο στρατηγός Μανσταϊν είχε όντως εκπονήσει το σχέδιο της επιθέσεως μέσα από τις Αρδέννες, αλλά όταν αυτό προτάθηκε στο Γενικό Επιτελείο απερρίφθη επιτιμούμενος μάλιστα και πικραμένος υπέβαλε την παραίτηση του και αποτραβήχθηκε στην Δρέσδη. Το Γενικό Επιτελείο ουδέν ανέφερε περί αυτού στον Χίτλερ. Ο Χίτλερ, εξ ιδίας εμπνεύσεως σχεδίασε και κατήυθνε την εκστρατεία στην ίδια ακριβώς γραμμή που είχε προτείνει ο Μανσταϊν, ανατρέποντας τις αγγλογαλλικές θέσεις. Ο Μανσταϊν ήρθε σε επαφή με τον Χίτλερ μόνο κατά τον Μάρτιο του 1940.

Ο ίδιος ο Χίτλερ επίσης ήταν ο εμπνευστής των εκστρατειών κατά της Ρωσίας και των Βαλκανίων. Στις σπανιότατες εκείνες περιπτώσεις που επέτρεψε στο Γενικό Επιτελείο να εφαρμόσει τα δικά του σχέδια, όπως για παράδειγμα στην αρματομαχία του Κουρσκ, η μάχη απωλέσθηκε.

Κατά την υλοποίηση της εκστρατείας στην Πολωνία, το 1939, ο Χίτλερ δεν στηρίχθηκε σε απηρχαιωμένα στρατιωτικά βιβλία τακτικής και θεωριών τα οποία εγράφησαν προ 50ετίας, αλλά βασίσθηκε σε δικής του εμπνεύσεως σχέδιο ταχείας κινήσεως των στρατευμάτων του σε ταναλοειδές σχήμα με σκοπό την περικύκλωση του εχθρού. Εντός διαστήματος 8 ημερών, ο πόλεμος στην Πολωνία είχε τελειώσει, παρά το γεγονός ότι σε έκταση η Πολωνία είναι μεγάλη όσο και η Γαλλία. Στην δήμερη αυτή εκστρατεία, συμμετείχαν ενεργά 3 συντάγματα των Ές-Ές, το «Λέϊμπσταντάρτε», το «Γκερμάνια» και το «Ντόύτσαντ». Συμμετείχαν επίσης ένα τάγμα ποδηλατιστών, ένα σώμα μηχανικού καθώς και μία μονάδα διαβιβάσεων, συνολικής δυνάμεως άπαντα 2.500 ανδρών.

Ο Ζεπ Νήντριχ, επικεφαλής του συντάγματος «Λέϊμπσταντάρτε», κινήθηκε και διαμοίρασε την Πολωνία σε 2 τμήματα, εκκινώντας από τη Σιλεσία. Με δύναμη μικρότερη των 3.000 ανδρών, κατακεραύνωσε την πολωνική στρατιωτική δύναμη που αντιπαρατάχθηκε, αποτελούμενη από 15.000 άνδρες και συνέλαβε συνολικά 10.000 αιχμαλώτους. Τέτοιες καθοριστικές νίκες δεν επιτυγχάνονται ασφαλώς δίχως το τίμημα των απωλειών.

Από τη συνολική δύναμη ενός εκατομμυρίου ανδρών που στελέχωναν τα Ές-Ές, 352.000 σκοτώθηκαν στο πεδίο της μάχης και άλλοι 50.000 αγνοούνται. Βαρύτατες απώλειες, 400.000 νέοι από τους πλέον επίλεκτους της Ευρώπης. Ανευ ενδοιασμών, θυσιάσθηκαν για τις ιδέες τους. Γνώριζαν



Εικόνα από την
πολεμική δράση της
12ης μεραρχίας Ές-Ές
«Χιτλερική Νεολαία», το
1944 στην Γαλλία.

ότι έπρεπε να αποτελέσουν το παράδειγμα, πρώτοι στην γραμμή του μετώπου, πολεμώντας για τη χώρα και τις ιδέες τους. Τόσο επί των νικών, όσο και επί των ηττών, τα μάχιμα Ές-Ές αντιπροσώπευαν κατά τον καλύτερο δυνατό τρόπο τον λαό τους.

Τα Ές-Ές απετέλεσαν πραγματικά μία αντιπροσωπευτική έκφραση δυνάμεως: Απαρτίζονταν από λαούς που συγκεντρώθηκαν και ενώθηκαν σε μία στρατιωτική δύναμη με την θέληση τους. Η συναίνεση δεν επιτυγχάνεται μόνον δια της εκλογικής κάλπης. Υφίσταται και η συναίνεση που εδράζεται στην καρδιά και στην σκέψη των ανθρώπων. Με την πολεμική δράση τους, τα μάχιμα Ές-Ές διατράνωσαν τη θέληση τους να αγωνισθούν κερδίζοντας εμπράκτως τον σεβασμό, την αγάπη και την υπερηφάνεια, τόσο εκ μέρους των Γερμανών όσο και μέρους των λαών τους. Αυτά ήταν τα υψηλά κίνητρα από τα οποία διαπνέονταν οι εθελοντές των μαχίμων Ές-Ές και τους κατέστησαν τους καλύτερους πολεμικές του κόσμου.

Τα Ές-Ές έδωσαν στην κυριολεξία τον

Αντίτυπο της «Μαύρ'ζ
Φρουράς», της
επισήμου εφημερί-
των Ές-Ές





Ο στρατηγός των Ες-Ες Ζεπ Ντήντριχ σε στιγμή ξεκούρασης, διαβάζοντας κάποια εφημερίδα.

καλύτερο εαυτό τους στο πεδίο της μάχης. Στις τάξεις τους δεν κυριαρχούσαν κενά λόγια πολιτικάντηδων, αλλά ανδρώνονταν ψυχές με πνεύμα θυσίας. Πρωτοστατούσαν στις μάχες, διακατεχόμενοι από ένα απaráμμιλο πνεύμα συντροφικότητας. Η συντροφικότητα αποτελούσε ένα από τα κυρίαρχα χαρακτηριστικά γνωρίσματα των 'Ες-Ες. Ο αξιωματικός των 'Ες-Ες είχε υποστεί την ίδια ακριβώς αυστηρή εκπαίδευση με τους στρατιώτες που διοικούσαν. Αξιωματικοί και στρατιώτες συναγωνίζονταν στα ίδια ακριβώς αθλήματα και κέρδιζε ο καλύτερος, ανεξαρτήτως βαθμού. Κάτω από αυτό το πνεύμα, σφυρηλατήθηκε μία αδελφότητα η οποία συνένωσε και συσπειρώσε όλα τα μάχιμα 'Ες-Ες. Η Ευρώπη θα μπορούσε να ενωθεί, μόνο κάτω από τον αγώνα ελεύθερων ανθρώπων, ενωμένων σε μία συλλογική προσπάθεια, υπό την σκέπη υψηλών ιδανικών.

Ας δούμε την Κοινή Αγορά του σήμερα (Σημείωση «Απολλωνείου Φωτός»: Ο Λ. Ντεγκρέλλ, αναφέρεται στην Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα της δεκαετίας του 1980, οπότε εκφωνήθηκε το παρόν). Πρόκειται για παταγώδη αποτυχία όπου κυριαρχεί το ενδιαφέρον για τις τιμές της ντομάτας, του χάλυβα, του άνθρακα ή του οιοπνεύματος, δεν υπάρχει κανένα κοινό ιδανικό. Οι θεμελιώδεις ενώσεις στηρίζονται σε σχέσεις ουσιαστικές, υψηλότερες από αυτές.

Οι σχέσεις ισοτιμίας και αμοιβαιότητας μεταξύ αξιωματικών και στρατιωτών στα μάχιμα 'Ες-Ες ήταν πάντοτε εν ισχύ. Απτή απόδειξη περί αυτού αποτελεί το γεγονός ότι οι μισοί των διοικητών όλων των μεραρχιών σκοτώθηκαν στο πεδίο της μάχης. Οι μισοί εξ' αυτών, διαπίστωση που μαρτυρεί πολλά για το πνεύμα συντροφικότητας και αυτοθυσίας που διέκρινε τους μαχητές όλων των βαθμίδων. Ανάλογο τέτοιων περιστατικών δεν υφίσταται σε κανέναν απολύτως στρατό. Ο αξιωματικός των 'Ες-Ες οδηγούσε πάντοτε ο ίδιος τα τμήματα που διοικούσε στην μάχη. Προσωπικά συμμετείχα ενεργά σε 75 μάχες σώμα με σώμα, καθ' ότι ως αξιωματικός των μαχίμων 'Ες-Ες είχα το καθήκον και την υποχρέωση να αποτελώ τον πρώτο εκ του σώματος που θα αντιμετώπιζε τα εχθρικά στρατεύματα. Οι μαχητές των 'Ες-Ες ουδέποτε αποστέλλονταν στην σφαγή της μάχης από αξιωματικούς που υπηρετούσαν στα μετόπισθεν. Ακολουθούσαν πάντοτε τους αξιωματικούς - ηγήτορες τους με ενθουσιασμό και απaráμμιλη πίστη, οι οποίοι αξιωματικοί έμπαιναν πάντοτε στην πρώτη γραμμή. Ο κάθε διοικητής των 'Ες-Ες γνώριζε προσωπικά τους άνδρες του και συχνά συνομιλούσε μαζί τους, δεχόμενος όχι λίγες φορές απρόσμενες απαντήσεις σε καίρια ερωτήματα που έθετε, δημιουργώντας έναν ακατάλυτο ψυχικό δεσμό και μία μοναδική εξοικείωση μαζί τους, δίχως αυτή η σχέση να υπολείπεται σε σεβασμό.

Την διάσπαση του πολιορκητικού κλοιού στο Τσερκάσου, επακολούθησε συνομιλία μου με όλους τους άνδρες της μεραρχίας μου, έναν προς έναν. Και ήταν χιλιάδες αυτοί, γι' αυτό και η επαφή μου με τους μαχητές μου διήρκεσε 3 εβδομάδες από την αυγή ως το σούρουπο, σε καθημερινή βάση, υποβάλλοντας τους ερωτήσεις και ακούγοντας προσεκτικά τις απαντήσεις που μου έδιδαν. Ενίοτε συμβαίνει στρατιώτες οι οποίοι επαίρονται για αμφίβολα κατορθώματα στην μάχη να διεκδικούν μετάλλια, ενώ κάποιοι άλλοι, αληθινοί ήρωες που δεν διαλαλούν την μαχητική αξία τους, να παραγκωνίζονται. Συνομίλησα με όλους, διότι προκειμένου να είμαι δίκαιος, όφειλα να γνωρίζω κάθε πτυχή της μάχης, ώστε να έχω επίγνωση, από άμεσες πηγές, των δρωμένων.

Τότε συνέβη το εξής συγκλονιστικό που μου σημάδεψε την μνήμη ανεξίτηλα: Δύο στρατιώτες της μεραρχίας μου, εκ των συμπατριωτών μου, αιφνιδίως έβγαλαν και μου αποκάλυψαν ταυτότητες μελών των

βελγικής αντιστάσεως. Είχαν εντεταλμένα παρεισφύσει στην μεραρχία «Βαλόνιεν» προκειμένου να με δολοφονήσουν. Λαμβανομένου μάλιστα υπ' όψιν του γεγονότος ότι στην πρώτη γραμμή και εν μέσω μάχης είναι αρκετά εύκολο να πυροβολήσεις κάποιον πισώπλατα. Όμως το απίστευτο ομαδικό πνεύμα συντροφικότητας και θυσίας των μαχίμων Ές-Ές τους είχε κερδίσει ψυχή τε και σώματι. Οι Αξιωματικοί των μαχίμων Ές-Ές ήταν σε θέση να αναμένουν πίστη και αφοσίωση από τους άνδρες τους, εμπνέοντας τους με το προσωπικό τους παράδειγμα.

Ο μέσος όρος παραμονής και αντοχής των Αξιωματικών των Ές-Ές στο μέτωπο ήταν 3 μήνες. Στην Εσθονία θυμάμαι ότι υποδέχθηκα δέκα νέους αξιωματικούς, μόλις αφιχθέντες από την Ακαδημία του Μπαντ Τόπιλις. Ήταν ημέρα Δευτέρα όταν παρουσιάστηκαν, έως την Πέμπτη είχε απομείνει μόνο ένας εξ' αυτών επιζών και αυτός τραυματισμένος. Στους άλλους τακτικούς στρατούς οι Αξιωματικοί απευθύνονταν στους άνδρες τους ως ανώτεροι προς κατώτερο. Σπανίως τους διέκρινε πνεύμα συναδελφικό στα όπλα και στις ιδέες, χαρακτηριστικό που διέκρινε τα μάχιμα Ές-Ές.

Κάτω από αυτό το πνεύμα συγκροτήσεως και λειτουργίας, ήδη από το 1939 τα μάχιμα Ές-Ές είχαν κατακτήσει επάξια τον γενικό θαυμασμό αλλά και τον σεβασμό απάντων. Το γεγονός αυτό έδωσε στον Χίτλερ την δυνατότητα να προβεί στην αύξηση και ενδυνάμωση της αριθμητικής δυνάμεως τους. Αντί συνταγμάτων, θα συγκροτούνταν πλέον 3 πλήρους συνθέσεως μεραρχίες. Και αυτή τη φορά η στρατιωτική ιεραρχία της Βέρμαχτ παρενέβαλε δρακόντιους όρους για την στρατολόγηση των μαχητών, θεωρώντας ότι αυτοί θα λειτουργήσουν



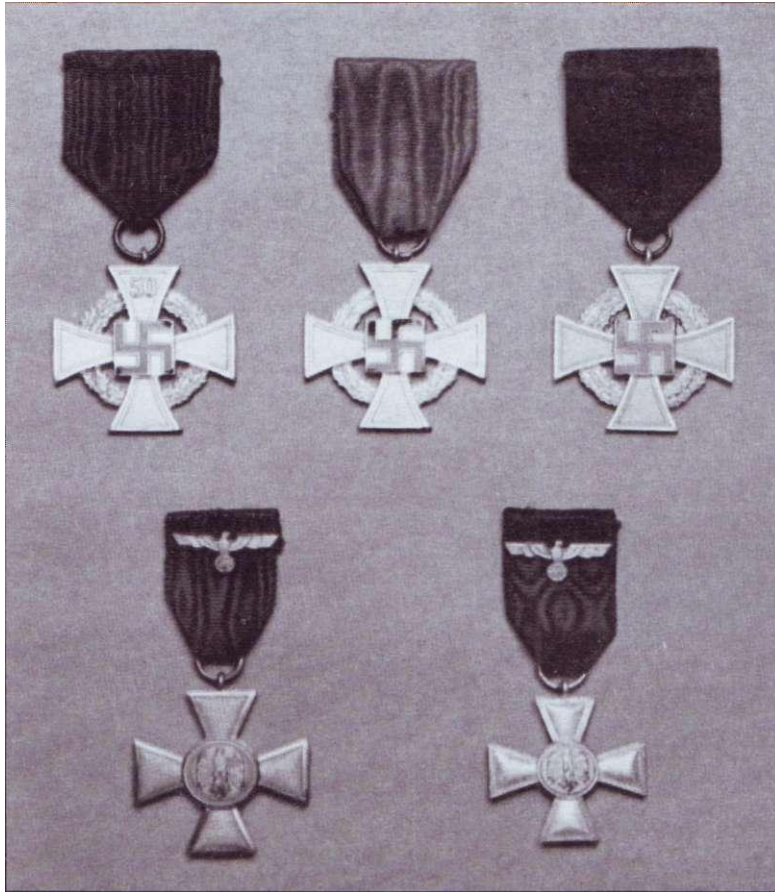
Αφίσα που προσκαλεί σε κατάταξη στα νορβηγικά Ές-Ές.

αποτρεπτικά. Ένας άνδρας των Ές-Ές νεοκαταταγείς, καθορίστηκε ότι δεν μπορούσε να παραμείνει στην ενεργό μάχιμη υπηρεσία λιγότερο διάστημα από 4 έτη. Οι επιτελείς της Βέρμαχτ φρονούσαν ότι ουδείς θα υπέβαλλε εαυτό σε κίνδυνο επί τέτοιο μεγάλο χρονικό διάστημα. Και όμως συνέβη το αντίθετο. Μόνο τον μήνα Φεβρουάριο του 1940, 49.000 εθελοντές κατετάγησαν με αυθορμητισμό στις τάξεις των μαχίμων Ές-Ές. Η δύναμη των 25.000 ανδρών τον Σεπτέμβριο του 1939 θα αυξανόταν σε 150.000 τον Μάιο του 1940. Από 180 μέλη αρχικά και αργότερα 8.000 σε 25.000, σε 150.000 και αργότερα σε 1.000.000 ενάντια σε όλες τις δυσοίωνες προβλέψεις...

Στο σημείο αυτό να σημειωθεί ότι ο Αδόλφος Χίτλερ δεν είχε κανένα κίνητρο



Η εκστρατεία στην Πολωνία, ενδυνάμωσε τον ρόλο των Ές-Ές, μετατρέποντας τα σταδιακά για τις ανάγκες του πολέμου, σε αξιόλογη πολεμική δύναμη.



Μετάλλια των Ες-Ες απονεμόμενα το άνω αριστερά για 50 χρόνια ευδόκιμου υπηρεσίας, το μεσαίο για 40 χρόνια, το άνω δεξιά για 12 χρόνια, κ.ο.κ.

να εμπλακεί σε πόλεμο με την Γαλλία, ο πόλεμος αυτός επεβλήθη στην Γερμανία έξωθεν, από τους εχθρούς της.

Οι 150.000 άνδρες των μαχίμων 'Ες-Ες ήταν υποχρεωμένοι να τίθενται υπό τις γενικές διαταγές του τακτικού στρατού, ο οποίος τους ανέθεσε τις πλέον επικίνδυνες και δύσκολες αποστολές, παρά το γεγονός ότι ακόμη ο εξοπλισμός και η διοικητική τους μέριμνα δεν επαρκούσε να ανταπεξέλθει

στα δεδομένα του μετώπου με επάρκεια. Ενδεικτικά θα αναφερθεί ότι δεν διέθεταν τα 'Ες-Ες άρματα μάχης. Μόνο η μεραρχία «Λέϊμπσταντάρτε» το 1940 εφοδιάσθηκε με ορισμένα ελαφρά άρματα με αποστολή την αναγνώριση. Μόνο τροχοφόρα οχήματα χορηγήθηκαν στα 'Ες-Ες, αλλά ωστόσο με φορτηγά, μοτοσυκλέτες και εξαιρετικά περιορισμένα μέσα κατόρθωσαν να φέρουν σε πέρας εκπληκτικές στρατιωτικές επιτυχίες.

Η μεραρχία «Λέϊμπσταντάρτε» και η «Ντερ Φύρερ» είχαν σταλεί στην Ολλανδία υπό τις διαταγές του Ζεπ Νήντριχ, προκειμένου να υπερκεράσουν τις ολλανδικές διώρυγες. Ήδη η Λουφτβάφφε είχε αποστείλει αεραγήματα και είχε προβεί στην ρίψη αλεξιπρωτιστών, προκειμένου να διατηρήσουν άθικτες τις γέφυρες εντός του ολλανδικού εδάφους, και ήταν ζωτικής σημασίας για την επιτυχία της αποστολής των 'Ες-Ες να φθάσουν στις γέφυρες αυτές το ταχύτερο δυνατόν. Η «Λέϊμπσταντάρτε» πραγματοποίησε ένα ανυπέρβλητο κατόρθωμα, εντός διαστήματος 10 ημερών: Προήλασε 120 μίλια εντός μίας ημέρας, γεγονός πρωτοφανές που άφησε τους πάντες άναυδους. Με αυτό τον ρυθμό προελάσεως, τα γερμανικά στρατεύματα θα ήταν εφικτό να εισέλθουν στα ισπανικά σύνορα εντός 1 εβδομάδος. Στο χρονικό πλαίσιο της μίας ημέρας, τα 'Ες-Ες είχαν διαβεί όλες τις ολλανδικές διώρυγες, κινούμενα με λαστιχένιες βάρκες. Και σε αυτές τις επιχειρήσεις, οι απώλειες των 'Ες-Ες σε έμπυχο δυναμικό, υπήρξαν βαρείες. Ωστόσο χάρη στην ανδρεία και στην ταχύτητα που επέδειξαν, ο γερμανικός στρατός κατόρθωσε να εισέλθει στο Ρότερνταμ εντός 3 ημερών. Οι αλεξιπρωτιστές κινδύνευσαν με πλήρη αφανισμό, εάν τα 'Ες-Ες δεν επιτύγχαναν στην κεραυνοβόλο επιχείρησή τους.

Στο Βέλγιο, η μεραρχία των μαχίμων 'Ες-Ες «Ντερ Φύρερ» ήρθε αντιμέτωπη με τον γαλλικό στρατό, ο οποίος ύστερα από την παγίδα του Σεντάν είχε υποχωρήσει ταχέως προς την Ολλανδική Μπρέντα. Για πρώτη φορά, ένα ολιγάριθμο στρατιωτικό σώμα κατόρθωνε να νικήσει έναν μεγάλο εθνικό στρατό. Ήταν αρκετή μία μεραρχία 'Ες-Ες και μικρή αριθμητική δύναμη τακτικών γερμανικών στρατευμάτων ώστε να εξαναγκάσουν σε υποχώρηση τον γαλλικό στρατό από την Μπρέντα ως την Αμβέρσα και από το Βέλγιο ως τη βόρειο Γαλλία.

Κατόπιν, οι δύο μεραρχίες των μαχίμων 'Ες-Ες, «Ντερ Φύρερ» και «Λέϊμπσταντάρτε» ενώθηκαν και από κοινού προήλασαν



Μηχανοκίνητα τμήματα της 1ης μεραρχίας Ες-Ες «Αδόλφος Χίτλερ», προωθούνται το 1941 σε ελληνικά εδάφη.

προς τα νησιωτικά συγκροτήματα Ζέελαντ της Ολλανδίας, ανάμεσα στους ποταμούς Εσκό και Ρήνο, με αποτέλεσμα εντός μερικών ημερών τα πάντα να έχουν τεθεί υπό τον έλεγχό τους.

Ακολουθώντας, η «Λέϊμπστανάρτε» διέσχισε το Βέλγιο και την Βόρεια Γαλλία. Τότε δόθηκε η δεύτερη σημαντική όσο και μεγάλη μάχη των μεραρχιών 'Ες-'Ες, από κοινού με μία τεθωρακισμένη μεραρχία του στρατού. Τα 'Ες-'Ες όπως και τα άρματα τελούσαν υπό τις διαταγές των στρατηγών Ρόμμελ και Γκουντέριαν, διανοίγοντας δίοδο προς την βόρειο θάλασσα. Εν τω μεταξύ, ο Ζεπ Ντίντριχ και οι δυνάμεις του είχαν διέλθει από τις γαλλικές διώρυγες ανάμεσα στα ποτάμια, ωστόσο είχαν καθηλωθεί εντός λασπωδών πεδινών περιοχών από εχθρικές δυνάμεις, κατορθώνοντας μόλις μετά βίας να αποφύγουν την εξόντωση. Παρά τις ιδιαίτερα βαρείες ωστόσο απώλειες, σε αξιωματικούς, στρατιώτες αλλά και ενός διοικητή τάγματος οι οποίοι έπεσαν στην μάχη, οι Γερμανοί κατόρθωσαν να προχωρήσουν στην Δουνκέρκη, εξασφαλίζοντας την ευαρέσκεια αλλά και την υπερηφάνεια του Χίτλερ.

Μία εβδομάδα αργότερα, ο Χίτλερ δίνει εντολή να αναπτυχθούν κατά μήκος του ποταμού Σομ, ούτως ώστε να διαχυθούν σε ολόκληρη την Γαλλία. Και σε αυτή την φάση των επιχειρήσεων, τα 'Ες-'Ες θα αποδειχθούν ως ο καλύτερος στρατός του κόσμου. Ο Ντίντριχ και η 2η μεραρχία των 'Ες-'Ες «Τότενκοφ» θα προελάσουν σε τέτοιο βάθος και θα προπορευθούν των τακτικών στρατευμάτων τόσο, ώστε θα απωλέσουν την επαφή μ' αυτά επί 3ήμερο! Κατόρθωσαν μετρημένοι στα δάκτυλα 'Ες-'Ες το αδύνατο, να φθάσουν ως την Λυόν, την οποία στην συνέχεια εγκατέλειψαν, αφού περιήλθε στο φιλοαξονικό καθεστώς του Βισύ.

Στην μεραρχία 'Ες-'Ες «Ντερ Φύρερ» ανατέθηκε η υπερφαλλάγγιση της αμυντικής γραμμής «Μαζινό», η οποία είχε την φήμη του αδιαπέραστου αμυντικού έργου. Ο πόλεμος στην Γαλλία είχε οδηγηθεί στο τέλος του. Ακολούθησε μεγαλοπρεπής παρέλαση των νικηφόρων γερμανικών στρατευμάτων στο Παρίσι, συμπεριλαμβανομένων και των 3 μεραρχιών των 'Ες-'Ες. Ωστόσο η ηγεσία του Στρατού, διακατεχόμενη από φθόνο για τις επιτυχίες των 'Ες-'Ες, απέφυγε να αναφερθεί με οποιαδήποτε επίσημη αναφορά στις ηρωικές πράξεις τους, αρνούμενη να τις μνημονεύσει σε οποιαδήποτε ημερήσια διαταγή. Και χρειάστηκε

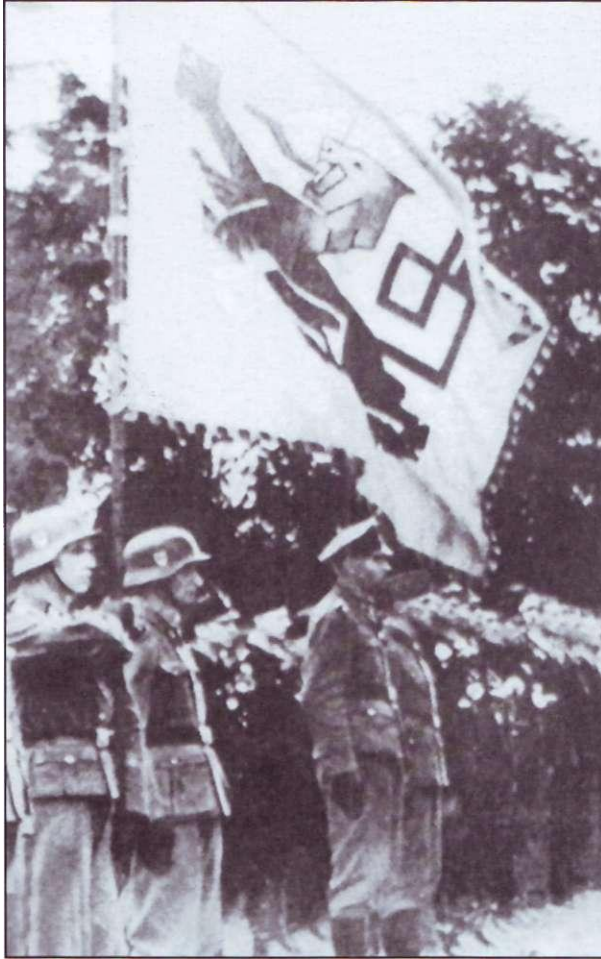


Εμβλήματα των μεραρχιών των 'Ες-'Ες «Τότενκοφ» και «Γκερμάνια».

η ομιλία του Χίτλερ στην Εθνοσυνέλευση, κατά την οποία εκθειάστηκαν οι ηρωικές προσπάθειες των μαχητών των 'Ες-'Ες και τιμήθηκε η ανδρεία που επέδειξαν στο πεδίο της μάχης. Επ' ευκαιρία ακριβώς

Πολυβολητές της 1ης μεραρχίας 'Ες-'Ες «Αδόλφος Χίτλερ», προωθούνται το 1941 σε ελληνικά εδάφη.





Ισπανοί εθελοντές
ορκίζονται να
αγωνιστούν υπό τις
σημαίες των Ες-Ες.

αυτής της αναφοράς και της δημόσιας αναγνώρισης της προσφοράς τους, τα 'Ες-Ες έλαβαν επισήμως υπό του Χίτλερ και την προσωνυμία «Μάχιμα». (Waffen SS).

Η αναγνώριση αυτή ήταν από απόψεως σημασίας πολύ σημαντικότερη από μία απλή αλλαγή ονομασίας. Τα Μάχιμα 'Ες-Ες έγιναν Γερμανικά και αργότερα Ευρωπαϊκά, εφ' όσον οι εθελοντές που τα στελέχωναν προέρχονταν από όλες τις «γερμανόφωνες χώρες». Τα 'Ες-Ες εμπράκτως συνειδητοποιή-

ησαν ότι οι λαοί της Δυτικής Ευρώπης είχαν δεσμούς στενής συγγένειας. Οι Δανοί, οι Ολλανδοί, οι Νορβηγοί, οι Φλαμανδοί, ήταν λαοί οι οποίοι εντάσσονταν στην μεγάλη «γερμανική οικογένεια». Οι γερμανόφωνοι αυτοί λαοί είχαν νιώσει βαθειά εντύπωση για τα μάχιμα 'Ες-Ες, όπως επίσης και οι Γάλλοι. Οι λαοί της Δυτικής Ευρώπης ένιωθαν σεβασμό για την ασύγκριτη αυτή γερμανική στρατιωτική δύναμη, η οποία δεν είχε κανένα ιστορικό προηγούμενο. Ενδεικτικό της εντυπώσεως που δημιουργούσαν τα 'Ες-Ες, είναι το ακόλουθο παράδειγμα: Αν ορισμένοι 'Ες-Ες που συγκροτούσαν την εμπροσθοφυλακή των στρατευμάτων προηγούνταν στην άφιξη τους σε μία πόλη με μοτοσυκλέτες ή ποδήλατα, παρουσιάζονταν εθιμοτυπικά στις τοπικές αρχές. Προηγουμένως όμως, επιμελούνταν της εμφανίσεώς τους, καθάριζαν τις στολές τους, ώστε να είναι ευπαρουσίαστοι και με ευπρεπή ενδυμασία, προκαλώντας τον εμφανή εντυπωσιασμό στους κατοίκους των πόλεων αυτών.

Ο θαυμασμός και συνάμα σεβασμός τον οποίο είχαν αποκτήσει τα 'Ες-Ες ανάμεσα στις τάξεις των νεαρών ευρωπαίων κυρίως γερμανικής προελεύσεως, αλλά όχι μόνο, ήταν ένα φυσικό και αναμενόμενο γεγονός. Χιλιάδες νέοι προερχόμενοι από την Νορβηγία, την Δανία, την Ολλανδία, την Φλάνδρα εντυπωσιάστηκαν σε τέτοιο βαθμό από τα 'Ες-Ες, ώστε ψυχικά ενώθηκαν μαζί τους και πολλοί από αυτούς προσήλθαν και διέφυγαν τις τάξεις τους. Η γερμανική καταγωγή τους έκανε την ψυχή τους να πάλλει, νιώθοντας ψυχικά ταύτιση και συμπόρευση με τον νικηφόρο αγώνα των ομοφύλων τους Γερμανών. Για τους νέους αυτούς, η μορφή του Αδόλφου Χίτλερ φάνταζε ως η φυσιογνωμία του ενδοξότερου άνδρα της Γερμανικής Ιστορίας.

Ο Χίτλερ, αντελήφθη αμέσως αυτή την τάση, ώστε να συλλάβει την ορθή ιδέα να τους προσφέρει την είσοδο στα 'Ες-Ες, απόφαση η οποία ήταν επιλογή που ενείχε ρίσκο. Ουδείς μέχρι τότε είχε αποτολμήσει κάτι ανάλογο. Προ του Χίτλερ, η γερμανική εξαπλώση βασιζόταν στην εξαγωγή γερμανικών αγαθών και ιδεών προς άλλα κράτη, χωρίς να συμβαδίζει η τάση αυτή ούτε κατ' ελάχιστο με την ιδέα συγκροτήσεως μίας κοσμοθεωρίας με κοινωνικό-συνλογικό υπόβαθρο, μίας ενιαίας ιδεολογίας που θα εξέφραζε λαούς της φυλετικής τους ομοιοθeneίας.

Αιφνιδίως, αντί της πάγιας πολιτικής των αγοραπωλησιών, ενεφανίσθη στο ιστορικό προσκήνιο ο ηγέτης εκείνος που εξέφρασε

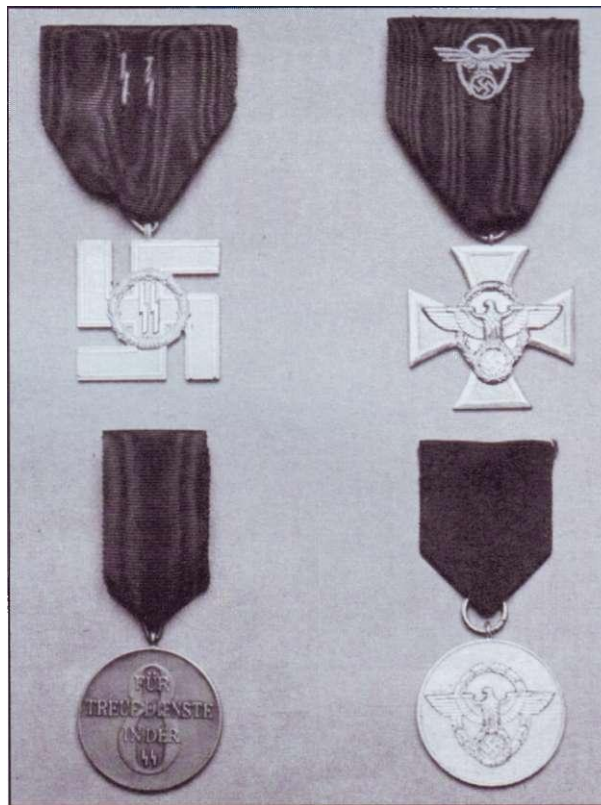


Ο διοικητής της
μεραρχίας των Γάλλων
εθελοντών των Ες-Ες
«Καρλομάγνος», Ανρί
Φενέ.

και υλοποίησε ένα μεγάλο ιδεώδες: Έγινε σημαιοφόρος της Κοινωνικής Δικαιοσύνης, την οποία άπαντες πρόσμεναν επί σειράν ετών με εγκαρτερηση. Εισήγαγε μία ευρεία «Νέα Τάξη» σε αντιδιαστολή προς τον ευδαιμονιστικό κοσμοπολιτισμό των αυτοαποκαλούμενων «δημοκρατιών» του μεσοπολέμου. Η ανταπόκριση των ευρωπαϊκών λαών στο μήνυμα που τους έστειλε ο Αδόλφος Χίτλερ υπήρξε τεράστια. Λεγεώνες συγκροτήθηκαν από Δανούς, Νορβηγούς, Ολλανδούς, Φλαμανδούς και χιλιάδες νέοι έφεραν τώρα υπερήφανα την στολή των Ές-Ές. Ειδικά γι' αυτούς τους λαούς, ο Χίτλερ συγκρότησε την μεραρχία «Βίκιγκ», η οποία εν καιρώ αναδείχθηκε σε μία από τις ισχυρότερες σε δύναμη κρούσεως και μαχητική ισχύ μεραρχίες των μαχίμων Ές-Ές.

Οι λαοί του εξωτερικού αναμφίβολα υπήρξαν μία πλούσια δεξαμενή αντλήσεως εθελοντών. Όπως υφίστανται εκατομμύρια Γερμανών στις Ηνωμένες Πολιτείες, αντίστοιχα υπάρχουν εκατομμύρια Γερμανών σε πολλά κράτη ανά την Ευρώπη, όπως στην Ουγγαρία, στην Ρουμανία, στην Ρωσία. Υφίστατο μάλιστα και μία Σοβιετική Δημοκρατία αποτελούμενη από Γερμανούς στην περιοχή του Βόλγα, οι κάτοικοι της οποίας ήταν απόγονοι Γερμανών, αριθμώντας ζωή στην τοποθεσία αυτή ως κοινότητα 2 αιώνων. Υπήρχαν μάλιστα και άλλοι ευρωπαίοι, όπως οι Γάλλοι Διαμαρτυρόμενοι, οι οποίοι διαβίωναν στην Πρωσία, ευρισκόμενοι σε αντίστοιχη θέση προς εκείνη των Γερμανών. Εν ολίγοις, η Ευρώπη διατηρούσε παροικίες Γερμανών με ευάριθμους πληθυσμούς. Οι νίκες τις οποίες κατήγαγε το Γ Ράϊχ, ενέπνευσαν στους Γερμανούς των παροιικών μεγάλη υπερηφάνεια, αισθανόμενοι ότι ανήκουν στην ίδια γερμανική οικογένεια, συσφίγγοντας έτσι τους δεσμούς τους με το εθνικό κέντρο. Ο Χίτλερ τους προσκάλεσε να επιστρέψουν, διεκδικώντας την θέση τους στο Γερμανικό Έθνος. Αντελήφθη ότι θα αποτελέσουν πηγή για τα μάχια Ές-Ές καθώς και ότι θα μπορούσαν να διαδραματίσουν καθοριστικό παράγοντα για την σφυρηλάτηση σε ιδεολογικό επίπεδο της πολυπόθητης Γερμανικής ενότητας.

Γενικότερα, η ανταπόκριση και η προσέλκυση στα Ές-Ές υπήρξε εκπληκτική. Τουλάχιστον 300.000 Γερμανών, που διατηρούσαν την καταγωγή τους από προγονικές γενιές και διέμεναν εκτός Γερμανίας, κατετάγησαν. Ενδεικτικά θα αναφέρουμε ότι οι Γερμανοί εκ Ρουμανίας που κατετάγησαν στα Ές-Ές έφθασαν στους 54.000. Πρόκειται για πρωτόγνωρα γεγονότα, ωστόσο



υπήρχαν τεράστια προβλήματα τα οποία θα έπρεπε να υπερκερασθούν. Να σημειωθεί ότι η πλειοψηφία των Γερμανών αυτών εθελοντών, διαβιώνοντας στο εξωτερικό, δεν κατείχαν καν την γερμανική γλώσσα, καθώς οι προγονοί τους είχαν μεταναστεύσει στα ξένα εδάφη προ 2 και πλέον αιώνων. Κατατασσόμενοι στα Ές-Ές, ήταν φορείς διαφορετικών γλωσσών επικοινωνίας, διαφορετικών συνηθειών και εθίμων και ως εκ τούτου διαφορετικών αναγκών.

Έπρεπε να εξευρεθούν αξιωματικοί ικα-

Μετάλλια απονομής
κατόπιν ευδόκμου
πολύχρονης υπηρεσίας
στα μάχια Ές-Ές
(αριστερά), στα
αστυνομικά σώματα των
Ές-Ές (δεξιά).



Μηχανοκίνητα
τμήματα
της 1ης
μεραρχίας Ές-
Ές «Αδόλφος
Χίτλερ».
προωθούνται
το 1941
σε ορεινή
ελληνική

Η εκστρατεία στην Πολωνία, σήμανε τον μετασχηματισμό των Ες-Ες σε αξιόλογη πολεμική δύναμη.



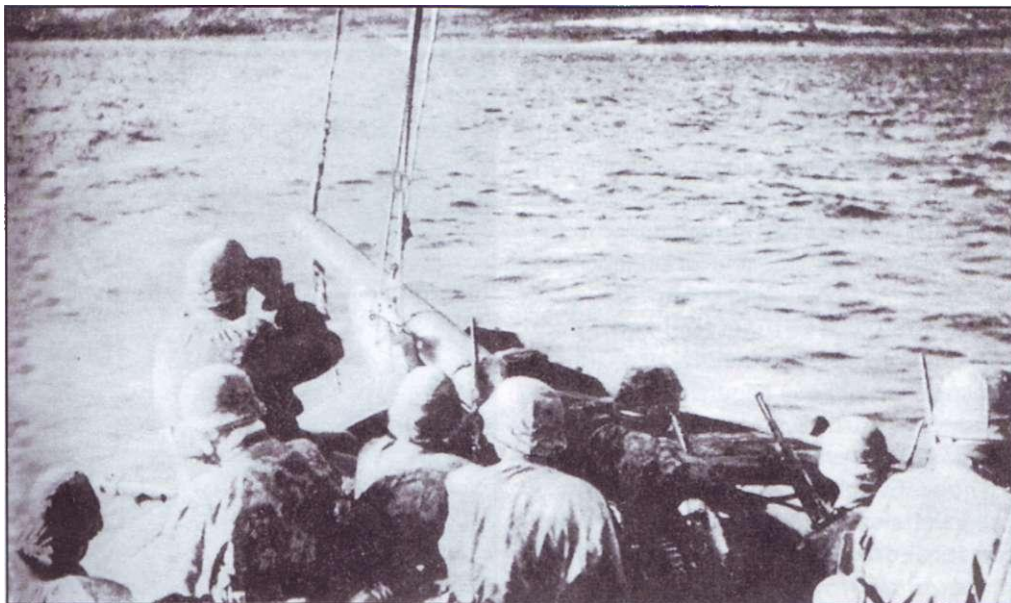
νοί να χειρίζονται όλες αυτές τις γλώσσες, ικανοί επίσης να συντονίζουν όλες αυτές τις ετερόκλητες κατηγορίες ατόμων. Η επίλυση αυτών των δύσκολων προβλημάτων, οπωσδήποτε συγκαταλέγεται στα θαύματα εκείνα που πραγμάτωσαν σε επιτελικό επίπεδο τα Ές-Ές, αποδεικνύοντας και τη μεγάλη τους αφομοιωτική ικανότητα. Ο επαναπατρισμός των χωρισμένων αυτών φυλών και η ενσωμάτωση τους σε έναν οργανισμό με κοινή ιδεολογία, παράδοση και όραμα σε έναν σκοπό, θεωρήθηκε από τα Ές-Ές, καθόλου άδικο, ως η αληθινή και ουσιαστική θεμελίωση μίας αυθεντικής Ενότητας των Ευρωπαϊκών Εθνών. Οι 300.000 Γερμανοί Εθελοντές του Εξωτερικού, έγιναν αποδεκτοί ως πραγματικά αδέρφια και εκ της πλευράς τους ανταποκρίθηκαν στο μέγιστο

δυνατό, αφοσιωνόμενοι με πίστη και αληθινή προσήλωση στα ιδανικά των Ές-Ές.

Σε διάστημα ενός έτους, η εικόνα είχε αλλάξει ριζικά για τα μάχιμα Ές-Ές. Τα στρατόπεδα εκπαιδεύσεως και οι Ακαδημίες στελεχών υπερκαλύφθηκαν, ενώ τα αυστηρά κριτήρια αξιολογήσεως και επιλογής που ίσχυαν για τους γηγενείς Γερμανούς, εφαρμόστηκαν με την ίδια συνέπεια και ακρίβεια και για τους Γερμανούς εθελοντές του εξωτερικού, ώστε να διασφαλισθεί η καταλληλότητα τους τόσο από σωματικής, όσο και από πνευματικής απόψεως. Όφειλαν να αποτελούν τους Αρίστους της Γερμανικής Φυλής.

Στο σημείο αυτό να τονίσουμε ότι ο Γερμανικός Φυλετισμός διαστρεβλώθηκε σκόπιμα. Ουδέποτε η Γερμανία επέδειξε έναν αντιφυλετισμό προς άλλες φυλές. Υπήρξε ένας απλός φυλετισμός, δηλαδή μία τάση προστασίας υπέρ της Γερμανικής Φυλής. Σκοπός του Χίτλερ ήταν να παγιώσει την γερμανική φυλή, καθιστώντας την σθεναρή και υγιή σε όλο το φάσμα της ζωής. Επιδίωξη του Χίτλερ δεν ήταν να τον ακολουθούν εκφυλισμένοι και νοσούντες. Αντίθετα σήμερα παρατηρεί κανείς την έξαρση του εκφυλισμού, με εκδηλώσεις του τον ακατάσχετο αλκοολισμό, τα ναρκωτικά... Ο Χίτλερ μεριμνούσε ώστε οι γερμανικές οικογένειες να τυγχάνουν υγιείς, αρτιμελείς, να ανατρέφουν παιδιά εύρωστα, αποσκοπώντας στην βιολογική ανανέωση του γερμανικού έθνους. Ο Γερμανικός Φυλετισμός απέβλεπε σταθερά στην ανάδειξη των δημιουργικών αρχών και αξιών της γερμανικής φυλής, στην εμπέδωση του δικού τους πολιτισμού. Αποτελούσε μία διαρκή αναζήτηση του αρίστου από πάσης απόψεως, ήταν μία

Τμήματα της 1ης μεραρχίας Ες-Ες «Αδόλφος Χίτλερ», διασχίζουν με πλωτά μέσα τον Ισθμό της Κορίνθου το 1941.





*Πρώθηση γερμανικών
ελαφρών αρμάτων
των Ες-Ες κατά την
εκστρατεία καταλήψεως
της Ελλάδος το 1941.*

εκπλήρωση κάθε ευγενικού ιδεώδους. Ο Εθνικοσοσιαλιστικός φυλετισμός δεν στρεφόταν εναντίον άλλων φυλών, αντιθέτως απέβλεπε στην ισχυροποίηση της γερμανικής φυλής. Ενυπήρχε υπέρ της βελτιώσεως της φυλής των Γερμανών και επιθυμούσε το αυτό να πράξουν και οι άλλες φυλές επ' ωφελεία τους.

Το γεγονός αυτό απεδείχθη περίτρανα όταν τα μάχιμα Ές-Ές διεύρυναν τις τάξεις τους, προκειμένου να συμπεριλάβουν 60.000 μουσουλμάνους μαχητές. Τα μάχιμα Ές-Ές σεβάσθηκαν εμπράκτως τον τρόπο ζωής, τα έθιμα, την θρησκευτική παράδοση αυτών των ανθρώπων. Κάθε τάγμα μουσουλμάνων δίδεται και έναν ιμάμη και κάθε λόχος μουσουλμάνων Ές-Ές και έναν μουλά. Αποτελούσε κοινή επιθυμία όλων μας, τα προτερήματα και οι αρετές εκάστης φυλής να συναντήσουν την υψηλότερα βαθμίδα εκφράσεως και εξιδανικεύσεώς τους. Σε αυτή την βάση εδραζόταν ο φυλετισμός μας. Ήμουν παρών μία πρωτο-

χρονιά, όταν κάθε μουσουλμάνος συμμαχητής μας έλαβε από τον Χίτλερ ένα προσωπικό δώρο που απετελείτο από ένα κρεμαστό φυλακτό με ένα μικροσκοπικό κοράνιο. Με αυτό το συμβολικό δώρο, ο Χίτλερ τιμούσε τους εθελοντές αυτούς, τους τιμούσε με ένα σύμβολο που αποτελούσε το σπουδαιότερο έμβλημα της ζωής και της ιστορίας τους. Ο εθνικοσοσιαλιστικός φυλετισμός ήταν αυστηρώς προσηλωμένος στην γερμανική φυλή και επεδείκνυε απόλυτο σεβασμό προς τις άλλες φυλές.

Εδώ ακριβώς ανακύπτει ένα θέμα και ερώτημα πολλών ανθρώπων στις μέρες μας: Και γιατί τότε υπήρχε ο αντιεβραϊκός φυλετισμός; Στο ερώτημα αυτό μπορεί κάποιος να ανταπαντήσει: Και γιατί τότε υφίστατο ο εβραϊκός αντιχριστιανικός φυλετισμός; Η αιώνια τραγωδία της εβραϊκής φυλής έγκειται στο γεγονός ότι ουδέποτε κατάφερε να συνυπάρξει αρμονικά με οιαδήποτε άλλη φυλή. Αναφορικά με τις υπόλοιπες φυλές, ήταν άπασες ευπρόσδεκτες στην Γερμανία,

Μηχανοκίνητες
φάλαγγες των Ες-Ες,
προωθούμενες προς την
νότια Ελλάδα.



υπό την ιδιότητα του επισκέπτη, όχι όμως ως προνομιακά κατέχουσες δικαιώματα και απαιτήσεις. Μελετώντας την ιστορία του εβραϊσμού, ο αναγνώστης ευρίσκεται προ ενός πρωτοφανούς γεγονότος και φαινομένου. Μελετώντας ο ερευνητής αποκατάλυπτα την πορεία τους στους αιώνες, θα διαπιστώσει ότι σε όλες τις χρονικές περιόδους και σε όλους τους τόπους, οι εβραίοι συγκέντρωναν θανάσιμες αντιπάθειες. Προκάλεσαν εχθρότητα στην αρχαία Αίγυπτο, στην Αρχαία Ελλάδα, ήταν μισητοί κατά τους χρόνους της ρωμαϊκής αρχαιότητας, φθάνοντας μάλιστα σε σημείο οι Ρωμαίοι να εκτοπίσουν 3.000 εξ' αυτών στην Σαρδηνία, σηματοδοτώντας τον πρώτο εκτοπισμό εβραίου στην Ευρώπη. Οι εβραίοι με τη στάση τους προκάλεσαν την εχθρότητα στην

Ισπανία, την Γαλλία, την Αγγλία, απ' όπου εξορίζονταν επί αιώνες καθώς και στην Γερμανία. Ο εβραϊκής καταγωγής φιλαλήθης συγγραφέας Λαζάρ, συνέγραψε ένα ενδιαφέρον βιβλίο περί του αντισημιτισμού, στο οποίο διερωτάται: «Εμείς, οι εβραϊκής καταγωγής, οφείλουμε να διερωτηθούμε, γιατί είμαστε μισητοί πάντοτε και παντού; Αυτό δεν οφείλεται στους διώκτες μας, οι οποίοι ήταν διαφορετικοί και σε άσχετες μεταξύ τους εποχές. Οφείλεται στο γεγονός ότι μέσα μας υφίσταται κάτι το οποίο είναι πολύ αντιπαθητικό». Το «αντιπαθητικό» που ενυπάρχει στον εβραίο, είναι ότι επιθυμούσε ανέκαθεν να ζει ως προνομιούχος, εκλεκτός του Θεού και να βρίσκεται στο απυρόβλητο από κάθε κριτική τοποθέτηση. Η συμπεριφορά τους αυτή, τους κατέστησε



Συνάντηση Χίτλερ
- Χίμμελρ και
Μουσολίνι-Τσιάνο,
στην Ιταλία.

παντού αντιπαθείς».

Κατανοούμε λοιπόν, ότι η εβραϊκή φυλή αποτελούσε μία μοναδική ιδιαιτερότητα. Ο Χίτλερ δεν είχε την πρόθεση να τους εξοντώσει. Απλά ήθελε να τους ωθήσει να αναζητήσουν την δική τους φυλετική ταυτότητα στον δικό τους περιβάλλοντα χώρο, όχι όμως σε βάρος των υπολοίπων εθνών και φυλών. Ο αγώνας που έδωσε ο Εθνικοσοσιαλισμός εναντίον των εβραίων, επικεντρωνόταν σε έναν κυρίαρχο σκοπό: Στο να εγκαταλείψουν οι εβραίοι την Γερμανία, με ειρηνικά μέσα. Υφίστατο σχεδιασμός να τους παραχωρηθεί μία δική τους γη, εκτός Γερμανίας. Είχε προταθεί αυτή να είναι η Μαγαδασκάρη, αλλά το σχέδιο αυτό εγκαταλείφθηκε όταν οι Η ΠΑ εισήλθαν στον πόλεμο. Ακολούθησε η σκέψη να τους επιτραπεί η διαβίωση εντός των δικών τους «γκέτο», διατηρώντας την οργάνωση τους, το δικό τους αυτοδιοικητικό σύστημα, τις εργασίες και τον ιδιαίτερο τρόπο ζωής τους. Διέθεταν τη δική τους αστυνομία, τα δικά τους μεταφορικά μέσα, τη δική τους σημαία, τα δικά τους εργαστήρια που ανεγέρθηκαν από την γερμανική κυβέρνηση...

Εντός διαστήματος ενός έτους, τα Μάχιμα Ές-Ές είχαν προβεί στην συγκέντρωση μεγάλου αριθμού εθελοντών από την βόρεια Ευρώπη και εκατοντάδων χιλιάδων Γερμανών εκ του εξωτερικού, επρόκειτο για τα λεγόμενα «Γερμανικά Ές-Ές». Τότε, από χρονικής απόψεως, ανέκυψε η μεγάλη διαμάχη μεταξύ κομμουνισμού και εθνικοσοσιαλισμού. Βεβαίως η διαμάχη αυτή υφίστατο ανέκαθεν. Στον «Αγώνα», ο Χίτλερ, είχε αποσαφηνίσει τον στόχο του: «Να αφανίσει την παγκόσμια απειλή που συνιστούσε ο μαρξισμός», διεκδικώντας παράλληλα ορισμένα εδάφη στον χώρο της Ανατολικής Ευρώπης. Ακριβώς αυτός ο γερμανικός επεκτατισμός προς Ανατολάς, ήταν το αίτιο που τροφοδότησε μεγάλη ένταση και οργή. Πώς τολμούσαν οι Γερμανοί να διεκδικούν εδάφη από την Ρωσία; Η απάντηση στο ερώτημα αυτό, θα μπορούσε να απαντηθεί δια ετέρας ερωτήσεως: Πώς μπορούσαν οι Αμερικανοί να αξιώνουν την κυριότητα εδαφών από τους Ινδιάνους, από την ακτή του Ειρηνικού έως τις ακτές του Ατλαντικού; Με ποιο δικαίωμα οι Γάλλοι διεκδικούσαν τη Νότιο Φλάνδρα ή το Ρουσιγιόν από την Ισπανία; Γιατί η Βρετανία, αλλά και πολλές άλλες χώρες, διεκδίκησαν, κατέκτησαν και κυριάρχησαν σε ξένα εδάφη που δεν τους ανήκαν; Κατά τρόπο αινιγματικό και οπωσδήποτε περιέργο, την εποχή εκείνη φάνταζε απόλυτα λογικό για όλες τις προ-



αναφερόμενες χώρες να διεκδικούν και να κατακτούν ξένα εδάφη, «λογική» η οποία όμως δεν ίσχυε στην περίπτωση της Γερμανίας. Προσωπικά, υπερασπίσθηκα τον ρωσικό λαό με πείσματα διάθεσης και δίνοντας μάχη επιχειρημάτων κατόρθωσα να πείσω τον Χίτλερ ότι οι Γερμανοί όφειλαν να συνυπάρξουν με τους Ρώσους, βλέποντας τους ως συνεργάτες και όχι με την συμπεριφορά κατακτητών. Ωστόσο για να επιτύχει μία

Στιγμιότυπο από την είσοδο των γερμανικών στρατευμάτων στην Αθήνα. Διακρίνεται Έλληνας Συνταγματάρχης με δόκοχο και ο υποστράτηγος των Ες-Ες Ντύντριχ.



Η 12η μεραρχία των Ες-Ες, αποτελούμενη από μέλη της Χιτλερικής Νεολαίας, απετέλεσε πραγματικά δυσάρεστη έκπληξη για τα αμερικανικά στρατεύματα, υποχρεώνοντας τα σε σκληρές μάχες το 1944 για την κατάληψη της Φαλέζ και γενικότερα της Γαλλίας.



τέτοια συνεργασία, προαπαιτούμενη ήταν η διευθέτηση του ζητήματος του κομμουνισμού. Με την ρωσο-γερμανική συνθήκη η οποία συνήφθη το 1939, ο Χίτλερ επιζητούσε να εξασφαλίσει τον αναγκαίο χρόνο, πλην όμως οι Σοβιετικοί την ίδια περίοδο αύξαναν τις επιθετικές τους επιχειρήσεις, εκτείνοντας τις από την Εσθονία έως την Μπουκοβίνα. Θα σας ανακοινώσω στο σημείο αυτό ορισμένα αποσπάσματα από σοβιετικά έγγραφα. Τυγχάνουν άκρως αποκαλυπτικά, λ.χ. αν σας διαβάσω ορισμένα αποσπάσματα από έκθεση του σοβιετικού στρατάρχη Βοροσίλωφ: "Διαθέτουμε πλέον τον απαραίτητο χρόνο ώστε να προετοιμα-

στούμε για να επιφέρουμε τον θάνατο του καπιταλιστικού κόσμου ενώ βρίσκεται στον επιθανάτιο ρόγχο του. Ωστόσο οφείλουμε να είμαστε προσεκτικοί στις κινήσεις μας. Δεν θα πρέπει να προκαλέσουμε την ελάχιστη υποψία στους Γερμανούς για την πρόθεσή μας να τους καταφέρουμε πισώπλατο κτύπημα, ενώ αυτοί απασχολούνται με τον πόλεμο στην Γαλλία. Σε ενάντια περίπτωση, θα ήταν δυνατό να μεταβάλλουν τους σχεδιασμούς τους και να μας επιτεθούν».

Στο πλαίσιο των ίδιων εισηγητικών εκθέσεων, ο στρατάρχης Σοπονίτωφ υπεστήριζε τα ακόλουθα: «Η συνύπαρξη μεταξύ της εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας και της Σοβιετικής Ενώσεως έχει μόνο προσωρινό χαρακτήρα. Σε καμία περίπτωση δεν πρόκειται να επιτρέψουμε την επί μακρόν διατήρησή της». Ο στρατάρχης Τιμοσένκο, αντίθετα, ετάσσετο υπέρ της ανατροπής αυτής της συνθήκης σε βάθος χρόνου: «Οφείλουμε να μην λησμονούμε ότι το πολεμικό υλικό για τον στρατό μας που προέρχεται από τα εργοστάσια της Σιβηρίας, δεν πρόκειται να μας παραδοθεί πριν από το Φθινόπωρο. Η έκθεση του κομισάριου της πολεμικής βιομηχανίας ανέφερε ότι δεν θα διαθέτουμε πλήρη παραγωγή πολεμικού υλικού έως το 1942». Ενώ ο στρατάρχης Ζούκωφ επισημαίνει: «Ο Αδόλφος Χίτλερ σπεύδει να μας επιτεθεί και διαθέτει πολλούς λόγους να πράξει κάτι τέτοιο».

Είναι αληθές ότι ο Χίτλερ ήθελε να επισπεύσει την εισβολή του στην Σοβιετική Ένωση το συντομότερο δυνατό, γνωρίζοντας ότι εάν δεν προλάβει να εξορμήσει, κινδυνεύει με καταστροφή. Ο στρατάρχης Ζούκωφ, επιπροσθέτως επισήμαινε: «Έχου-

Ο Συνταγματάρχης Πούλος, στην Κρύα Βρύση, μαζί με άντρες του. Το σώμα αυτό υπαγόταν στην δικαιοδοσία των Ες-Ες.



με ανάγκη μερικών ακόμη μηνών ώστε να καλύψουμε τις ατέλειες μας και τα κενά μας έως το τέλος του 1941. Απαιτούνται ακόμη 18 μήνες ώστε να ολοκληρώσουμε την ανανέωση και αναδιοργάνωση των δυνάμεων μας».

Όπως προκύπτει από την 4η Συνεδρίαση του Ανωτάτου Σοβιέτ, το 1939, οι διαταγές που δόθηκαν προέβλεπαν την αύξηση του χρόνου υπηρεσίας των αξιωματικών του στρατού ξηράς σε 3 χρόνια, των στρατιωτών σε 4 και των ναυτών σε 5. Οι ανωτέρω αποφάσεις, ελήφθησαν μόλις έναν μήνα μετά την υπογραφή του ρωσογερμανικού συμφώνου μη επιθέσεως.

Τα μέτρα αυτά, αποκαλύπτουν ότι ενώ τα Σοβιέτ έθεσαν την υπογραφή τους σε κείμενο που υποσχόταν ειρήνη, στο παρασκήνιο προπαρασκεύαζαν πόλεμο. Περισσότερες από 2.500 οχυρώσεις από οπλισμένο σκυρόδεμα κατασκευάστηκαν μεταξύ των ετών 1939-1940. Εκατόν εξήντα μεραρχίες του σοβιετικού στρατού αναβαθμίστηκαν και κατέστησαν ετοιμοπόλεμες, ενώ 60 θωρακισμένες μεραρχίες ετέθησαν σε κατάσταση πλήρους ετοιμότητας. Αντίθετα, οι Γερμανοί διέθεταν την περίοδο εκείνη 10 θωρακισμένες μεραρχίες, προς αντιπαράθεση. Το 1941 οι Σοβιετικοί διέθεταν 17.000 άρματα μάχης, το 1942 είχαν προσαυξήσει αυτά σε 32.000 και 92.587 πυροβόλα, ενώ τα 17.545 αεροπλάνα που διέθεταν, υπερίσχυαν της γερμανικής πολεμικής αεροπορίας.

Έπειτα από όλα αυτά, καθίσταται προφανές ότι ο Αδόλφος Χίτλερ, ευρισκόμενος αντιμέτωπος με αυτής της εκτάσεως τις πολεμικές προετοιμασίες, είχε μία επιλογή: Να εισβάλλει στην ΕΣΣΔ, ή να εξοντωθεί.

Η εκστρατεία την οποία εξαπέλυσε ο Χίτλερ εναντίον της Σοβιετικής Ενώσεως, αποτελούσε μία επίθεση «εσχάτης ευκαιρίας». Ο Χίτλερ δεν πραγματοποίησε αυτή την εισβολή, διακατεχόμενος από μία υπέρμετρη φιλοδοξία. Εν καιρώ, μου εκμυστηρεύτηκε τα ακόλουθα: «Όταν εισβάλαμε στην Ρωσία, αισθανόμουν όπως ένας άνθρωπος στέκεται ενώπιον μίας κλειστής θύρας. Γνώριζα ότι όφειλα να την συντρίψω, δίχως όμως να γνωρίζω τι ευρίσκεται όπισθεν αυτής».

Τα ιστορικά γεγονότα που επακολούθησαν, τον δικαίωσαν απόλυτα. Ο Χίτλερ είχε επίγνωση του γεγονότος ότι οι Σοβιετικοί ήταν ισχυροί, πολύ περισσότερο όμως γνώριζε ότι στο εγγύς μέλλον θα ισχυροποιούνταν ακόμη περισσότερο. Το 1941 ήταν η χρονιά κατά την οποία ο Χίτλερ διέθεται κάποιες ελπίδες να στεφθή η προσπάθεια

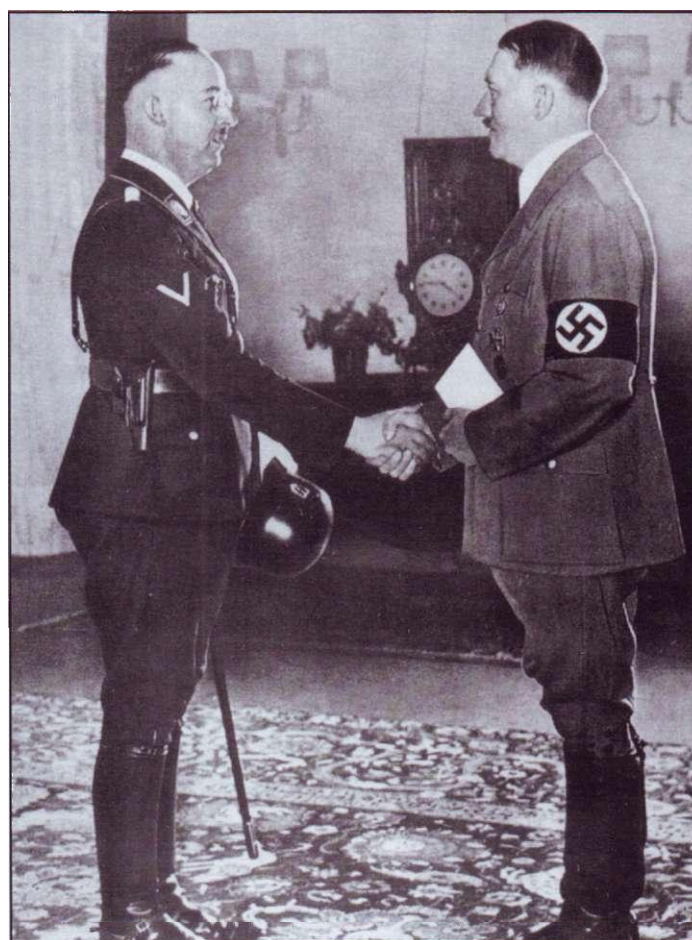


του από επιτυχία. Οι Βρετανοί δεν είχαν κλιμακώσει τον πόλεμο, και ακόμη την περίοδο εκείνη ο Χίτλερ, ο οποίος ουδέποτε επιθυμούσε πολεμική σύρραξη με την Βρετανία, κατέβαλλε ακόμη προσπάθειες να επισφραγίσει μία συμφωνία ειρήνης.

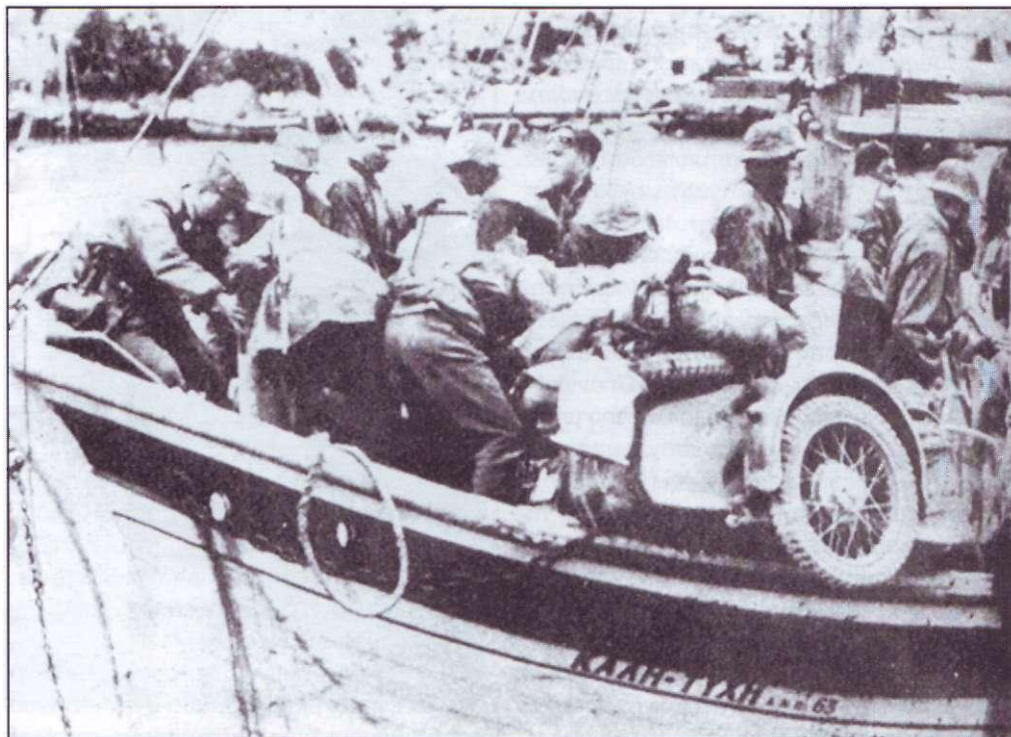
Την περίοδο εκείνη, με προσεκάλεσε να με φιλοξενήσει μία εβδομάδα στην κατοικία του. Επιθυμούσε να συζητήσουμε την διαμόρφωση της όλης καταστάσεως και ήθελε να ακούσει και την δική του γνώμη επί αυτής. Συνομίλησε μαζί μου με τρόπο απλό και διαυγή. Η συνομιλία μας κυμάνθηκε σε μία φιλική ατμόσφαιρα, δίχως εξάρσεις και

Άντρες των Ες-Ες προετοιμάζονται για την αναχώρησή τους από το λιμάνι της Ναυπάκτου το 1941.

Εγκάρδια συνάντηση Χίτλερ και Χίμλερ.



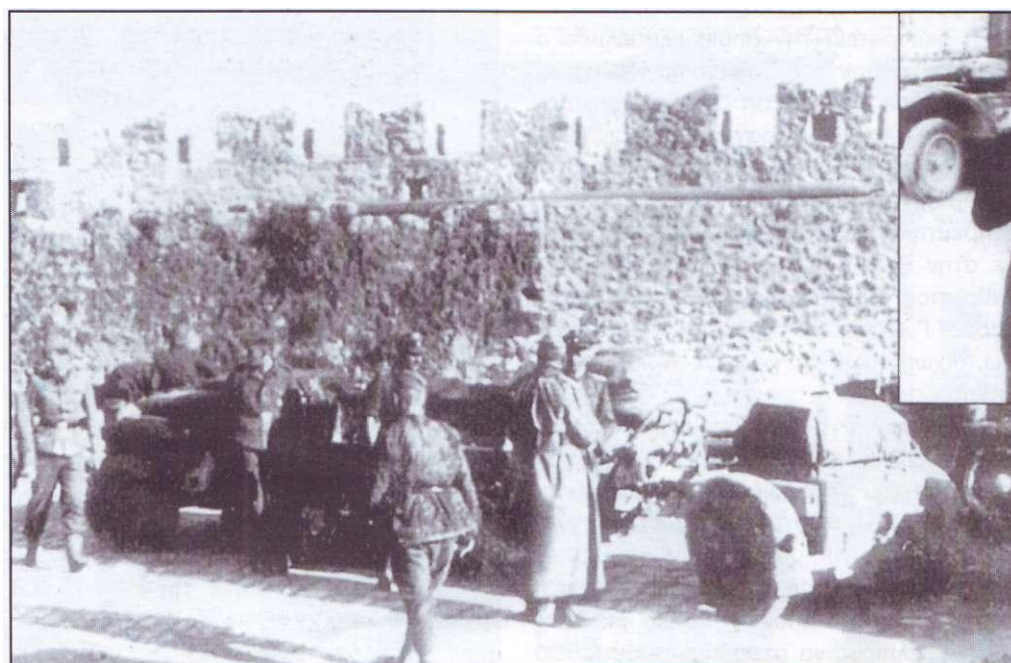
Φωτ. άνω και κάτω:
Άντρες των Ες-Ες
προετοιμάζονται για την
αναχώρησή τους από το
λιμάνι της Ναυπάκτου
το 1941, προς διάσχιση
του Κορινθιακού
Κόλπου...



εντάσεις. Η συμπεριφορά του σου προκαλούσε το συναίσθημα ότι βρίσκεσαι στο ίδιο σου το σπίτι, διότι επιθυμούσε να είναι φιλόξενος. Έθεσε ο ίδιος βούτυρο σε ψημένο ψωμί σε όλους τους παρευρισκόμενους και παρά το γεγονός ότι ο ίδιος δεν έπινε ποτέ, ύστερα από κάθε γεύμα πήγαινε ο ίδιος και έφερνε σαμπάνιες, γνωρίζοντας ότι αρέσκομαι σε ένα ποτήρι κρασιού ύστερα από κάθε γεύμα μας. Η όλη συμπεριφορά του απείχε από κάθε επισημότητα και υπεροψία, μέσα σε μία ατμόσφαιρα αληθινής φιλίας. Και αυτή ακόμη ήταν μία έκφανση της μεγαλοφυούς ταπεινοφροσύνης του, ήταν ένας

ηγέτης με απλούς τρόπους, χωρίς εξεζητημένη συμπεριφορά και αρκετά μετριόφρων. Η συζήτηση μας περιστράφηκε και στο θέμα της Μεγάλης Βρετανίας, οπότε και τον ερώτησα χωρίς περιστροφές γιατί δεν εκμηδένισε τους Άγγλους στην Δουνκέρκη, επισημαίνοντας ότι άπαντες γνώριζαν ότι η Γερμανία είχε τότε την μοναδική ευκαιρία να τους αφανίσει. Η απάντηση του Χίτλερ στο ερώτημα αυτό, ήταν αφοπλιστική: «Λ/αι, είπε, συγκράτησα τα στρατεύματά μας, επιτρέποντας στους Άγγλους να διασωθούν, φεύγοντας στην πατρίδα τους. Η ταπείνωση που θα επέφερε μία τέτοια πανωλεθρία, θα

Τα Ες-Ες αγωνίζονταν
με ανυποχώρητο
σθένος, συχνά
ανατρέποντας δυσμενή
δεδομένα.





δυσχέραινε κάθε προσπάθεια ειρηνεύσεων στην συνέχεια».

Παράλληλα, όμως, ο Χίτλερ δεν επιθυμούσε να αναιρέσει την εκτίμηση των σοβιετικών ότι θα εισεβαλλε κατά προτεραιότητα στην Αγγλία. Για να ενισχύσει αυτή την εντύπωση, διένειμε αγγλογερμανικά λεξικά τσέπης στις στρατιωτικές μονάδες του γερμανικού στρατού στην Πολωνία. Οι ρώσοι κατάσκοποι ανέφεραν άμεσα προς το Κρεμλίνο ότι η μαζική παρουσία των γερμανικών στρατευμάτων στα πολωνικά εδάφη είχε παραπλανητικό χαρακτήρα, εκτιμώντας ότι επίκειται αναχώρηση τους για συμμετοχή στην απόβαση κατά της Αγγλίας.

Όμως στις 22 Ιουνίου 1941, η Γερμανία δεν πραγματοποίησε εισβολή στην Αγγλία, αλλά στην Ρωσία, αιφνιδιάζοντας τον Στάλιν. Οι πρώτες νίκες υπήρξαν ταχύτατες, αλλά με βαρύ τίμημα. Βίωσα πολλές από τις επικές μάχες του ρωσικού μετώπου, επρόκειτο για ένα ανυπέρβλητο έπος, αλλά και ένα μαρτυρολόγιο. Οι αχανείς εκτάσεις των ρωσικών στεπών υπήρξαν εξοντωτικές. Ο αντικειμενικός μας στόχος ήταν να φθάσουμε στον Καύκασο με τα πόδια, κάτω από τις πλέον αντίξοες συνθήκες, από απόψεως μαχών και καιρού. Το θέρος οδοιπορούσαμε συχνότατα μέσα σε λάσπες που κάλυπταν μέχρι τα γόνατα μας, ενώ τον Χειμώνα οι θερμοκρασίες κυμαίνονταν πολύ υπό του μηδενός. Παρά τις δυσμενέστερες ωστόσο

συγκυρίες που αντιμετωπίσαμε, λίγες και μόνο ημέρες ακόμη περιθώριο να είχαμε, θα επαρκούσαν ώστε να είχε κερδίσει ο Χίτλερ τον πόλεμο αυτό στην Ρωσία, ήδη από το 1941. Πριν από την διεξαγωγή της μάχης της Μόσχας, ο Χίτλερ είχε επιτύχει να συντρίψει τον ρωσικό στρατό σε διαδοχικές μάχες και να συλλάβει έναν τεράστιο αριθμό ρώσων αιχμαλώτων.

Η τεθωρακισμένη μεραρχία με διοικητή τον Γκουντεριαν, η οποία από μόνη της είχε κατορθώσει να συλλάβει περισσότερους από 1 εκατομμύριο ρώσους στρατιώτες πλησίον του Κιέβου, είχε πλησιάσει στα προάστια της Μόσχας, στις αφετηρίες των τραμ. Τότε, εντελώς απότομα και απρόβλεπτα, μία ξαφνική παγωνιά ξέσπασε, απίστευτου ψύχους, ρίχνοντας την θερμοκρασία από 40-50 βαθμούς υπό το μηδέν, παγώνοντας ότι μόνο το έμφυχο δυναμικό, αλλά και το πολεμικό υλικό που καταστρεφόταν. Τα άρματα ακινητοποιούνταν, η μέχρι χθες λάσπη είχε μεταβληθεί τώρα σε συμπαγή πάγο μισού και πλέον μέτρου, παγώνοντας και ακινητοποιώντας πλήρως τις ερπύστριες.

Εντός διαστήματος 24 ωρών, όλες οι εναλλακτικές λύσεις του γερμανικού στρατού είχαν ανατραπεί. Σε αυτή την κρίσιμη φάση, κατέφθασαν μαζικές ενισχύσεις ρωσικών στρατευμάτων από τη Σιβηρία, οι οποίες είχαν κινητοποιηθεί από την Απω

Ο αρχηγός της Χιτλερικής Νεολαίας Αρθούρος Άξμαν, παρασημοφορεί και συγχαίρει μέλη της νεολαίας που πολεμώντας στις τάξεις των Ες-Ες, διακρίθηκαν στο πεδίο της μάχης.

Ο Χίτλερ και ο Χίμλερ συνομιλούν κατά την διάρκεια περιπάτου στα γερμανικά δάση.



Ο διοικητής της αστυνομίας Νταουνγκε, η οποία αποτελούσε κλάδο των Ες-Ες.



Ανατολή, ετοιμοπόλεμες και εξοικειωμένες σε αυτές τις συνθήκες να ριχθούν στην μάχη κατά των στρατευμάτων μας.

Αυτές τις τραγικές ημέρες πάγου οι οποίες καθόρισαν την τροπή των πραγμάτων μεταξύ νίκης και ήττας, ο Χίτλερ τις υπέστη εξαιτίας της ιταλικής εκστρατείας κατά της Ελλάδος, το Φθινόπωρο του 1940. Είναι γεγονός ότι ο Μουσολίνι φθονούσε τις επιτυχίες που κατήγαγε ο Χίτλερ. Επρόκειται ταυτοχρόνως για μία εμφανή εκτίμηση και θαυμασμό, αλλά συνάμα και για μία σιωπηλή ζηλοφθονία. Με τον Μουσολίνι διατηρούσα φιλικές σχέσεις και ως εκ τούτου τον γνώριζα προσωπικά, έχοντας σχηματίσει ίδια αντίληψη. Επρόκειτο δίχως άλλο περί ενός αξιόλογου ανθρώπου και μεγαλοφυούς ηγέτη, αλλά δυστυχώς η Ευρώπη δεν αποτελούσε την πρώτη προτεραιότητα και φροντίδα των ενδιαφερόντων του. Ένιωθε καταρρακωμένο το γόητρο του με το να παρακολουθεί ως απλός θεατής τις επιτυχίες του Χίτλερ και αισθανόταν και αυτός την ανάγκη να κάνει κάτι εντυπωσιακό και άμεσα. Έτσι, χωρίς να υπολογίσει όλες τις παραμέτρους, εξαπέλυσε μία άσχετη επίθεση κατά της Ελλάδος.

Επόμενο ήταν τα ιταλικά στρατεύματα να ηττηθούν άμεσα, γεγονός το οποίο έδωσε στους Αγγλους το πρόσχημα να εισέλθουν στην Ελλάδα, η οποία έως τότε δεν έφερε ανάμειξη στον πόλεμο. Από τα ελληνικά εδάφη, οι Αγγλοι είχαν το στρατηγικό πλεονέκτημα να μπορούν να βομβαρδίσουν τις πετρελαιοπηγές της Ρουμανίας, η διατήρηση των οποίων ήταν μείζονος σημασίας για τον στρατιωτικό αγώνα που διεξήγαγε η Γερμανία από πλευράς ανεφοδιασμού. Πέραν αυτού όμως, η Ελλάδα ήταν δυνατόν να αποτελέσει βάση για την εκδήλωση επιθετικών επιχειρήσεων αποκοπής των γερμανικών στρατευμάτων που θα όδευαν προς την Ρωσία, υφιστάμενα πλαγιομετωπικό σφυροκόπημα. Για τους λόγους αυτούς, ο Χίτλερ ήταν πλέον υποχρεωμένος να προβεί στην προληπτική εξουδετέρωση της βρετανικής απειλής η οποία αναφύετο από τα ελλαδικά εδάφη, αναλώνοντας 5 πολύτιμες εβδομάδες στην Βαλκανική Εκστρατεία. Οι συντριπτικές νίκες τις οποίες κατήγαγε αποτελούν ένα ανυπέρβλητο οργανωτικό αποτέλεσμα από επιτελικής πλευράς και απόψεως σχεδιασμού, αποτέλεσαν όμως αιτία καθυστέρησης της ενάρξεως της ρωσικής εκστρατείας επί 5 εβδομάδες, χρονικό διάστημα το οποίο στο μέλλον θα καταδεικνυόταν ότι ήταν καθοριστικό.

Εάν ο Χίτλερ είχε κατορθώσει να εξαπο-

λύσει την εκστρατεία κατά του μπολσεβικισμού εγκαίρως, σύμφωνα με τους επιτελικούς του σχεδιασμούς, θα είχε επιτύχει να καταλάβει την Μόσχα τουλάχιστον 5 εβδομάδες νωρίτερα, κατά την πρώιμη φθινοπωρινή περίοδο, όταν το έδαφος ήταν ακόμη στέρεο και όχι λασπώδες ή παγωμένο. Ο πόλεμος θα είχε τελειώσει με νικηφόρο αποτέλεσμα για τον Εθνικοσοσιαλισμό και η Σοβιετική Ένωση θα ανήκε πλέον στο ιστορικό παρελθόν. Όμως ο συνδυασμός του αιφνίδιου παγετού σε συνάρτηση με την άφιξη ξεκούραστων σιβηριανών στρατευμάτων, προκάλεσε αληθινό πανικό σε ορισμένους από τους στρατηγούς της Βέρμαχτ. Τότε εκείνοι εξέφρασαν την απαίτηση να οπισθοχωρήσουν 350 χιλιόμετρα από την Μόσχα. Επρόκειτο φυσικά για έναν παραλογισμό, καθ' ότι ο παγετός προκαλούσε τα ίδια παραλυτικά συμπτώματα και στον ρωσικό αφ' ενός στρατό, αφ' ετέρου μία υποχώρηση σε τέτοιο μεγάλο βάθος, μόνο προβλήματα και επιδείνωση της καταστάσεως του μετώπου θα προκαλούσε. Σε εκείνη την φάση, διοικούσα τις δυνάμεις μου στην Ουκρανία, με θερμοκρασία -42 βαθμούς!

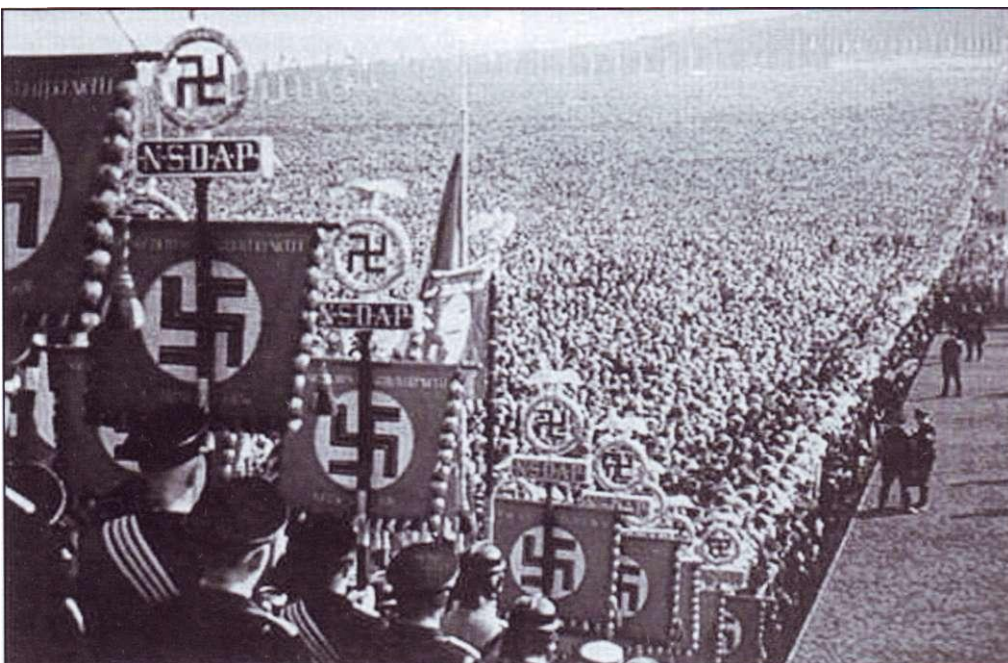
Ενδεχόμενη υποχώρηση των δυνάμεων μας σε τέτοιο βάθος, αναμφίβολα ισοδυναμούσε με εγκατάλειψη όλων των βαρέων όπλων, του πυροβολικού, των αρμάτων μάχης και των εφοδίων μας τα οποία είχαν ακινητοποιηθεί μέσα σε στρώμα πάγου. Πέραν αυτού, ελλόχευε ο κίνδυνος της εκθέσεως μισού εκατομμυρίου και πλέον μαχητών, στο ρωσικό στόχαστρο, στην πραγματικότητα ισοδυναμούσε με βέβαιη καταδίκη τους σε τραγικό θάνατο. Ας ανα-



καλέσουμε στη μνήμη μας την υποχώρηση του Μ. Ναπολέοντος τον Οκτώβριο του 1812. Έφθασε έως τον ποταμό Μπερεζίν κατά τον Νοέμβριο του 1821 και μέχρι τις 6 Δεκεμβρίου ο γαλλικός στρατός είχε εκκενώσει τις αχανείς ρωσικές εκτάσεις, κάτω από υπολογίσιμο κρύο, αλλά όχι χειμερινό ψύχος.

Αρκεί να φαντασθεί κανείς μισό εκατομμύριο Γερμανούς μέσα σε χειμερινό ψύχος, να αντιμετωπίζουν χιονοθύελλες, αντιξοότητες, χωρίς εφοδιασμό, να δέχονται πολυμέτωπες επιθέσεις από ισχυρές δυνάμεις Κοζάκων για να αναλογισθεί τις συνέπειες που θα μπορούσε να έχει μία τέτοια υποχώρηση. Έχω αποκρούσει επιθέσεις Κοζάκων και κατέληξα στην διαπίστωση ότι μόνο μία συντριπτική δύναμη πυρός είναι σε θέση να

*Το Επιτελείο της 12ης
μεραρχίας των Ες-Ες, το
1944 στην Γαλλία.*



*Παράταξη των Ες-Ες με
ορθά τα λάβαρα κατα
τη διάρκεια κομματικής
οω/κεντρώσεως.*



Μουσουλμάνοι Ές-Ές, ενημερώνονται για τον ρόλο του Ιουδαϊσμού.

τους αναχαιτίζει. Προκειμένου να αναιρέσει αυτή την καταστροφική διαταγή υποχωρήσεως, ο Χίτλερ ήρθε στην δύσκολη θέση να απαλλάξει από τα καθήκοντα τους περισσότερους από 30 στρατηγούς εντός διαστήματος ολίγων μόνο ημερών.

Και ενώ συνέβαιναν αυτά, τότε ακριβώς ανέθεσε στα μάχιμα Ές-Ές να καλύψουν το ρήγμα που είχε προκληθεί, τονώνοντας παράλληλα το ηθικό του στρατεύματος. Με ταχύτατους ρυθμούς, τα Ές-Ές κατέλαβαν τις θέσεις τους τις οποίες και κράτησαν επιδεικνύοντας εξαιρετική γενναιότητα στο μέτωπο της Μόσχας.

Ουδέποτε καθ' όλη την διάρκεια του πολέμου, υποχώρησαν τα μάχιμα Ές-Ές. Πάγια επιλογή τους ήταν να εξοντωθούν, παρά να προβούν σε υποχώρηση έναντι του εχθρού. Οι αριθμοί επ' αυτού αποτελούν

αφευδείς μάρτυρες. Κατά την περίοδο του Χειμώνα του 1941, τα μάχιμα Ές-Ές απώλεσαν 43.000 άνδρες στα περίχωρα της Μόσχας. Το σύνταγμα «Ντερ Φύρερ» πολέμησε στην κυριολεξία έως και τον τελευταίο μαχητή του. Μόλις 35 άνδρες επέζησαν ολοκλήρου του ανωτέρω συντάγματος, διατηρώντας τις θέσεις τους με αποτέλεσμα ουδείς σοβιετικός στρατιώτης να δυνηθεί να διεισδύσει στις γραμμές τους, υποχρεώνόμενοι έτσι να τους παρακάμψουν, καλούμενοι να αντιμετωπίσουν πυκνά και δύσβατα χιόνια. Τότε συνελλήφθη αιχμάλωτος ο περίφημος Στρατηγός Βλασσώφ από την μεραρχία των Ές-Ές «Τότενκποπφ». Δίχως τον ηρωισμό που επέδειξαν τα μάχιμα Ές-Ές, η Γερμανία θα είχε αποδεκατισθεί ήδη από τον Δεκέμβριο του 1941.

Αυτή την αυταπάρνηση των Ές-Ές, ο Χίτλερ ουδέποτε επρόκειτο να την λησμονήσει. Υπελόγισε με ορθά κριτήρια την δυναμική βούληση που επέδειξαν τα μάχιμα Ές-Ές έμπροσθεν της Μόσχας, εντυπωσιάζοντας τους πάντες για το θάρρος τους και τον ακλόνητο χαρακτήρα τους. Για τον Αδόλφο Χίτλερ δεν αρκούσε να περιστοιχίζεται από ανθρώπους ευφυείς. Άνθρωποι αυτών των προδιαγραφών είναι εύκολο να καταρρεύσουν ή να υπαναχωρήσουν, όπως συνέβη τον επόμενο Χειμώνα, κατά την μάχη του Στάλιγκραντ με τον Στρατηγό φον Πάουλους (Σημείωση «Απολλωνείου Φωτός»: Ο οποίος φον Πάουλους, αφού συνελλήφθη από τους Ρώσους, μετεστράφη, διεξήγαγε ραδιοφωνικές εκπομπές από την Μόσχα εναντίον του Γ Ράιχ και μεταπολεμικά, ανέλαβε την συγκρότηση του στρατού της Ανατολικής Γερμανίας).

Ο Χίτλερ είχε επίγνωση του γεγονότος ότι μόνο η απαρέγκλιτη προσήλωση και το θάρρος, η πείσμονα άρνηση ακόμη και του ελάχιστου ενδεχομένου παραδόσεως, η θέληση και η επιμονή να διατηρηθούν οι θέσεις των στρατευμάτων με κάθε τίμημα, ακόμη και υπό τις πλέον αντίξοες συνθήκες και σε πείσμα όλων των πιθανοτήτων, ήταν οι παράγοντες που θα καθόριζαν την έκβαση του πολέμου κατά τρόπο νικηφόρο.

Οι δυσμενέστερες συνθήκες που επικρατούσαν στις ρωσικές στέπες, κατέδειξε ότι ο άριστος στρατός, που ήταν ο γερμανικός, με τους καλύτερους αξιωματικούς και την πλέον προηγμένη υλικοτεχνική υποδομή, με τους πλέον πειθαρχημένους στρατιώτες ανά τον κόσμο, δεν επαρκούσε για να καταγάγει μία νίκη. Ο Χίτλερ τότε κατανόησε ότι η ήττα ήταν προορισμένη υπό τις συνθήκες διεξαγωγής του πολεμικού



Αφίσα των Ές-Ές που καλεί τους νέους της Χιτλερικής νεολαίας να ακολουθήσουν το παράδειγμα τους.

αγώνα και ότι μόνο η σιδηρά πειθαρχία και η αμετακίνητη πίστη σε ένα υψηλό και συνάμα ευγενές ιδεώδες είναι δυνατόν να προκαλέσει ανάσχεση του ρου των εξελίξεων και να επιφέρει την υπέρβαση της δυσμενούς αυτής καταστάσεως. Τα μάχιμα Ές-Ές διαπνέονταν από αυτό ακριβώς το υψηλό ιδεώδες και ο Χίτλερ δεν είχε άλλη επιλογή παρά να κάνει χρήση αυτών των δυνατοτήτων τους στην πλέον κρίσιμη καμπή.

Ήταν εκπληκτικό, από κάθε γωνιά της Ευρώπης, χιλιάδες εθελοντές μαχητές πύκνωσαν τις τάξεις των μαχίμων Ές-Ές, προς ενίσχυση των Γερμανών συναγωνιστών τους. Στο καθοριστικό αυτό μεταίχμιο, επήλθε η γέννηση των μαχίμων Ές-Ές της τρίτης κατά σειράν περιόδου. Αρχικά είχαν συσταθεί τα αμιγώς Γερμανικά Ές-Ές, στελεχωνόμενα από γηγενείς Γερμανούς που διαβιούσαν στα όρια του Γ Ράιχ, κατόπιν συγκροτήθηκαν τα Γερμανόφωνα Ές-Ές από Γερμανούς και Γερμανόφωνους ανά την Ευρώπη και τώρα ιδρύθηκαν τα Ευρωπαϊκά μάχιμα Ές-Ές.

Το προσκλητήριο αυτό απέφερε την κατάταξη 125.000 νέων διαποτισμένων από τα εθνικοσοσιαλιστικά ιδεώδη από ολόκληρη την Ευρώπη, οι οποίοι συστρατεύθηκαν με τους Γερμανούς ομοϊδεάτες τους, πολέμοντας για τον κοινό σκοπό, την προάσπιση της Παραδόσεως και του Ευρωπαϊκού Πολιτισμού. Αξίζει να τονισθεί ότι οι ευρωπαίοι εθελοντές πλαισίωσαν τα μάχιμα Ές-Ές, έχοντας απόλυτη επίγνωση του γεγονότος ότι τα Ές-Ές υφίσταντο τον μεγαλύτερο αριθμό απωλειών σε μάχιμα στελέχη.

Η ιστορική πραγματικότητα επιβεβαίωσε αυτή την διαπίστωση, γνωστού όντος ότι 250.000 από το 1.000.000 άνδρες που υπηρετούσαν στα Ές-Ές, άφησαν την τελευταία πνοή τους στο πεδίο της μάχης. Ωστόσο, αυτό δεν τους εμπόδισε να αγωνισθούν στις τάξεις τους, διότι για τους εθελοντές αυτούς, τα Ές-Ές αποτελούσαν τον πυρήνα της γεννήσεως μίας Νέας Ευρώπης. Ο ίδιος ο Ναπολέων, είχε αναφωνήσει στον τόπο της εξορίας του, στη νήσο της Αγίας Ελένης, ότι δεν πρόκειται να υπάρξει Ευρώπη, εάν δεν εξευρεθεί ένας στιβαρός ηγέτης.

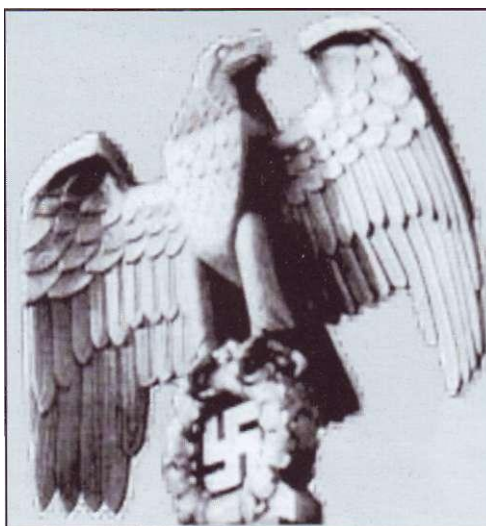
Οι ευρωπαίοι εθελοντές που στελέχωσαν τα μάχιμα Ές-Ές, αντελήφθησαν ότι αφ' ενός ο Αδόλφος Χίτλερ προσσωποποιούσε τον ηγέτη εκείνο που είχε την ικανότητα και την δύναμη να αναγεννήσει την Ευρώπη, αφ' ετέρου ότι ήταν ο μόνος που βρισκόταν σε θέση να ανασχέσει την παγκόσμια απειλή την οποία συνιστούσε ο διεθνής



κομμουνισμός.

Πλέον αναδυόταν μία Νέα Ευρώπη, στο πλαίσιο της οποίας, η παλαιά, γηρασμένη και παρηκμασμένη Ευρώπη των μικροπρεπών διενέξεων, των οικονομικών ανταγωνισμών, των συνοριακών διαφορών, δεν

Η συντροφική πίστη στα ιδανικά, χαλυβδώνει την ομοϊδεατική προσήλωση έως τον θάνατο.





είχε κανένα απολύτως νόημα, προοπτική και ενδιαφέρον. Παράλληλα, τα Ευρωπαϊκά Ές-Ές, αν και δεν έχαναν ευκαιρία να εκδηλώνουν τον θαυμασμό τους για τον Αδόλφο Χίτλερ και το Γερμανικό Έθνος, δεν επιθυμούσαν να συγχωνευθούν με τους Γερμανούς. Αποτελούσαν άρρηκτο κομμάτι των εθνών τους και οραματίζονταν την Ευρώπη ως την συνισταμένη και το κοινό σημείο αναφοράς των λαών της. Η ενότητα της Ευρώπης θα αποτελούσε προϊόν αρμονικής συνεργασίας και όχι αποτέλεσμα επιβολών και επικυριαρχιών κατά αλλήλων.

Τις προοπτικές αυτές μου δόθηκε η ευκαιρία να τις συζητήσω διεξοδικά τόσο με τον Χίτλερ όσο και με τον Χίμμερ. Τότε διαπίστωσα ότι ο Αδόλφος Χίτλερ, ακολουθώντας το παράδειγμα όλων των μεγαλοφυών φυσιогνωμιών, είχε υπερβεί το στάδιο του στενού εθνικισμού. Ο Μέγας Ναπολέων υπήρξε πρώτιστα Κορσικανός, έπειτα Γάλλος, στη συνέχεια Ευρωπαίος, καταλήγοντας να αποτελέσει έναν ιδιόμορφο κοσμοπολίτη. Αντίστοιχα, ο Χίτλερ υπήρξε πρώτα Αυστριακός, στη συνέχεια Γερμανός, ύστερα διαπνεόμενος από το όραμα της Μεγάλης Γερμανίας, ακολούθως υιοθέτησε την ιδέα του Παγγερμανισμού, περιλαμβάνοντας όλους τους Γερμανόφωνους και καταληκτικά συνέλαβε την ιδέα της ισχυροποίησης της Ευρώπης δια της συνεργασίας των Εθνών της.

Ύστερα από την συντριβή του μπολσεβικισμού, τα μάχιμα Ές-Ές θα επιφορτίζονταν με το μεγάλο έργο και συνάμα ιερό καθήκον της συνενώσεως όλων των προσπαθειών τους, προκειμένου να οικοδομηθεί μία Ενωμένη Ευρώπη, μία Ευρώπη η οποία ωστόσο θα ανήκε ισότιμα στους Αρίους Λαούς και όχι στην Γερμανία.

Η κατάταξη μας στα μάχιμα Ές-Ές, απέτέλεσε το αποτέλεσμα μίας ισχυρότατης διαμάχης στις χώρες μας. Σταλθήκαμε αρχικά στο ανατολικό μέτωπο ως βοηθητικές και συμπληρωματικές μονάδες του Γερμανικού Στρατού, ωστόσο κατά την διεξαγωγή της μάχης του Σταλινγκραντ, διαπιστώσαμε ότι η Ευρώπη τελεί σε θανάσιμο κίνδυνο, οπότε και η πραγμάτωση μίας κοινής προσπάθειας ήταν επιβεβλημένη. Τότε ήταν που είχα μία ουσιαστική συζήτηση με τον Χίτλερ και τον Χίμμερ επί ένα δώρο, σχετικά με την θέση που θα καταλάμβαναν οι μη Γερμανοί στη Νέα Ευρώπη.

Αρχικά, επιθυμούσαμε να έχουμε μία ισότιμη μεταχείριση, ως αρμόζει σε συμμαχητές και ομοϊδεάτες συναγωνιστές. Ο Χίτλερ κατανόησε και απεδέχθη αυτή την



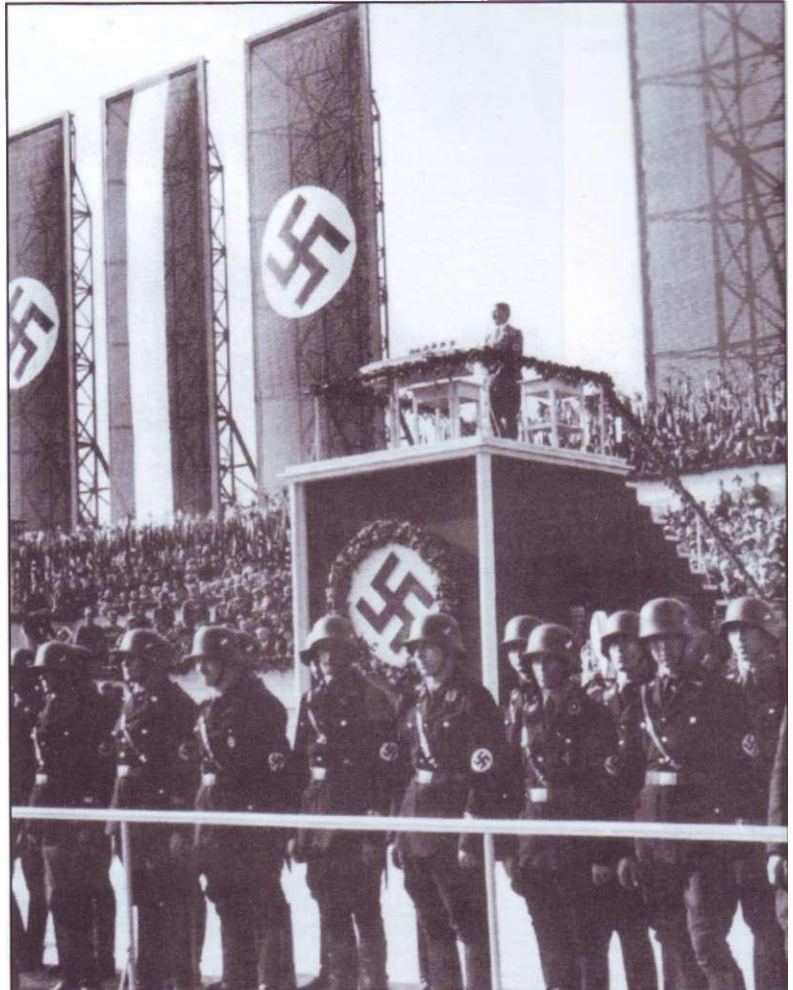
Ο Χίμμερ με τους επιτελείς του επισκέπτεται την Ακρόπολη των Αθηνών.

αξίωση και έκτοτε διαθέταμε τη δική μας πολεμική σημαία, την δική μας ιεραρχία, την δική μας γλώσσα, θρησκεία, παράδοση, επικρατούσε δηλαδή πλήρης ισονομία.

Υπήρξα ο πρώτος διοικητής μεραρχίας που είχα καθολικούς ιερείς στα μάχιμα Ές-Ές. Με τον καιρό, ιερείς όλων των θρησκειμάτων υπήρχαν για την ικανοποίηση των θρησκευτικών αναγκών όλων των μαχητών. Η ισλαμική μεραρχία «Χαντζάρ» διέθετε τους δικούς της μουφτήδες και οι Γάλλοι διέθεταν έναν επίσκοπο! Επικρατούσε γενική ικανοποίηση στις τάξεις μας, διότι ήταν αντιληπτό ότι η νικηφόρος έκβαση του πολέμου υπό τον Χίτλερ θα δημιουργούσε τις προϋποθέσεις για την ένωση των χωρών της Ευρώπης επί ίσης βάσεως. Και η μεγαλύτερη εγγύηση διασφάλισης αυτής της ισότητας, ήταν η υπεράσπιση της Ευρώπης τις δύσκολες εκείνες στιγμές, από κοινού και εξ' ίσου αποτελεσματικά με τους Γερμανούς συμμαχητές μας στο πεδίο της μάχης.

Ο παράγων εκείνος που μπορούσε να καταστήσει το όραμα αυτό πραγματικότητα, σύμφωνα με την αντίληψη του Χίτλερ, αποτελούσε η αυταπάρνηση και το θάρρος. Ο Χίτλερ δημιούργησε στην ουσία ένα νέο Τάγμα Ιπποτών. Εκείνοι οι οποίοι κατόρθωναν να κερδίσουν επάξια μία θέση στο Τάγμα των Ιπποτών, καθίσταντο πραγματικά Νέοι Ιππότες, καταξιωνόμενοι δια του θάρρους που επεδείκνυαν. Αξίζει να τονισθεί ότι οι μονάδες μας που θα επέστρεφαν στην Πατρίδα με το πέρας του πολέμου, θα αποτελούσαν την εγγυήτρια εκείνη δύναμη που θα διασφάλιζε τα δικαιώματα των Εθνών ανά χώρα. Ολόκληρο το σώμα των Ές-Ές αντελήφθη ότι Ευρωπαϊκή Ένωση σήμαινε μία συμμαχία που θα περιέκλειε ολόκληρη την Ευρώπη, της Ρωσίας περιλαμβανομένης.

Ομολογουμένως υπήρχαν πολλοί Γερμανοί οι οποίοι είχαν πλήρη άγνοια ως προς τους Ρώσους. Δεν ήταν λίγοι εκείνοι που είχαν την εσφαλμένη εντύπωση ότι όλοι οι Ρώσοι εμφορούνταν από κομμουνιστικές ιδέες. Η πραγματικότητα αποδεικνύει ότι η εκπροσώπηση των Ρώσων στην ιεραρχική διάρθρωση των Σοβιέτ και άρα στην κομματική πυραμίδα ήταν απειροελάχιστη, θεωρούσαν ακόμη ότι οι Ρώσοι διαφέρουν ουσιαστικά από τους Ευρωπαίους. Παρά ταύτα οι Ρώσοι διαθέτουν ανάλογο υπόβαθρο προς τους Ευρωπαίους, εμφορούνται από θρησκευτική πίστη και τυγχάνουν φορείς παραδόσεων, όχι διαμετρικά αντίθετων από εκείνων των ευρωπαϊκών λαών.



Τα ευρωπαϊκά Ές-Ές οραματίζονταν μία Νέα Ευρώπη, συντιθέμενη από 3 παράγοντες: Κατ' αρχήν την Κεντρική Ευρώπη, αποτελώντας τον πυρήνα αυτής της δύναμης, την Δυτική Ευρώπη ως το επίκεντρο του πολιτισμού της και την Ανατολική Ευρώπη ως την κοιτίδα της παραγωγικής της δύναμης, μία Ευρώπη ζώσα και ακμάζουσα. Η Ευρώπη θα εκτεινόταν από τη Βόρεια Θάλασσα έως και το Βλαδιβοστόκ, μία απέραντη έκταση 12 χιλιάδων χιλιομέτρων που θα κατοικούσαν 600.000.000 άνθρωποι, αναδεικνύοντας την Ευρώπη σε επίκεντρο και καρδιά ολόκληρου του κόσμου, μία πνευματική δύναμη με τεράστια επιστημονική και τεχνική κατάρτιση και δυνατότητες, ικανή να ανταπεξέλθει επαρκώς στο μεγάλο ευρωπαϊκό πεπρωμένο.

Έχοντας υπ' όψη σας τα ανωτέρω, μπορείτε να συγκρίνετε τους ευγενείς αυτούς σκοπούς, με τα έργα των «συμμάχων». Τσώρτσιλ και Ρούσβελτ που εκποίησαν και τεμάχισαν την Ευρώπη, στην Τεχεράνη, στην Γιάλτα, στο Πότσδαμ. Συνηλλάγησαν με τα κομμουνιστικά σοβιέτ, εγκαταλείποντας την μισή Ευρώπη στα κομμουνιστικά δεσμά, ενώ την υπόλοιπη Ευρώπη την εγκα-

Άνδρες της προσωπικής σωματοφυλακής του Φυρερ, παρατεταγμένοι κατά την διάρκεια ομιλίας του Χίτλερ.



Ο Χίμλερ ομιλεί σε
συνέλευση της οργάνωσης
μελών των Εq-Eq.

τέλειψαν ώστε να οδηγηθεί σε μία ηθική σήψη και στην βαθμιαία αποσύνθεση, δίχως να διαθέτει κάποιο ισχυρό ιδεώδες ή ιδανικό ικανό να την υποβαστάξει. Τα Ές-Ές επιζητούσαν την δημιουργία της Ευρώπης των Ιδεωδών και των Εθνών, μία λύση ιδεώδης για όλους τους ευρωπαϊκούς λαούς.

Και ήταν ακριβώς αυτή η ευλαβική πίστη



Ο Χίμλερ κατά την
εξέγερση στο Μόναχο
το 1923 με στολή
Ταγμάτων Εφόδου.

και η ιερή προσήλωση σε ευγενείς και ανώτερες αξίες και ιδέες, ο παράγων εκείνος που ενέπνευσε και καθοδήγησε στην επιλογή του καθήκοντος 400.000 Γερμανούς μαχητές των Ές-Ές, 400.000 Γερμανόφωνους και ακόμη 300.000 Ευρωπαίους Ές-Ές. Όλοι τους υπήρξαν εθελοντές, ένα και πλέον εκατομμύριο αποφασισμένοι αγωνιστές της Νέας Ευρώπης.

Οι τάξεις των μαχίμων Ές-Ές διευρύνθηκαν κατά την έκβαση της εκστρατείας στην Ρωσία. Αξιοσημείωτο είναι το φαινόμενο που παρατηρήθηκε ότι όσο πλησίαζε η ήττα της Γερμανίας, τόσο μεγαλύτερος ήταν ο αριθμός των εθελοντών που προσέρχονταν στις τάξεις των μαχίμων Ές-Ές και μάλιστα στην πρώτη γραμμή του αγώνα. Ενθυμούμαι με συγκίνηση ότι 8 μόλις ημέρες προ του επερχόμενου τέλους, της οριστικής συντριβής, είδα με τα μάτια μου εκατοντάδες νέους εθελοντές να κατατάσσονται στα Ές-Ές και να προσέρχονται στο μέτωπο, επιχειρώντας να πραγματοποιήσουν τα ανέφικτα, προκειμένου να συγκρατήσουν και ανακόψουν την προέλαση του εχθρού.

Σημειώθηκε το εκπληκτικό φαινόμενο από τους 180 άνδρες της «Λεϊμπσταντάρτε» του 1933, από τα 3 συντάγματα των Ές-Ές το 1939 στην Πολωνία, από τις 3 μεραρχίες στην εκστρατεία κατά της Γαλλίας και τις 6 συνολικά μεραρχίες που υφίσταντο στις αρχές του πολέμου, τα μάχημα Ές-Ές να φθάσουν στο σημείο να αριθμούν 38 μεραρχίες το 1944, αριθμός ο οποίος τελικά ανήλθε στις 50 μεραρχίες το 1945. Όσο μεγάλος και αν ήταν ο αριθμός των απωλειών, τόσο περισσότεροι ήταν εκείνοι που έρχονταν στη θέση τους να τους αντικαταστήσουν, ένα μοναδικό φαινόμενο, αναγόμενο στην ακλόνητη πίστη και στον ενθουσιασμό που έτρεφαν οι ιδέες, γεγονόδες που τους κράτησε όρθιους έως το τέλος. Και συνέβη ακριβώς το αντίθετο από αυτό που εκτυλίχθηκε στην μάχη του Σταλιγκραντ, το 1943. Η ήττα στην κρίσιμη αυτή μάχη, προδιαγράφηκε από έναν διοικητή άτολμο, αδύναμο να αντιμετωπίσει δυναμικά τον κίνδυνο και να ανταπεξέλθει στις δυσμενείς περιστάσεις, διατρανώνοντας την απόφασή του να μην παραδοθεί, διατηρώντας τις θέσεις του έως την νίκη. Αντ' αυτού, υπήρξε ένας δειλός από πάσης απόψεως, γι' αυτό και έχασε την μάχη.

Ένα έτος αργότερα, η ιστορία επαναλήφθηκε, καθώς οι μεραρχίες των Ές-Ές «Βίκιγκ» και «Βαλόνιεν» είχαν υποστεί την ίδια ακριβώς περικύκλωση στο Τσερκάσκι. Διατηρώντας ακόμη, και μάλιστα κατά τρό-

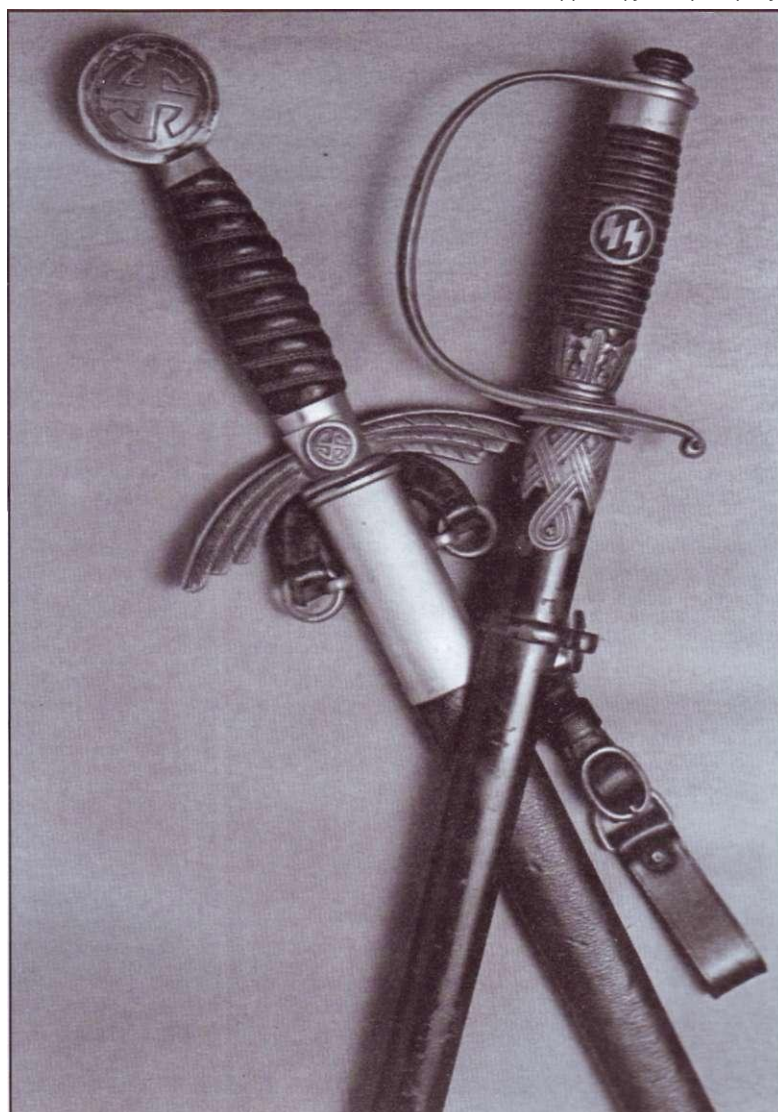


Αξιωματικός των Ες-Ες
επιθεωρεί παράταξη
στρατιωτών του.

-ίφη των Ες-Ες και της
Γερμανικής Αεροπορίας.

πο πρόσφατο, την ενθύμηση της βαρείας ήττας που είχαμε υποστεί στο Σταλιγκραντ, ήττα που άγγιζε τα όρια της ολοσχερούς καταστροφής, το ηθικό των στρατιωτών μας θα έπρεπε να είναι ιδιαίτερα χαμηλό. Προσωπικά, βρισκόμουν βαριά τραυματισμένος, έχοντας 41 βαθμούς πυρετό, συνθήκες οι οποίες γνώριζα ως διοικητής της μεραρχίας «Βαλόνιεν» ότι κάθε άλλο παρά συνηγορούσαν στην ανύψωση του ηθικού του στρατεύματος. Παρά ταύτα ηγέρθη και ηγούμενος της μεραρχίας, επί 17 ολόκληρες ημέρες οδήγησα από επίθεση σε επίθεση τους άνδρες μου κατορθώνοντας να διασπάσουμε τον ρωσικό κλοιό, αναγκάζόμενοι να δώσουμε πολλές φορές μάχες σώμα με σώμα. Στις επικές εκείνες μάχες, τραυματίστηκα ξανά 4 φορές, όμως το γεγονός αυτό δεν έκαμψε την μαχητικότητα μου. Οι άνδρες μου έδρασαν υπό το ίδιο πνεύμα αυτοθυσίας και μαχητικότητας, με αποτέλεσμα ο ρωσικός κλοιός να σπάσει υπό την θαρραλέα και μαχητική διάθεση που διέκρινε το πνεύμα των μαχίμων Ές-Ές.

Μετά την ήττα του Σταλιγκραντ, πολλοί θεώρησαν ότι ο πόλεμος είχε πλέον τελειώσει και τα πάντα είχαν για τον Άξονα απωλεσθεί, καθώς ισχυρές ρωσικές δυνάμεις προήλασαν στην Ουκρανία. Όμως τα μάχημα Ές-Ές ανέκοψαν την πορεία των ρώσων ανακαταλαμβάνοντας το Χάρκοβο, προκαλώντας συντριπτική ήττα στο ρωσικό στρατό. Τα Ές-Ές είχαν την δύναμη να μεταβάλλουν κατ' επανάληψη τις ήττες σε νίκες.



Η πιο ακατάβλητη δυναμική όμως των Ές-Ές επιδείχθηκε στην Νορμανδία, εκεί όπου ο στρατηγός Αϊζενχάουερ αναγκάστηκε να παραδεχθεί: «ως συνήθως, τα Ές-Ές πολέμησαν έως τον τελευταίο άνδρα τους».

Ανυπαρξία των μαχίμων Ές-Ές, θα σήμαινε κατάληψη ολοκλήρου της Ευρώπης από τον κομμουνισμό, ήδη από το 1944. Οι ρώσοι θα είχαν αναμφίβολα προελάσει ως το Παρίσι αρκετά νωρίτερα από τους αμερικανούς. Η μαχητική αντίσταση και ο ηρωισμός των Ές-Ές ανέκοψε την σοβιετική πλημμυρίδα στη Μόσχα, στο Χάρκοβο, στο Τσερκάσυ, στο Τάρνοπολ, με αποτέλεσμα οι σοβιετικοί να απωλέσουν χρονικό διάστημα μεγαλύτερο αυτού των 12 μηνών.

Αν εξέλειπε η αντίσταση των Ές-Ές, οι σοβιετικοί θα κατόρθωναν να φθάσουν στην Νορμανδία πολύ νωρίτερα από τον Αϊζενχάουερ. {Σημείωση «Απολλωνείου Φωτός»:

Η 12η μεραρχία των Ές-Ές «Χιτλεργιούγκεντ», καθήλωσε επί 2 εβδομάδες τα συμμαχικά στρατεύματα στο μέτωπο της Νορμανδίας, αμυνόμενοι σε πόλεις όπως η Φαλαίζ, πέφτοντας μέχρι ενός σαν νέοι Σπαρτιάτες). Οι ευρωπαϊκοί λαοί αναγνώρισαν με σεβασμό την ανεκτίμητη προσφορά αυτών των νέων μαχητών οι οποίοι θυσιάσαν τις ζωές τους υπηρετώντας έναν ανώτερο σκοπό.

Ουδέποτε άλλοτε, από την εποχή της δράσεως των θρησκευτικών ταγμάτων και έκτοτε, ανεφάνη τέτοιος ηρωισμός και ιδεαλισμός στερούμενος ιδιοτελούς βάσεως. Μέσα στον αιώνα αυτό του απόλυτου υλισμού, τα Ές-Ές διακρίνονται, αποτελώντας

ένα έκλαμπρο φως πνευματικότητας και αυτοθυσίας.

Δεν αμφιβάλλω καθόλου ότι κάποτε, με την πάροδο του χρόνου, οι θυσίες και τα επικά κατορθώματα των μαχητών των Ές-Ές θα βρουν τους δικούς τους υμνητές, ποιητές και βάρδους όπως ο Σίλλερ να περιγράψουν το μεγαλείο τους μέσα σε συνθήκες αντιξοότητας και δυσμένειας, ιδού έγκειται το κατόρθωμα των Ές-Ές. (Σημείωση «Απολλωνείου Φωτός»: Όταν τα πάντα χάθηκαν, αξιωματικοί των Ές-Ές, συγκεντρώθηκαν σε ένα δάσος της Βεστροφάλης, άναψαν πυρά και αφού τραγούδησαν το εμβατήριο «Κι όταν όλοι γίνουν άπιστοι, εμείς θα παραμείνουμε πιστοί, γιατί πάντα θα υπάρχει μία σημαία να υπερασπιζόμαστε», αυτοκτόνησαν ομαδικά, δίνοντας την μαρτυρία της πίστεως τους).

Μία συνωμοσία σιωπής επεβλήθη μετά τον πόλεμο επάνω στην ιστορία των μαχίμων Ές-Ές, το έργο τους αποσιωπήθηκε και σπιλώθηκε.

Σήμερα, ολοένα και περισσότεροι νέοι πληροφορούνται την δράση τους, επιθυμούν να πληροφορηθούν το έργο τους και καθώς η φήμη τους απλώνεται, ολοένα και πιο πολλοί νέοι θα ζητούν να μάθουν γι' αυτά και την προσφορά τους.

Σε έναν αιώνα, όταν όλα θα έχουν λησμονηθεί, καλυμμένα από το πέπλο της λήθης, το μεγαλείο και ο ηρωισμός των μαχίμων Ές-Ές θα διατηρούνται στην αιωνιότητα ζωντανά. Γιατί η μνήμη αυτή, θα αποτελεί την απaráγραπτη αμοιβή ενός ξεχωριστού έπους...

Ταγμάτων Εφόδου
παρελαύνουν υπό
της επευφημίας του
πλήθους.
Μετά το 1934
ενσωματώθηκαν στα
Ές-Ές.



ΠΡΟΣΑΡΤΗΜΑ Α'

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΧΙΜΜΛΕΡ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΓΓΛΟΥΣ

Μάιος 1945. Στην συντριμμένη Γερμανία κυκλοφορεί η είδηση της αυτοκτονίας του ισχυρού ηγέτη των Ές-Ές, Χάινριχ Χίμμελερ, που μόλις είχε συλληφθεί μεταμφιεσμένος με σκοπό να αποδράσει μαζί με 2 συνεργάτες του, σπάζοντας στο στόμα του ένα φιαλίδιο υδροκυανίου. Είναι όμως τα πράγματα έτσι, δηλαδή αυτοκτόνησε ο Χίμμελερ, ή μήπως κάποιοι έχοντες άμεσους και σοβαρούς λόγους «να του κλείσουν το στόμα» τον «αυτοκτόνησαν»; Ας δούμε όμως ορισμένες πτυχές του έντονου εκείνου παρασκηνίου που χαρακτηρίζει το λυκόφως του Γ Ράιχ...

Ενώ ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος οδεύει προς το τέλος του, η πλευρά των λεγομένων «συμμάχων» αρχίζει να μεθοδεύει ένα πλαίσιο δικών, με σκοπό να παραπέμψει σε αυτές την πολιτική και στρατιωτική ηγεσία του Γ Ράιχ. Οι συνέπειες για τους ηττηθέντες θα είναι οικτρές, επιβεβαιώνοντας απόλυτα την ρήση «Ουαί τοις ηττημένοις», αλλά επιπλέον διότι οι νικητές, προς επισφράγιση της επιτυχίας τους, επιθυμούν να διασύρουν τους αντιπάλους τους, με σκοπό να επιτύχουν, πέραν της βιολογικής, την ηθική τους εξόντωση και τη σπίλωση των ιδεών που εκφράζουν.

Όπως αποκαλύπτει ο διαπρεπής αναθεωρητής ιστορικός Ντέιβιντ Ίρβινγκ στις σελίδες του βιβλίου του «Νυρεμβέργη», ήδη από τον Σεπτέμβριο του 1944 ο πρωθυπουργός της Αγγλίας, Ουίνστον Τσώρτσιλ, είχε αρχίσει μία σειρά διαβουλεύσεων με τους ηγέτες των συμμαχικών δυνάμεων, προτείνοντας την εφαρμογή της αμέσου εκτελέσεως ορισμένων ηγετικών στελεχών του Γ Ράιχ, ένα σχέδιο το οποίο θα έπρεπε να εφαρμοσθεί αστραπιαία, χωρίς να υπάρξει μεσολάβηση αφ' ενός δίκης, αφ' ετέρου δίχως να μεσολαβήσει από τη σύλληψη τους καθόλου χρόνος. Πρώτη του πολιτική και διπλωματική ενέργεια προς αυτή την κατεύθυνση, θα είναι η συνάντηση του βρετανού ηγέτη με τον Πρόεδρο των ΗΠΑ Ρούσβελτ, τον Σεπτέμβριο του 44 στο Χάϊντ Παρκ, εξασφαλίζοντας την συναίνεση αλλά και την υπογραφή του επί ενός εγγράφου που προέβλεπε την άμεση εκτέλεση ορισμένων ιθυνόντων της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας, με συνοπτικές διαδικασίες. Το έγγραφο αυτό, για να τεθεί σε ισχύ, θα χρειασθεί και την επικύρωση του τρίτου μεγάλου παράγοντα, του Ιωσήφ Στάλιν, όταν όμως φθάσει στα χέρια του προς υπο-



Ο αρχηγός των Ές-Ές χίμμελερ, ομιλεί κατά την διάρκεια συνεδρίου του σώματος.

γραφή, τον Οκτώβριο του ίδιου έτους, θα συναντήσει την πείσμονα άρνηση του να το υπογράψει, εμμένοντας στη θέση του ότι όλοι οι αιχμάλωτοι θα έπρεπε να διέλθουν από δίκη και εκεί να κριθούν.

Φυσικά η άρνηση του Στάλιν να συναινέσει σε μία τέτοια διαδικασία, δεν εκπήγαζε από τυχόν ευαισθησίες που διατηρούσε ο σοβιετικός δικτάτορας για την τήρηση των διεθνών κανόνων και διακηρύξεων δικαίου, άλλωστε είναι γνωστό πόσο τις είχε παραβιάσει πρώτος αυτός μέσα στην ΕΣΣΔ, εξοντώνοντας χιλιάδες αντιφρονούντες και τον ελληνικό πληθυσμό του Πόντου.

Αντίθετα απέρρεε από την βάσιμη υπόνοια του ότι η απόπειρα των δυτικών συμμάχων να εξοντώσουν άμεσα ορισμένα ηγετικά στελέχη του Γ Ράιχ, αποσκοπούσε στο να αποσιωπήσουν προτάσεις και συζητήσεις ξεχωριστής εκχειρίδας που είχαν προς το τέλος του πολέμου πραγματοποιηθεί παρασκηνιακά μεταξύ των δύο πλευρών, συνομιλίες η δημοσιοποίηση των οποίων, εκ μέρους των ηττηθέντων αντιπάλων, που σε καμία περίπτωση δεν είχαν τίποτε να χάσουν, τουναντίον να ενισχύσουν τη θέση τους, θα μείωνε από πολιτικής και ηθικής απόψεως αφάνταστα τους δυτικούς στα μάτια των σοβιετικών συμμάχων τους και όχι μόνο...

Στο πλαίσιο αυτών των συμμαχικών παρασκηνιακών μεθοδεύσεων, αξιωματικός των βρετανικών μυστικών υπηρεσιών έδωσε εντολή στους ιταλούς παρτιζάνους να εκτελέσουν τον συλληφθέντα Μπενίτο Μουσολίνι και το επιτελείο του, δίχως να παρα-

Ο Χιμμερ, υπήρξε ο ιδρυτής και αδιαφιλονίκητος ηγέτης των Ες-Ες, μέχρι της τελικής πτώσεως.



πεμφθούν σε δίκη, ακριβώς για να αποτρέψουν την δημοσιοποίηση γεγονότων που θα κλόνιζαν τη θέση τους και θα τους άφηναν έκθετους από κάθε άποψη, ανατρέποντας ολόκληρα προπαγανδιστικά σενάρια και παγιωμένες αντιλήψεις-εντυπώσεις.

Σχετικά πρόσφατα ήρθε στην δημοσιότητα, μέσω της έρευνας του Ίρβινγκ και όχι μόνο, μία σειρά μυστικών εγγράφων, τα οποία ρίχνουν άπλετο φως στις μυστικές διαπραγματεύσεις που διεξήγαγε η Μεγάλη Βρετανία με τον Χιμμερ, προς τα τέλη του πολέμου. Ήδη από τον Απρίλιο του 1945, ο Χιμμερ απεσύρθη στην Βόρεια Γερμανία από όπου ξεκίνησε μία σειρά έντονων διαπραγματευτικών προσπαθειών, μέσω του συνεργάτη του των γερμανικών μυστικών υπηρεσιών Βάλτερ Σέλενμπεργκ και με την παρέμβαση του Σουηδού διπλωμάτη κόμη Μπερναντότε, με άμεσο αποδέκτη τον διπλωματικό ακόλουθο της Βρετανίας στην Στοκχόλμη, Βίκτορα Μάλετ.

Ο Χιμμερ, μαζί με την κόρη του Γκρουντρουν, στο πλαίσιο κάποιας εκδηλώσεως.



Οι διαπραγματεύσεις αφορούσαν τον άμεσο τερματισμό των εχθροπραξιών ανά την Ευρώπη, δεδομένου ότι ακόμη και σε εκείνη την τραγική φάση για το Γ Ράιχ, ισχυρές γερμανικές δυνάμεις παρέμεναν διάσπαρτες σε πολλά σημεία της ευρωπαϊκής ηπείρου. Η ανάγκη για απόλυτα παρασκηνακές συνομιλίες, υπαγορεύθηκε από την κατηγορηματική άρνηση του Στάλιν να δεχθεί οιασδήποτε μορφής ξεχωριστές διαπραγματεύσεις της Γερμανίας με τους Δυτικούς, επί απειλή διαταράξεως των ισορροπιών και των σχέσεων τους.

Με δεδομένα όλα αυτά, καθίσταται αντιληπτό ότι η σύλληψη του Χιμμερ τον Μάιο του 1945 σηματοδοτούσε την παραπομπή του στην επικείμενη δίκη της Νυρεμβέργης, όπου ο αρχηγός των Ές-Ες ευνόητο ήταν ότι θα έκανε χρήση αυτών των μυστικών διαπραγματεύσεων, επιδιώκοντας να αποδυναμώσει οιαδήποτε κατηγορία απαγγελόταν από τους αντιπάλους του εναγτίον του. Και ό,τι επεκαλείτο ο Χιμμερ δεν θα ήταν απλές δηλώσεις ή ισχυρισμοί, διέθετε ακλόνητα στοιχεία που αποδείκνυαν ότι η βρετανική κυβέρνηση με απόφαση του Τσώρτσιλ διαπραγματευόταν μυστικά μαζί του τον τερματισμό του πολέμου, προς όφελος των Δυτικών.

Στις 13 Απριλίου του 1945, λίγες ημέρες προ της αυτοκτονίας του Αδόλφου Χίτλερ, ο Ναύαρχος Κάνινγκχαμ έγραφε στο ημερολόγιο του ύστερα από μία συνάντηση με τον Τσώρτσιλ, τα ακόλουθα: «Κατά την διάρκεια της συναντήσεως μας, ο πρωθυπουργός επεσήμανε ότι ο Χάινριχ Χιμμερ επιχειρούσε να παρουσιάσει ένα πρόσωπο περισσότερο μετριοπαθές απ' ότι ήταν στην πραγματικότητα. Ο πρωθυπουργός τόνισε ότι εάν υπήρχε η δυνατότητα να επισπευσθεί το τέλος του πολέμου διασώζοντας πολλές ανθρώπινες ζωές, ήταν πρόθυμος να επιτρέψει την διάσωση του Χίμμερ. Από την πλευρά μου του απάντησα ότι υπάρχουν πάρα πολλά νησιά, στα οποία θα μπορούσαμε να τον στείλουμε».

Οι μυστικές αυτές διαπραγματεύσεις είχαν ήδη αρχίσει από το θέρος του 1944, με πλήρη γνώση των ενεργειών αυτών των βρετανικών μυστικών υπηρεσιών από τον βρετανό πρωθυπουργό. Μάλιστα, τον Αύγουστο του 1944, ο ίδιος ο Τσώρτσιλ έγινε αποδέκτης μυστικού τηλεγραφήματος που του απηύθυνε ο Χίμμερ, τηλεγράφημα το οποίο αφού διαβάστηκε, άμεσα καταστράφηκε.

Το ερώτημα που εύλογα αιωρείται επί όλων αυτών, είναι το ακόλουθο: Γνώριζε ο

ΓΡΕΝΑΔΙΕΡΟΣ WAFFEN SS Η ΕΠΙΤΟΜΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗ

Αν ο Έλλην οπλίτης, και ειδικότερα ο Σπαρτιάτης, αποτελούσε την επιτομή του αρχαίου πολεμιστή, τότε στην σύγχρονη εποχή ο τίτλος αυτός ανήκει δικαιωματικά στον Γρεναδιέρο των Waffen SS. Το σώμα αυτό κατάφερε μέσα σε λίγα χρόνια να δημιουργήσει τον πολεμιστή τον οποίον προσπαθούν να αντιγράψουν έκτοτε όλοι οι υπόλοιποι στρατοί, χωρίς ποτέ να το επιτυγχάνουν. Ολόκληροι τόμοι έχουν γραφεί και εκατοντάδες έρευνες έχουν διεξαχθεί για να αναζητηθούν οι λόγοι οι οποίοι μετέτρεπαν έναν απλό άνθρωπο στην αρτιότερη πολεμική μηχανή του κόσμου, χωρίς να έχει δοθεί μία πειστική εξήγηση. Η απάντηση βέβαια, είναι σύνθετη και οι λόγοι θα έπρεπε να αναζητηθούν τόσο σε θεωρητικό, όσο και πρακτικό επίπεδο.

Η συντροφικότητα ήταν ένας τουλάχιστον από τους λόγους. Κατά την διάρκεια της εκπαίδευσης τους οι στρατιώτες ενθαρρύνονταν να μην κλειδώνουν τους ατομικούς φοριαμούς τους, ώστε να μάθουν να εμπιστεύονται ο ένας τον άλλον. Στους ανωτέρους τους απευθύνονταν με την τυπική προσφώνηση του βαθμού τους, χι»βίί.αυτή να συνοδεύεται από την προσφώνηση «κύριε». Για τους βετεράνους ακόμα και αυτό καταργείτο σταδιακά, αντικαθιστάμενο από την απλή προσφώνηση «σύντροφε». Τελικά αναπτυσσόταν μία στενή σχέση μεταξύ αξιωματικών, υπαξιωματικών και απλών στρατιωτών, πράγμα απαράδεκτο στους Συμμαχικούς στρατούς ή ακόμα και στην υπόλοιπη Βέρμαχτ. Ήταν το μοναδικό σώμα στο οποίο κάποιος δεν συναντούσε επικρίσεις των κατωτέρων προς τους ανώτερους, κάτι το οποίο, σε οποιοδήποτε άλλο στρατό, αποτελεί σχεδόν «ηθική υποχρέωση». Οι στρατιώτες εκτιμούσαν και θαύμαζαν τους αξιωματικούς τους επειδή μάχονταν δίπλα τους, κερδίζοντας τις διακρίσεις τους με το όπλο στο χέρι. Η εμπιστοσύνη και ο σεβασμός κερδίζονταν στο πεδίο της μάχης και δεν ήταν το αποτέλεσμα ενός τυφλού, επιβεβλημένου κανονισμού, όπως συμβαίνει σε όλους τους στρατούς. Ο συνδυασμός των μεγαλοπρεπών στολών, των συμβόλων, των μεταλλίων και η ισχυρή πεποίθηση (όπως ωστόσο αποδείχθηκε από την Ιστορία λανθασμένη) ότι εκείνοι ήταν προορισμένοι να αποτελέσουν την πνευματική και σωματική ελίτ της ενωμένης Ευρώπης, σφυρηλάτησαν αυτό το ακατάβλητο φρό-

νημα, το οποίο φαινόταν να επιδρά ακόμα και στα φυσικά χαρακτηριστικά τους. Ο οίκτος θεωρείτο ένδειξη αδυναμίας και γι' αυτό κανείς δεν τον ζητούσε από τον αντίπαλο, αλλά ούτε και τον έδειχνε. Τα σημάδια των τραυμάτων φέρονταν με υπερηφάνεια, και όχι με θλίψη.

Η πίστη στα ιδεώδη του Εθνικοσοσιαλισμού έπαιξε αναμφίβολα τον ρόλο της, τουλάχιστον στις τάξεις των αρχαιότερων αξιωματικών του σώματος οι οποίοι, ακόμα και μεταπολεμικά, δήλωσαν αμετανόητοι. Η μετάλλαξη της μεταπολεμικής Ευρώπης, «στριμωγμένης» ανάμεσα στις δύο νικήτριες υπερδυνάμεις, απλά ενίσχυε την πεποίθησή τους. Για τον απλό Γρεναδιέρο όμως, με το λασπωμένο πρόσωπο και τις ουλές στο σώμα κατά το τελευταίο έτος του πολέμου, η «τυφλή πίστη στο πρόσωπο του Φύρερ» αποτελούσε κακόγουστο προπαγανδιστικό ανέκδοτο. Το μόνο που τους κρατούσε δεμένους εκείνες τις πικρές ώρες ήταν το Χρέος προς την Πατρίδα, η Πίστη προς τον Σύντροφο και η Τιμή της μονάδας, η οποία αποτελούσε το τελευταίο τους καταφύγιο. Η προθυμία αυτών των στρατιωτών να συνεχίσουν να μάχονται κάτω από τέτοιες συνθήκες μπορεί μόνο να προξενεί απορία στις σημερινές γενεές.

Σε πρακτικό επίπεδο, η σκληρή εκπαίδευση, η απaráμιλλη πειθαρχία, ο βαρύς οπλισμός και οι τακτικές μάχης, συμπλήρωναν το σύνολο. Η ισχύς πυρός μίας διμοιρίας SS ήταν η τριπλάσια από εκείνη οποιασδήποτε άλλης συμμαχικής διμοιρίας. Τα τάγματα Ανιχνευτών και Μηχανικού των μεραρχιών SS, ήταν ισχυρά εξοπλισμένες μονάδες, 1.000 ανδρών περίπου, ειδικευμένων σε τακτικές οδομαχιών, ελεύθερης σκόπευσης, δολιοφθορών και διείσδυσης. Οι επιθέσεις τους ήταν πάντοτε σφοδρές και μετωπικές. Οποιαδήποτε απώλεια εδάφους ακολουθείτο αυτόματα από μία ακόμη σφοδρότερη αντεπίθεση, πριν ο αντίπαλος προλάβει να οργανωθεί. Οι περισσότερες από αυτές εκτελούντο με ελάχιστη ή καμία πρότερη γνώση για τις θέσεις ή την δύναμη του εχθρού, με ελάχιστη ή καθόλου υποστήριξη πυροβολικού και χωρίς αεροπορική υποστήριξη. Παραδόξως, οι περισσότερες από αυτές ήταν επιτυχείς - αλλά και εκείνοι δεν ήταν συνηθισμένοι άνδρες, έτο πεδίο της μάχης επιτελούσαν ανδραγαθήματα τα οποία



μέχρι σήμερα θεωρούνται ακατανόητα. Ο Γρεναδιέρος SS είχε ακλόνητη την πεποίθηση ότι σε μάχες εκ του συστάδην υπερείχε των αντιπάλων του και το διαπίστωνε διαρκώς στη μάχη. Οι στρατιωτικοί αναλυτές των μεταπολεμικών χρόνων το διαπίστωσαν κι εκείνοι. Σύμφωνα με στατιστικά αποτελέσματα Αμερικανών ερευνητών του Πενταγώνου, 100 Γερμανοί στρατιώτες ισοδυναμούσαν με 120 στρατιώτες των Δυτικών Συμμάχων ή 200 Σοβιετικούς, οπλισμένων με τα ίδια όπλα. Τα αποτελέσματα της έρευνας οδήγησαν στην δημιουργία ενός νέου στατιστικού όρου, ο οποίος ονομάζεται «Αξία Μαχητικής Αποτελεσματικότητας» (Combat Effectiveness Value). Στην περίπτωση των Γερμανών στρατιωτών η υπεροχή αυτή ίσχυε ανεξαρτήτως εποχής, ανεξαρτήτως τακτικής (επιθετική ή αμυντική), ανεξαρτήτως υποστήριξης πυροβολικού, αεροσκαφών ή αρμάτων και ανεξαρτήτως της τελικής έκβασης της μάχης. Το όπλο το οποίο κατανίκησε τα Waffen SS στο πεδίο της μάχης, δεν ήταν ποτέ το αντίπαλο πεζικό, αλλά ο αδιάκοπος, ισοπεδωτικός βομβαρδισμός πυροβόλων και αεροσκαφών, ο οποίος αναλάμβανε πάντα να βγάλει το πεζικό από την δύσκολη θέση. Είναι αξιοσημείωτο ότι κατά την μεταπολεμική περίοδο οι Σύμμαχοι* κατανάλωσαν τον χρόνο τους κατακρίνοντας ο ένας τον άλλον για τα στρατηγικά τους σφάλματα, θαυμάζοντας όμως, τα κατορθώματα του αντιπάλου τους.

Δημοσίευμα προερχόμενο από το περιοδικό «Β' Παγκόσμιος Πόλεμος», το οποίο εξαίρει την πολεμική αρετή και το στρατιωτικό ήθος που διέκρινε τους μαχητές των Ες-Ες.

Αφίσα των Εγ-Εγ,
αποηναοντραq δυναμισμό
και επιβλητικότητα.



Χίτλερ για αυτές τις διεργασίες, και ακόμη περισσότερο, τελούσαν υπό την καθοδήγηση και την έγκριση του, ή αποτελούσαν απόλυτα μυστικές πρωτοβουλίες του Χίμλερ που αποσκοπούσαν στην προσωπική του διάσωση και γιατί όχι ίσως και στην πολιτική του ανάδειξη μετά το πέρας του πολέμου ως ένας αντικομμουνιστής ηγέτης που θα ήταν ιδιαίτερα χρήσιμος στους δυτικούς, σαν ανασχετικό ανάχωμα του κομμουνισμού;

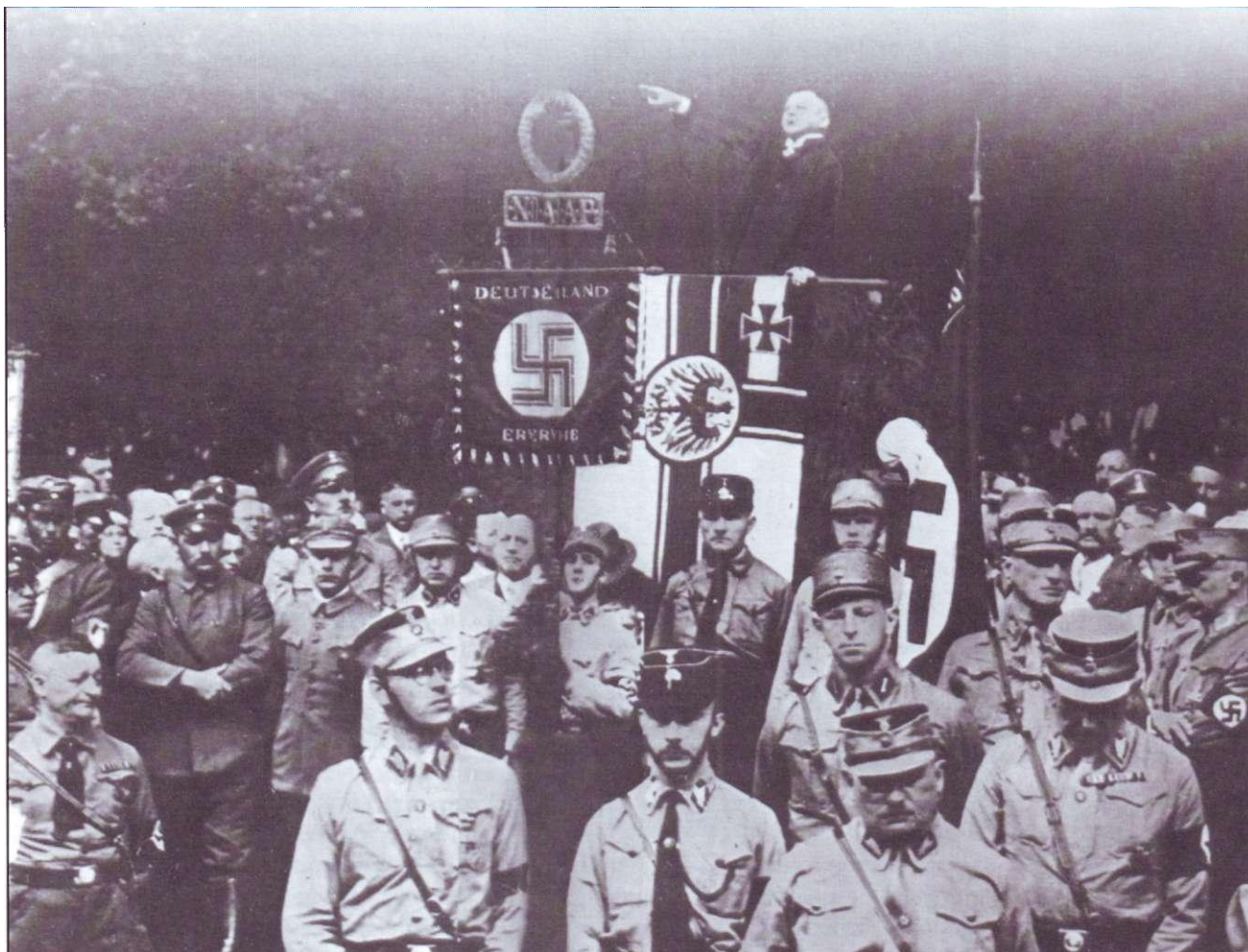
Σύμφωνα με τα στοιχεία που συνέλεξε ο αναθεωρητής ιστορικός Ντ. Ίρβινγκ, ο Χίτλερ ήταν γνώστης αυτών των διεργασιών μόνο σε έναν κάποιο βαθμό. Στις 12 Σεπτεμβρίου του 1944 έχει καταγραφεί συνάντηση Χίτλερ και Χίμλερ, με αντικείμενο της συζήτησεως ποιες δυνάμεις επιθυμούσαν την ειρήνευση μέσα στην Ρωσία και στην Βρετανία. Ωστόσο, η συζήτηση αυτή είχε καθαρά θεωρητικό χαρακτήρα, αφού στις 8 Σεπτεμβρίου του 1944 περιήλθε στην κατοχή των βρετανικών μυστικών υπηρεσιών ένα έγγραφο με το οποίο ο Χίτλερ έδινε εντολή απαγορεύσεως οιασδήποτε επαφής με την αγγλική πλευρά, θεωρώντας ότι κάθε προσφορά τους είναι παραπλανητική. Εξ' αυτού του εγγράφου μπορούμε να συνάγουμε το συμπέρασμα ότι ο Χίμλερ είχε δρομολογήσει μία σειρά προσωπικών επαφών του με διάφορα κέντρα, προκειμένου να διασφαλίσει αρχικά τη ζωή του και στη συνέχεια μία ισχυρή θέση στην μεταπολεμική Γερμανία, φιλοδοξία η οποία κορυφώθηκε όταν απέστειλε τελεσίγραφο στον Χίτλερ, κατά τις τελευταίες ώρες του, γνωστοποιώντας του την απόφασή του να

αναλάβει εκείνος την ηγεσία του Ράιχ αυθαίρετα και πραξικοπηματικά, επικαλούμενος «αδυναμία του Χίτλερ, εκ της δεινής θέσεως που ευρισκόταν, να ανταπεξέλθει στα καθήκοντα του».

Πάντως, ανεξάρτητα από όλα αυτά, είναι αδιάψευστο γεγονός ότι όλες οι μεγάλες συμμαχικές δυνάμεις, άμεσα ή έμμεσα, με την απειλή των δικών και των εκτελέσεών ή με το δέλεαρ της επαγγελματικής αποκαταστάσεως και της αναδείξεως, εξασφάλισαν μεταπολεμικά την συνεργασία μεγάλου αριθμού από το επιστημονικό δυναμικό του Γ Ράιχ, είτε αξιωματικών έμπειρων, για την στελέχωση κάποιων ευαίσθητων μονάδων ή υπηρεσιών (λ.χ. Βέρνερ φον Μπράουν-Νάσα, Κλάους Μπάρμπι-συνεργασία με τη ΣΙΑ, Συνταγματάρχης Γκέλλεν-μυστικές υπηρεσίες Δ. Γερμανίας, Στρατηγός φον Πάουλους-συγκρότηση Ενόπλων Δυνάμεων Λ.Δ. της Γερμανίας και άπειροι άλλοι).

Σύμφωνα με έκθεση της βρετανικής αντικατασκοπίας, ο ίδιος ο Χίμλερ διαπραγματευόταν με τους βρετανούς τη σωτηρία της ζωής του και άλλων 200 συνεργατών του, προσφέροντας σημαντικά χρηματικά ποσά καθώς και την απελευθέρωση 3.500 εβραίων κρατουμένων από τα στρατόπεδα συγκεντρώσεως, πράξη στην οποία τελικά προέβη, αν και ανώφελα για τον ίδιο, μετά την αυτοκτονία του Χίτλερ, αντιβαίνοντας την σχετική διαταγή του Φύρερ, περί βομβαρδισμού τους. Οι προτάσεις αυτές του Χίμλερ αντιμετωπίζονταν από τους δυτικούς συμμάχους με σκεπτικισμό και μεγάλη δυσπιστία, αφ' ενός διότι δεν παρείχε τεκμήρια αξιοπιστίας, αφ' ετέρου το να συνδέσουν το όνομα των χωρών τους με την διάσωση του Χίμλερ, του παράγοντα δηλαδή εκείνου που ηγούμενος των Ες-Ες, συγκροτούσε τον σκληρό πυρήνα εφαρμογής των εθνικοσοσιαλιστικών αρχών και επιδιώξεων, ήταν παρακινδυνευμένο να οδηγήσει σε διάφορες πολιτικές και διπλωματικές περιπλοκές.

Τελικά, ο τυχοδιωκτισμός του Χίμλερ δεν θα αποδώσει σε τίποτε, ούτε θα ευνοήσει κατ' ελάχιστο τα μεγαλεπήβολα σχέδια του για τον μεταπολεμικό ρόλο που αυτός θα μπορούσε να διαδραματίσει. Σύμφωνα με την επίσημη βρετανική εκδοχή, (και λέμε την επίσημη, διότι η πραγματικότητα υπήρξε διαφορετική), στις 22 Μαΐου του 1945, όταν πλέον κάθε ελπίδα διαπραγματεύσεως ή συνεργασίας με τον οιονδήποτε έχει χαθεί, ο Χίμλερ μεταμφιεσμένος σε απολυθέντα του γερμανικού στρατού μαζί με 2 συνεργάτες του, θα συλληφθεί επιχει-



ρώντας να διασχίσει μία γέφυρα. Ύστερα από ανάκριση που θα υποστεί, θα αποκαλύψει την ταυτότητα του στον διοικητή του στρατοπέδου όπου είχε μεταφερθεί για ανάκριση στις 23 Μαΐου και από εκεί, οδηγούμενος στο Λούνεμπεργκ για ιατρικές εξετάσεις, φέρεται να έσπασε στην στοματική του κοιλότητα μία αμπούλα υδροκυανίου η οποία επέφερε και τον γρήγορο θάνατο του, εμφανιζόμενος ως «αυτοκτονία».

Απηχεί όμως αυτή η εκδοχή την αλήθεια για τον θάνατο του Χίμλερ; Αν λάβουμε υπ' όψη μας ότι στην επίσημη έκθεση που αναφέρεται στον θάνατο του Χίμλερ δεν καταγράφονται τα αίτια από τα οποία προήλθε ο θάνατος του (!), μία σημαντική σε περιγραφές σελίδα από την ανωτέρω έκθεση έχει εκ νέου δακτυλογραφηθεί, γεγονός το οποίο υποδηλώνει «επαναδιατύπωση δεδομένων» καθώς και ότι κανένα μήνυμα ή έγγραφο από το αρχείο της 21ης Στρατιάς του Στρατηγού Μοντγκόμερυ δεν αποδεικνύει ότι υπήρξε επίσημη ενημέρωση του Λονδίνου για ένα τόσο σοβαρό συμβάν, είναι γεγονότα τα οποία εγείρουν εύλογες υπόνοιες για το τι πραγματικά διαδραματίστηκε με τον αιχμάλωτο ηγέτη των Ές-Ές,

ενθυμούμενοι μάλιστα ότι η Βρετανία ουδέποτε θα ήθελε να τον δει ζωντανό να απολογείται-αποκαλύπτει επιβαρυντικά στοιχεία στην δίκη της Νυρεμβέργης...

Στις 10 Μαΐου του 1945 απευθύνθηκε ένα γράμμα, προσωπικού χαρακτήρα, από τον σερ Τζον Γουίλερ-Μπένετ (μετέπειτα καθιερωθέντα ως βασιλικό ιστορικό) προς τον βρετανό πράκτορα σερ Ρόμπερτ Μπρους-Λόκχαρτ, ο οποίος τότε στελέχωνε το Τμήμα Πληροφοριών του Υπουργείου των Εξωτερικών. Στην επιστολή αυτή, η οποία είδε πρόσφατα το φως της δημοσιότητας, όντας εξαιρετικά αποκαλυπτική, αναφέρονται τα ακόλουθα: «Αναφορικά με την συνάντηση που είχαμε χθες το πρωί, προβληματίστηκα σε μεγάλο βαθμό για το ενδεχόμενο του μικρού Χ (είναι ευνόητο ότι με τον κωδικό «μικρός Χ» είναι ο Χίμλερ, αφού μεγάλος Χ ήταν ο ίδιος ο Χίτλερ). Δεν είναι δυνατόν να επιτρέψουμε στον Χίμλερ να βρεθεί στο εδώλιο του κατηγορουμένου είτε να επιτρέψουμε την ανάκριση του από αμερικανούς ή άλλους συμμάχους. Θα πρέπει να κινηθούν άμεσα οι διαδικασίες για την εξόντωση του μόλις συλληφθεί. Σε παρακαλώ, στοχάσου καλά αυτό το ζήτημα,

Συγκέντρωση του Εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος κατά το πρώιμο στάδιο του. Διακρίνεται ομάδα περιφρούρησης των Ταγμάτων Εφόδου και των Ες-Ες, σώματα τα οποία μετά το 1934 ουσιαστικά ενσωματώθηκαν.



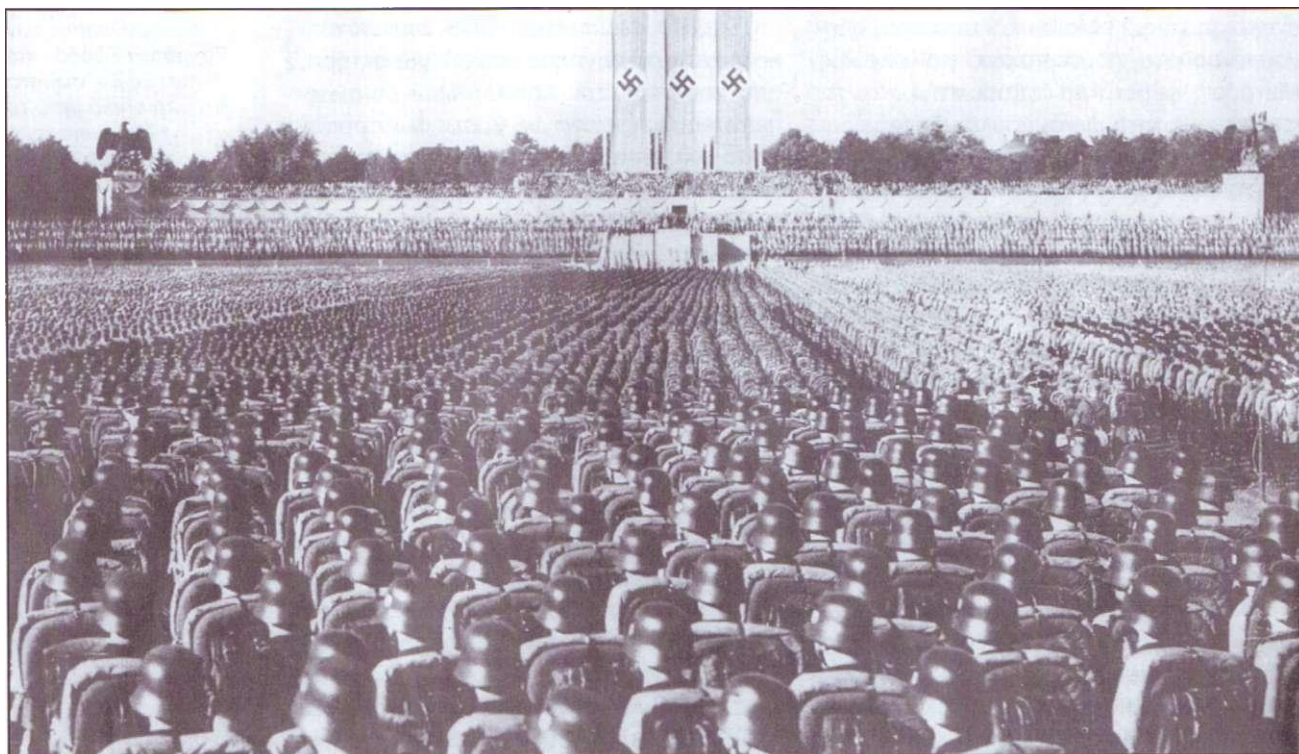
Άνω: αφίσα που προπαγανδίζει την τελική νίκη.
Κάτω: χιλιάδες μέλη των Ες-Ες, παρακολουθούν σε στρατιωτικούς σχηματισμούς Εθνικοσοσιαλιστική ομιλία.

προκειμένου να επιταχύνουμε την ενέργεια αυτή, χωρίς απώλεια χρόνου». Δύο μέρες μόλις αργότερα, ο Λόκχαρτ, θα απαντούσε καταφατικά στις σκέψεις του Μπένετ, επισημαίνοντας τα ακόλουθα: «Συμφωνώ απόλυτα, έχω ήδη ρυθμίσει τις λεπτομέρειες με τον κύριο Ίγκραμς ο οποίος ξεκινά μετά από

δύο ακριβώς εβδομάδες».

Η αλήθεια περί της συλλήψεως του Χίμλερ είναι ότι ήδη από τις 19 Μαΐου, βρισκόταν αιχμάλωτος στα χέρια των αγγλων. Γιατί όμως αυτή η απόκλιση από το επίσημο μήνυμα; Ο Χίμλερ έφερε μαζί του και μία επιστολή απευθυνόμενη στον στρατηγό Μοντγκόμερυ, το περιεχόμενο της οποίας ουδέποτε έγινε γνωστό. Ήταν μάλιστα βέβαιος ότι θα επιτυγχανόταν η συνάντησή του με τον αγγλό στρατηγό, όπως αντίστοιχα βέβαιος ήταν ότι θα επιτύγχανε την συνάντησή με τον λόρδο Χάλιφαξ και την επιδιωκόμενη ειρήνευση 4 χρόνια νωρίτερα ο Ρούντολφ Ές. Είναι προφανές και στις 2 περιπτώσεις, ότι τα ηγετικά στελέχη του Γ Ράιχ, είχαν πέσει θύματα πλεκτάνης και τους είχαν δοθεί παραπλανητικές υποσχέσεις, οι οποίες ουδέποτε τηρήθηκαν από την αγγλική πλευρά. Εν προκειμένω, είναι προφανές ότι επιζητώντας ο Χίμλερ συνάντηση με τον Μοντγκόμερυ, οι αγγλοι την υπεσχέθησαν, εξωθώντας τον σε παράδοση, και από εκεί αντί να τον οδηγήσουν στον βρετανό στρατηγό, τον μετέφεραν στο αινιγματικό σπίτι στο Λούνεμπεργκ, όπου και τον δολοφόνησαν.

Για το ποιος προκάλεσε τον θάνατο του Χίμλερ, δεν μένει καμμία αμφιβολία, αν λάβουμε υπ' όψη μας ορισμένα τεκμήρια που πρόσφατα είδαν το φως της δημοσιότητας, παραχωρηθέντα από το Πανεπιστήμιο Στάνφορντ της Καλιφόρνια όπου φυλάσσονταν, όπως το ακόλουθο μήνυμα που εστά-



λη κατά τρόπο κρυπτογραφικό στις 2.50 την πρωία της 24ης Μαΐου του 1945 στον αξιωματούχο του Υπ. Εξωτερικών Λόγκχαρτ, από κάποιον που υπέγραφε με το ψευδώνυμο «Τόμας»: «Αναφορικά με τις διαταγές που λάβαμε, κατέστη εφικτό να διευθετήσουμε χθες βράδυ με επιτυχία το θέμα του μικρού Χ.Χ., χωρίς να καταστεί δυνατή η ανάκριση του από τον οιονδήποτε. Διέταξα να μην καταγραφεί πουθενά η παρουσία μου εδώ, οπότε μπορούμε να είμαστε βέβαιοι ότι το πρόβλημα του Χ.Χ. έχει απολύτως λήξει».

Ο δε έμπιστος συνεργάτης του βρετανού πρωθυπουργού Ουίνστον Τσώρτσιλ Μπρένταν Μπράκεν, στις 27 Μαΐου του 1945 έγραφε επίσης τα ακόλουθα, απευθυνόμενος στον Λόρδο Σέλμπορν του Υπουργείου των Οικονομικών: «Αναφορικά με την καλή είδηση του θανάτου του μικρού Χ.Χ. κρίνω σκόπιμο να διατηρηθεί μία απόλυτη σιγή όσον αφορά τις ακριβείς συνθήκες του θανάτου αυτής της απεχθούς φυσιολογίας. Είμαι βέβαιος πώς εάν διαρρεύσει η συμμετοχή μας στον θάνατο αυτού του τρισάθλιου, θα είχε αφάνταστα αρνητικές συνέπειες για την χώρα μας. Ουδείς πρέπει να γνωρίζει ότι δολοφονήσαμε τον μικρό Χ., γιατί θα περιέπλεκε τις σχέσεις μας με τους αμερικανούς αδελφούς μας, ενώ γνωρίζαμε τη διακαή τους επιθυμία να τον ανακρίνουν».



Είναι βέβαιο ότι ο πόλεμος αυτός, μία κοσμοϊστορική σύγκρουση όπου πέραν των πολεμικών αντιπαραθέσεων στο θέατρο των μαχών συγκρούστηκαν θεμελιακά αντίθετες κοσμοθεωρητικές αντιλήψεις, ήταν με άλλα λόγια ολοκληρωτική σύγκρουση 2 ολοσχερώς αντίθετων κόσμων, κρύβονται πολλές άγνωστες πτυχές, ενώ πολλές περισσότερες περιπτώσεις, όπως έχουν δημοσιοποιηθεί, απέχουν παρασάγγες από την πραγματικότητα, διαμορφώνοντας μία εξιδανικευμένη εικόνα για τους νικητές του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, δρομολογώντας εξελίξεις και επιφέροντας συνέπειες, τις οποίες σήμερα μόλις έχει αρχίσει να τις υφίσταται ο κόσμος



Ο Χίμλερ
κείται νεκρός,
ύστερα από
την δολοφονία
του από τις
αγγλικές
μυστικές
υπηρεσίες.

ΠΡΟΣΑΡΤΗΜΑ Β'

ΙΣΛΑΜ, SS ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Σε έναν κόσμο που διαλύεται κάτω από τον σιωνιστικό ζυγό της παγκοσμιοποίησης, σε μία πολυφυλετική πραγματικότητα που εξαφανίζει τις φυλετικές, πολιτισμικές και θρησκευτικές παραδόσεις των λαών και ενώ όλοι έχουν παραδοθεί στον αγώνα για την μίζερη επιβίωση που επιβάλλουν τα σκοτεινά κέντρα εξουσίας των εχθρών της αρίας ελευθερίας, αξίζει να δούμε μία ξεχασμένη σελίδα της ιστορίας



Επάνω, ο Μεγάλος Μουφτής Χουσεϊνι συναντάται με τον Χίτλερ. Στις δύο επόμενες φωτογραφίες επισκέπτεται και επιθεωρεί άντρες της μεραρχίας «Χαντζάρ».

που μας δείχνει ένα παράδειγμα συνεργασίας μεταξύ ισλαμιστών και του Γ Ράιχ, αποδεικνύοντας ότι οι Άραβες, είναι εν δυνάμει φίλοι μας και όχι εχθροί μας.

Ήδη από τις αρχές του 1941 ο Αδόλφος Χίτλερ μέσω του Υπουργού Εξωτερικών φον Ρίμπεντροπ επεδίωξε την συνεργασία των δυνάμεων του Άξονα με τους Άραβες ισλαμιστές, κατανοώντας ότι αποτελούν τον μοναδικό φυσικό σύμμαχο μίας ανεξάρτητης ευρωπαϊκής δύναμης στον αγώνα της για την εξασφάλιση ενεργειακής αυτάρκειας. Μίας αυτάρκειας η οποία θα επέτρεπε αφ' ενός τον καλύτερο ανεφοδιασμό των γερμανικών δυνάμεων του Ρόμμελ στην Αφρική και αφ' ετέρου θα δημιουργούσε ένα τρομερό πρόβλημα στην αποικιοκρατική Αγγλία εξαιτίας της επερχόμενης πανισλαμικής εξέγερσης εναντίον της, αλλά και εναντίον των εβραίων, οι οποίοι καλυπτόμενοι από τους βρετανούς είχαν εγκατασταθεί στην Παλαιστίνη.

Μετά την άνοδο του Αδόλφου Χίτλερ στην εξουσία, εθνικοσοσιαλιστικά κινήματα ιδρύθηκαν σε πολλά αραβικά μέρη, όπως το Εθνικό Σοσιαλιστικό Κόμμα στη Συρία. Ο ηγέτης του Anton Sa'anda έγινε γνωστός ως Abu AN.

Το λάβαρο του κόμματος απετελείτο από τη σβάστικα εντός ασπρόμαυρου πλαισίου. Αργότερα ένα Λιβανικό παράρτημα του κόμματος αυτού, αναπτύχθηκε. Το πιο σημαντικό όμως κίνημα που συντάχθηκε με το Γ Ράιχ, ήταν η «Νέα Αίγυπτος» που ιδρύθηκε τον Οκτώβριο του 1933 με παραστρατιωτική δομή κατά τα γερμανικά πρότυπα. Από τις τάξεις του ανεφύη με την επανάσταση του Ιουλίου του 1952, ο Νάσερ.

Στα ίδια χνάρια κινήθηκε και το κόμμα Μπάαθ της Συρίας, ενστερνιζόμενο τα εθνικοσοσιαλιστικά πρότυπα.

Όλα αυτά υπήρξαν σπόρος ιδεολογικός του Αμίν Αλ Χουσεϊνι.

Επανερχόμενοι στα γεγονότα του 1941 που καθόρισαν την Γερμανο-Αραβική συνεργασία, πραγματοποιήθηκε συνάντηση των Γερμανών με τον εξόριστο από τους Άγγλους Μεγάλο Μουφτή της Ιερουσαλήμ Haj Amin Al-Husseini, ο οποίος μετά από μακρά συνομιλία με τον ίδιο τον Φύρερ, στις 28 Νοεμβρίου του 1941, επείσθη για την χρησιμότητα αλλά και την αναγκαιότητα αυτής της συμμαχίας, αλλά και για το ειλικρινές ενδιαφέρον των εθνικοσοσιαλιστών σχετικά

με το Αραβικό ζήτημα και την απελευθέρωση τους από τον σιωνιστικο-ιμπεριαλιστικό ζυγό. Το αποτέλεσμα αυτών των διαπραγματεύσεων ήταν η δημόσια έκκληση του μεγάλου Μουφτή σε όλους τους σκλαβωμένους μουσουλμάνους για την κατάταξη τους στην Αραβική λεγεώνα που πολεμούσε στο πλευρό του Africa Corp, η συμφωνία για εκπαίδευση από ομάδες δολιοφθορέων Bradenburgers αράβων ανταρτών ώστε να ξεκινήσει ένα εκτεταμένο αντάρτικο σε όλη την Μέση Ανατολή, και η συνδρομή του Μουφτή στην εξεύρεση βοσνίων μουσουλμάνων, ώστε να συγκροτηθεί η πρώτη μουσουλμανική μεραρχία των Μαχίμων Ές Ές, η θρυλική μεραρχία «Χαντζάρ».

Από την πλευρά της Γερμανίας, ο Φύρερ συμφώνησε στην υλική και χρηματική ενίσχυση αυτών των στόχων από την γερμανική κυβέρνηση, με μόνο του αίτημα την αυτοσυγκράτηση που έπρεπε να επιδείξουν οι Άραβες αντάρτες στην Συρία, όπου συμφωνήθηκε να μην αποτελέσει στόχο τους, για να μην δημιουργήσουν πρόβλημα στην γαλλική κυβέρνηση του στρατηγού Πεταίν, και ενισχύσουν έτσι την θέση των γάλλων του Ντε Γκωλ, οι οποίοι θα είχαν την ευκαιρία να παρουσιασθούν σαν οι μόνοι πραγματικοί υπερασπιστές της γαλλικής αποικιοκρατικής αυτοκρατορίας, στην προσπάθεια της κυβέρνησης Πεταίν και των Γερμανών να την καταλύσουν.

Ήδη από την επομένη της συμφωνίας, άραβες εξόριστοι στάλθηκαν μυστικά στην Μέση Ανατολή όπου ήρθαν σε επαφή με γερμανούς πράκτορες που δρούσαν στα κατεχόμενα αραβικά εδάφη για να διαδώσουν τα λόγια του Μεγάλου Μουφτή Χουσεΐν, λόγια που σύντομα άναψαν τη φλόγα του Αραβικού Ιερού Αγώνα ενάντια στους βρετανοσιωνιστές αποικιοκράτες. Χιλιάδες Τυνήσιοι, Μαροκινοί, Αιγύπτιοι, Παλαιστίνιοι, πύκνωσαν τις τάξεις των ανταρτών και της Αραβικής λεγεώνας σε μία Τζιχάντ που άνοιξε τον δρόμο για την μετέπειτα Αραβική ελευθερία.

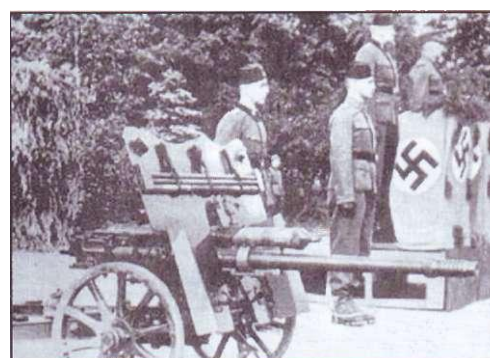
Το 1937 ο Μεγάλος Μουφτής συνάντησε τον Αδόλφο Αϊχμαν στην Παλαιστίνη, λαμβάνοντας οδηγίες για τον ξεσηκωμό των Αράβων, ενώ το 1941 ο Χουσεΐν μετακινήθηκε στην Βαγδάτη, όπου μεθόδευσε το κίνημα εναντίον του βρετανικού καθεστώτος στο Ιράκ. Μετά την αποτυχία του κινήματος αυτού, ο Χουσεΐν μετέβη στην Γερμανία. Ο Χίμλερ ίδρυσε μία ειδική στρατιωτική σχολή για μουλάδες στην Δρέσδη, γεγονός το οποίο απέδωσε καρπούς, καθώς 100.000 Ευρωπαίοι μουσουλμάνοι πολέμησαν τελικά



Επιθεώρηση και παράταξη μουσουλμανικών Ες Ές, στρατολογηθεί/των από την περιοχή της Βοσνίας, οι οποίοι αποτέλεσαν τον πυρήνα της μεραρχίας «Χαντζάρ».



Επάνω, ο Μουφτής Χουσεΐν επιθεωρεί άντρες της μεραρχίας «Χαντζάρ», οι οποίοι εικονίζονται παραπλεύρως εν δράσει.



κά στο πλευρό των Γερμανών, ύστερα από την θρησκευτική διακήρυξη που εξέδωσε ο Χουσεΐν στις 10 Μαΐου του 1941, καλώντας σε ιερό πόλεμο τους Άραβες εναντίον των Άγγλων.

Από την Γάζα μέχρι το Κάιρο, εκατοντάδες δολιοφθορές, επιθέσεις ανταρτών και βόμβες έπληξαν τους Άγγλους, αναγκάζοντας τους να αποσπούν δυνάμεις από το κυρίως μέτωπο, ανακουφίζοντας έτσι τις



Ο Μεγάλος Μουφτής επιθεωρεί μουσουλμάνους εθελοντές που μάχονταν στα πλαίσια της μεραρχίας των Ες-Ες «Χαντζάρ».

μαχόμενες μονάδες του Ρόμμελ. Όμως ο Χουσεΐν δεν αρκέστηκε στην αραβογερμανική επιτυχία στην Μέση Ανατολή, αλλά στα μέσα του 1943 και ενώ ο αγώνας της Γερμανίας ενάντια στους σιωνόδουλους συμμάχους βρισκόταν στην πιο κρίσιμη καμπή του, μετέβη στην Βοσνία, όπου συγκέντρωσε 11.000 μουσουλμάνους εθελοντές οι οποίοι εντάχθηκαν στην 13η μεραρχία των Ες-Ες «Χαντζάρ», αναλαμβάνοντας, σε

συνεργασία με τους Κροάτες Ουστάσι και τους Σέρβους Εθνικιστές του Στρατηγού Μιχαήλοβιτς την αντι-αντάρτικη εκστρατεία των Γερμανών ενάντια στους κομμουνιστές αντάρτες του εβραίου Τίτο, κάτι το οποίο συνεχίστηκε και μετά την ήττα και αποχώρηση των Γερμανών από την Γιουγκοσλαβία. Μάλιστα οι μουσουλμάνοι πολέμησαν μέχρι τέλους, ακόμη και το 1945, στις μάχες στην Αυστρία, πιστοί στα τελευταία λόγια του Χουσεΐν, στο Σεράγιεβο το 1944: «Οι Μουσουλμάνοι θα πολεμήσουμε μαζί με την Γερμανία, με όλη μας την καρδιά. Το βάσανο που μας επιβλήθηκε από τους Άγγλους και τους εβραίους θα τελειώσει με την νίκη μας, επειδή ο πανίσχυρος (Θεός) δεν μπορεί ποτέ να αποδώσει τη νίκη σε μία άδικη αιτία!». Δυστυχώς όμως η νίκη τότε δεν ήρθε ούτε για τους Άραβες, ούτε και για τους Άριους Λαούς. Το χρήμα, η βιομηχανία της Αμερικής και οι στρατιές των σλάβων της Ανατολής, νίκησαν σε εκείνη την μάχη, όχι όμως και στον αέναο πόλεμο, έναν πόλεμο της ζωής που εκτυλίσσεται αδιάκοπα ενάντια στο σιωνιστικό σκοτάδι του καπιταλισμού και της παγκοσμιοποίησης.



Ο αντίλαλος όμως εκείνων των μαχών, που ενωμένοι έδωσαν τότε οι Άραβες με τους Άριους ενάντια στην επερχόμενη κυριαρχία των εβραϊκών προτύπων, πάνω στις πατρίδες και των δύο αυτών λαών, ενέπνευσε άντρες όπως ο Νάσερ (Πρόεδρος της Αιγύπτου μεταπολεμικά), ο οποίος υπηρέτησε στην Αραβική Λεγεώνα. Ο αγώνας συνεχίζεται και με την παλαιστινιακή Ιντιφάντα, υπό αντίξοες συνθήκες, ενάντια στους προσκυνημένους και στους δήμιους σιωνιστές, δίνοντας το παράδειγμα στους σημερινούς Άραβες, έτσι ώστε να συνεχίσουν και αυτοί μα και τα παιδιά των παιδιών τους, έναν αγώνα ελευθερίας, πέρα από τις θρησκείες και τις διχόνοιες που το σύστημα δημιουργεί. Αξίζει να σημειωθεί ότι στην Παλαιστίνη το βιβλίο του Χίτλερ «Ο Αγών μου» πρωτοπορεί στις πωλήσεις, ενώ ο Μεγάλος Μουφτής Χουσεΐν αναγνωρίζεται ως ένας ήρωας της PLO.

Ένας από τους ηγετικούς παράγοντες της οργάνωσης αυτής στην ανατολική Ιερουσαλήμ υπήρξε ο Φαΐζαλ Χουσεΐν, εγγονός του Μεγάλου Μουφτή. Επιπροσθέτως ο δολοφονηθείς από τους σιωνιστές Παλαιστίνιος ηγέτης Γιάσερ Αραφάτ, θεωρούσε τον Μεγάλο Μουφτή σεβαστό διδάσκαλο και ηγέτη.

Ο Αραφάτ, ψευδώνυμο του Ραχμάν Αμπντούλ Ελ Χουσεΐν, υπήρξε συγγενής



του Μεγάλου Μουφτή, κάτι που έγινε γνωστό από το 1951, όταν ο Αραφάτ σπούδαζε στο πανεπιστήμιο του Καΐρου.

Η «Χαντζάρ» εμπνέει και σήμερα τους Άραβες στον αγώνα τους. Έναν αγώνα για το Αίμα και την Τιμή τους, πιο ιερό από όλα και όλους. Έτσι λοιπόν ίσως το μέλλον και το πείσμα όσων δεν έχουν καμφθεί από την δικτατορία της παγκοσμιοποίησης των σιωνιστών, να μας φέρουν πίσω τις νίκες που χάθηκαν κάποτε στην Δουνκερκη, στην Αγγλία, στην Μόσχα, στο Ελ Αλαμείν, στο Βερολίνο. Κάποτε ο κάθε λαός θα πάρει

αυτό που πραγματικά του αξίζει...

Και όταν αυτό συμβεί, η Ιερουσαλήμ θαναί πάλι αραβική, η Κωνσταντινούπολη και η Ιωνία Ελληνικές, και ο κάθε λαός που θάχει παλέψει, θα ξανάχει δικά του τα ιερά του χώματα, ελεύθερος και έτοιμος να μεγαλουργήσει, απαλλαγμένος από την παρακμιακή ψευτοπρόοδο των σιωνόδουλων εκσυγχρονιστών και των ελευθεριακών ψευδοδημοκρατών που διαλύουν ανενδοίαστα τα ήθη, την φυλή, τις αξίες κάθε έθνους!

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΣΠΗΛΙΑΚΟΣ

Γαλλική αφίσα που καλεί σε κατάταξη στα εθελοντικά Ες-Ες.



Νεολαίος των Ες-Ες της 12ης μεραρχίας με οπλοπολυβόλο το 1944 στην Γαλλία.

Εκατόν πενήντα νεαροί σαν αυτόν, καθήλωσαν επί Ζήμερο στη Φαλέζ μία καναδική ταξιαρχία, πέφτοντας τελικά όλοι μαχόμενοι.

ΠΡΟΣΑΡΤΗΜΑ Γ ΒΕΒΕΛΣΜΠΟΥΡΓΚ, ΤΟ ΦΥΤΩΡΙΟ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ Σ ΦΡΟΥΡΑΣ

Μάθημα στο κάστρο των Ές-Ές. Οι υπόλοιπες φωτογραφίες του κειμένου αποτελούν απόψεις από το μουσείο, πλέον, του Βέβελσμπουργκ.



Μέσα στο πυκνό δάσος του Τότεμπεργκ, στην ευρύτερη περιοχή του Πάντεμπορν, ορθώνεται, έστω και σε μεταβλημένη πλέον μορφή, το μυθικό κάστρο του Βέβελσμπουργκ, προπύργιο των μυστικιστικών παραδόσεων του Γ Ράϊχ και ανώτατη έδρα της Μαύρης Φρουράς, του Τάγματος των Ές-Ές. Σύμφωνα με υφιστάμενες ιστορικές πηγές, ο πύργος του Βέβελσμπουργκ ανεγέρθηκε περί το 1123, ενώ υπέστη μετατροπές και επεκτάσεις από τον Ιππότη Βέβελ φον Μπίρεν, αλλάζοντας μέσα στο πέρασμα των αιώνων πολλούς ιδιοκτήτες. Παραδομένος στην φθορά της εγκαταλείψεως και της λήθης, ο

Χάινριχ Χίμλερ κατοχυρώνει αυτό τον πύργο στην κυριότητα των Ές-Ές, προοριζόμενος, λόγω των ιστορικών συμβάντων που σχετίζονται με την περιοχή στην οποία είχε ανεγερθεί και του ιδιαίτερου συμβολισμού που αποκτά νοσηματοδοτούμενος από αυτά, να αποτελέσει την έδρα του ανώτατου διοικητικού, ιδεολογικού και φιλοσοφικού-μυθικού κέντρου του Μαύρου Τάγματος.

Μετά από αδιάκοπες εργασίες 4.000 εργατών και πολύμοχθες προσπάθειες, το κάστρο του Βέβελσμπουργκ γνωρίζει την τελική του διαμόρφωση, υπηρετώντας πλέον ένα ιερό σκοπό για την Άρια αυτοκρατορία που οραματιζόταν ο Χίμλερ, μετά την νικηφόρα για το Γ Ράϊχ έκβαση του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

Τις εργασίες διαμορφώσεως του κάστρου, διευθύνει προσωπικά ο Τελετάρχης και Αρχιερέας των Ές-Ές, Ταξίαρχος Καρλ Μαρία Βίλιγκουτ, γνωστός με το μυστικιστικό προσωνύμιο Βάϊσθορ.

Το κάστρο Βέβελσμπουργκ ανοικοδομήθηκε με την μεγίστη επιμέλεια, ακολουθώντας κανόνες ναοδομίας, με προσανατολισμό βόρειο/νότιο, ομοιάζοντας ως προς ένα βέλος στραμμένο προς την αρχική αριοπατρίδα, την Θούλη, υποδηλώνοντας το νόημα του τελικού σκοπού, δηλαδή την επικράτηση των δυνάμεων των Αρίων και την εκπλήρωση του μεγάλου προορισμού της Αρίας Αναγεννήσεως, όπως αυτή είχε σμιλευθεί από τους ιθύνοντες της Εταιρείας της θούλης. Μελλοντικά θα αναγείρο-



νταν περιμετρικά του κάστρου, μία σειρά από οικοδομήματα, επικουρικά ως προς την επιτέλεση του ιδεολογικού και ερευνητικού έργου των Ές-Ές, αναμένοντας να ολοκληρωθεί το έργο περί τα τέλη της δεκαετίας του 1960. Εκεί, με λίγα λόγια, θα εγκαθίστατο, η έδρα των Ές-Ές, το προπύργιο και ιερό τέμενος της Μαύρης Φρουράς, η ζωτική κοιτίδα της από την οποία θα εξαπλωνόταν σε ολόκληρη την Ευρώπη.

Ο τριγωνικός κεντρικός πύργος, είχε συμβολική σημασία. Στο κάστρο Βέβελσμπουργκ, ο Χάινριχ Χίμμελερ είχε συστήσει μία δωδεκαμελή ιεραρχία των Ές-Ές, υιοθετώντας την παράδοση της στρογγυλής τραπέζης των Ιπποτών του Κάμελοτ υπό τον Αρθούρο. Μία στρογγυλή τράπεζα και εδώ με 12 καρέκλες, συγκέντρωνε την ηγεσία, την εσωτερική ιεραρχία των Ές-Ές, όπου κάθε Ιππότης-Αξιωματούχος διέθετα σκαλισμένο στην πλάτη της καρέκλας του το δικό του οικόσημο.

Ανάμεσα στις αίθουσες του Βέβελσμπουργκ, ξεχώριζε η βιβλιοθήκη η οποία συγκέντρωνε περισσότερα από 20.000 βιβλία ιδεολογικού, ιστορικού, φιλοσοφικού, μυστικιστικού ενδιαφέροντος, καθώς και εργαστήρια αρχαιολογίας, φυλετικής και μελέτης της Γερμανικής και γενικότερα της Άριας Ιστορίας.

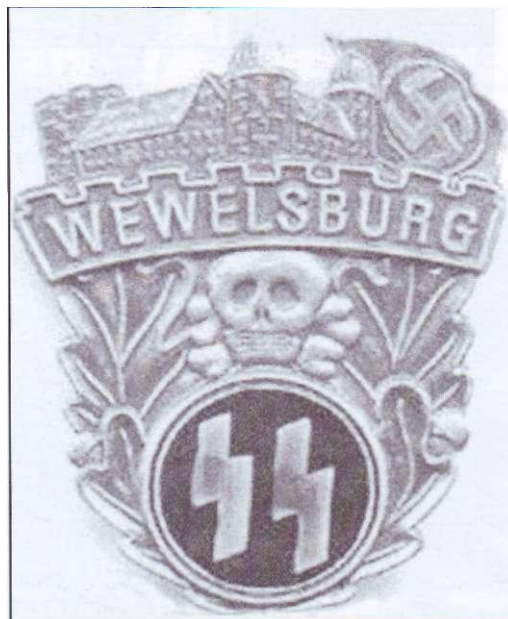
Τιμητική αίθουσα, η οποία ωστόσο δεν ήταν προσβάσιμη σε κανέναν, είχε δημιουργηθεί για τον Αδόλφο Χίτλερ, όπως επίσης και για τον Ερρίκο τον Α', μετενσάρκωση του οποίου πίστευε ότι ήταν ο Χίμμελερ. Τιμητική θέση στο κάστρο είχαν τα ονόματα επίσης του Φρειδερίκου Βαρβαρόσα, ιδρυτή του Παγερμανισμού, καθώς και του Όθωνα του Μεγάλου.

Στην κρύπτη του κάστρου, η οποία βρισκόταν στα υπόγεια του, υπήρχε διαμορφωμένος ένας χώρος όπου έκαιγε αδιάλειπτα μία εστιακή φλόγα, το αιώνιο ζωτικό πυρ που συντηρούσε την Αρία Φυλή, υποδηλώνοντας την αείζωη ψυχική της δύναμη και συμβολίζοντας μία διάπυρη υπόμνηση της αιώνιας αποστολής των Ές-Ές, ενώ σε κατάλληλα διαμορφωμένο χώρο είχαν τοποθετηθεί δώδεκα τεφροδοχα αγγεία, τα οποία προορίζονταν για την εναπόθεση της τέφρας των τεθνεώντων μελών της εσωτερικής ιεραρχίας του Μαύρου Τάγματος. Στον χώρο αυτό καίγονταν τα οστά των ανωτάτων αξιωματούχων-μελών της εσωτερικής ιεραρχίας, εάν κάποιος απέθνησκε, κατά τα αρχαία τελετουργικά πρότυπα.

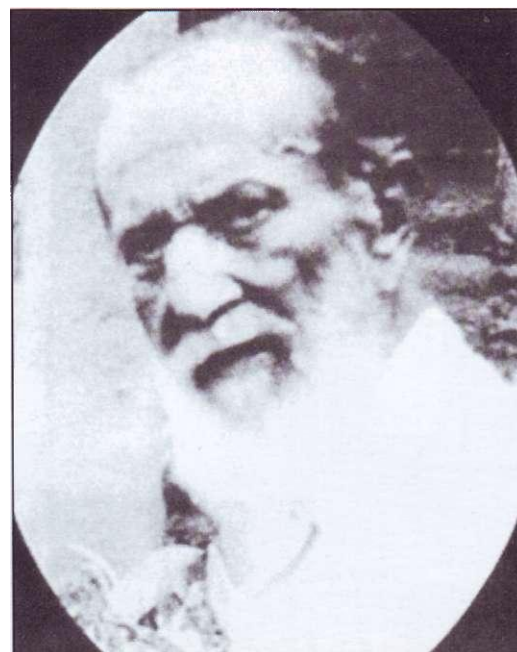
Στο κάστρο Βέβελσμπουργκ, το οποίο μελλοντικά προοριζόταν να αποτελέσει το



Ο δωδεκάκτινος σβαστικοειδής Μαύρος Ήλιος, στην κεντρική αίθουσα του κάστρου.



Στο μέσον: Το έμβλημα της φρουράς του Βέβελσμπουργκ.



Κάτω: Ο τελετάρχης των Ές-Ές Βίλιγκουτ, το 1945, με εμφανή τα σημάδια της καταπίεσως.

Ο θρησκευτικός ηγέτης των Ές-Ές, ταξίαρχος Βίλιγκουτ, στις μέρες της ακμής του, γνωστός με το προσωνύμιο Βάισθορ.



επίκεντρο, την πρωτεύουσα της Αυτοκρατορίας των Ές-Ές και συνάμα το φυτώριο ενός ανώτερου τύπου ανθρώπου, του νιτσε-



ΐκού Υπεράνθρωπου, διδάσκονταν αντικείμενα πολεμικών τεχνών, ο συμβολισμός του ρουνικού συστήματος, η ιστορία της φυλής και πρακτικές επιτελέσεως ανώτερου πνευματικού έργου, ενώ η παραμονή και διαβίωση στο ίδιο το κάστρο, αποτελούσε μορφή ψυχικής ανατάσεως και εξαγνισμού, καθώς ο διαβίων σε αυτό, είχε την ευχέρεια να μυηθεί στα τυπικά της αρχαίας βόρειας θρησκείας από τον ίδιο τον Βίλιγκουτ και να συμμετάσχει σε αντίστοιχες τελετουργίες για την αναγέννηση της Αρίας Φυλής και τον εξαγνισμό του Αίματος.

Η διαβίωση στο κάστρο Βέβελσμπουργκ, όπως άλλωστε και σε όλα τα Κάστρα-εκπαιδευτήρια των Ές-Ές, ακολουθούσε ένα ιδιαίτερα αυστηρό πρότυπο, το οποίο εξεπηγάζε από την αντίληψη του Χίμμελνερ ότι τα Ές-Ές ήταν οι νέοι Τεύτονες Ιππότες που η θεία πρόνοια τους όρισε να επιτελέσουν μία ιερή αποστολή. Ο Χίμμελνερ πορευόταν στην πεπατημένη που ιχνηλάτησε ο Ντήντριχ Έκαρτ, ο Καρλ Χαουσσχόφερ και φυσικά ο ιεροφάντης των Ές-Ές, Καρλ Μαρία Βίλιγκουτ, αντλώντας παράλληλα εμπνεύσεις από την Εταιρεία της Θούλης και την Βριλ.

Στο κάστρο Βέβελσμπουργκ, το οποίο για τον έξω κόσμο φάνταζε ως μία απλή σχολή επιμορφώσεως στελεχών των Ές-Ές, ενώ στην ουσία ήταν κάτι βαθύτερο, ήταν το επίκεντρο, το λίκνο μίας τιτάνιας ιδεολογικής προσπάθειας για την ανάδειξη του Νέου Ανθρώπου, σμιλεύοντας τα πρότυπα του νιτσεϊκού Υπεράνθρωπου, εκτελούνταν τα τυπικά της αρχαίας βόρειας θρησκείας, διεξάγονταν ασκήσεις διαλογισμού και ψυχικής συγκεντρώσεως, ενώ μέσα σε αυτό το λιτό περιβάλλον, γαλβανιζόταν η πίστη των ηγετών των Ές-Ές στα ιδανικά της Αρίας Φυλής και στον τελικό προορισμό του Αγώνα, που δεν θα μπορούσε να είναι άλλος από την Νίκη και συνάμα την Λύτρωση της Λευκής Φυλής από τα καρκινωματικά παράσιτα που την υπονόμευαν, αναστέλλοντας την ανάπτυξη της προς την επιβεβλημένη κορύφωση.

Μέσα από την νέα γενιά ηγετών που διαμορφώνονταν στο κάστρο Βέβελσμπουργκ, μέσα από την εμβριθή ιδεολογική προπαρασκευή που επιφυσασόταν στους αξιωματούχους της Μαύρης Φρουράς, αποδίδοντας ιερή πίστη στα φυλετικά πρότυπα και ευλαβική προσήλωση στα αριοθρησκευτικά αρχέτυπα, το Εθνικοσοσιαλιστικό καθεστώς προσέβλεπε στην σταδιακή μεταλλαγή της κοινωνίας, στον εμβαπτισμό της στα νάματα του Αίματος και της Γης, στην ιεροποίηση της Φύσεως και του Αγνού Αίματος,

στην ανάδειξη μίας Άριας Ηρωολατρείας, οι αφετηρίες της οποίας θα ξεκινούσαν από τον Κόδρο και τον Λεωνίδα για να καταλήξουν στον Ζήγκφριντ, στον Φρειδερίκο Μπαρμπαρόσα και να φτάσουν στους μαχητές της πρώτης γραμμής του Β' μεγάλου Ευρωπαϊκού Πολέμου.

Με επίκεντρο το Βέβελσμπουργκ, το Μπαϊρόυτ αλλά και τη Μεσαιωνική Νυρεμβέργη, δημιουργούνται τα θεμέλια μίας Νέας Θρησκείας η οποία θα κυριαρχούσε την επαύριο σε ολόκληρη την Ευρώπη, τη Νέα Ευρώπη που επαγγελλόταν ο Εθνικοσοσιαλισμός, την Ευρώπη των Αρίων Εθνών, της οποίας άξονες θα ήταν η Ελληνική, η Ρωμαϊκή και η Τευτονική Παράδοση και όχι οι ανατολίτικες σημιτογενείς δοξασίες, τα φιλελεύθερα-αστικά πρότυπα της παρηκμασμένης και διαβρωμένης από τον ιουδαϊσμό Δύσεως ή τα απάνθρωπα μπολσεβικικά καλούπια της επίσης εβραιοδουλης Ανατολής.

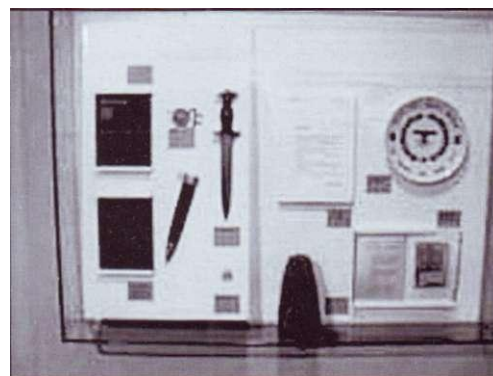
Σε μία ομιλία του στο ετήσιο συνέδριο της Νυρεμβέργης, ο Αδόλφος Χίτλερ είχε με έμφαση τονίσει ότι «κάθε επτακόσια έτη συντελείται η αναγέννηση μίας αληθινής θρησκείας». Έτσι και τότε, η Αληθινή Θρησκεία του Αίματος και της Γης, εκείνης που εξεπλήγαζε από τα φυλετικά αρχέτυπα και τις αρχέγονες παραδόσεις της Λευκής Φυλής, εδρασμένης στα βάθρα των Θεών, των Ημιθέων και των Ηρώων, η λατρεία του Δία, του Οντίν και του Θωρ, του Άρη και του Ηρακλή, θα αναβίωνε και πάλι.

Η περιοχή της Βεστφαλίας στην οποία έχει ανεγερθεί προ πολλών αιώνων το κάστρο Βέβελσμπουργκ, περιβάλλεται από πυκνό δάσος, δημιουργώντας μία μαγευτική εικόνα που υποβάλλει κάθε επισκέπτη κατά τρόπο μοναδικό. Κατά την περίοδο του 10ου αιώνα μ.Χ., μία προφητική φωνή, διέβλεψε, προειδοποιώντας τον βασιλιά Ερρίκο, ότι επίκειται μία τεράστια εχθρική καταιγίδα η οποία θα έκανε την εμφάνιση της από τα εδάφη της Ανατολής, συντρίβοντας το γερμανικό λαό, εάν δεν αντιμετωπιζόταν εγκαίρως και δεν επέστρεφαν οι Γερμανοί να περιχαρακωθούν στην περιοχή της Βεστφαλίας. Η προφητεία αυτή, γνωστή στον ιεροφάντη των Ές-Ές, Ταξίαρχο Κ. Μ. Βίλιγκουτ, απετέλεσε για τον Χ. Χίμμερ, το έναυσμα για την επιλογή του μαγικού αυτού οχυρού και την ανάδειξη του σε έδρα της Τάξεως της Μαύρης Φρουράς, εγκαθιδρύοντας εκεί το λίκνο των επιγόνων του Τευτονικού Θρύλου...

Τα θεμέλια του Βέβελσμπουργκ τέθηκαν επί των ερείπων ενός αρχαιότερου σαξο-



Απόψεις από
εσωτερικούς και
εξωτερικούς χώρους
από το κάστρο του
Βέβελσμπουργκ.



νικου φρουρίου, ενώ τάφοι και ευρήματα αναγόμενα στην λιθική περίοδο, συμπληρώνουν τα υπάρχοντα στοιχεία περί της προϊστορίας αυτού του χώρου, συνηγορώντας όλα τούτα στην διαπίστωση ότι η επιλογή του μόνο στην τύχη δεν οφειλόταν. Στο δάσος που περιβάλλει το κάστρο, διασώζεται ο απόηχος της πληροφορίας ότι οι

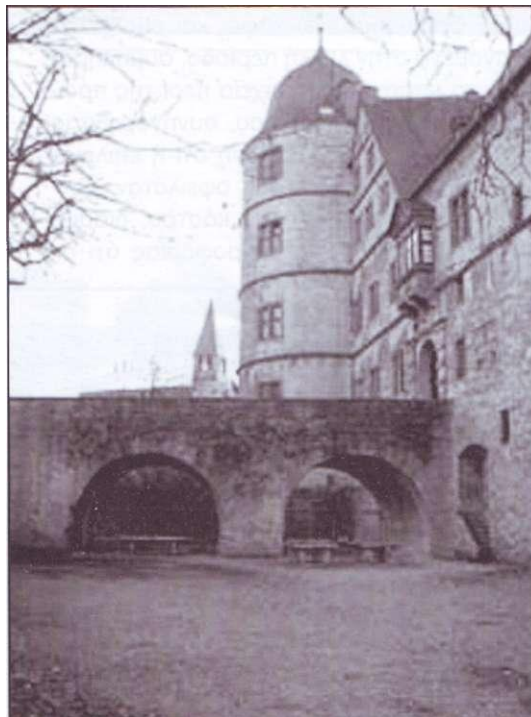


Απεικόνιση επί
σχεδίου των
εγκαταστάσεων
που θα
αναείρονταν
στην ακτίνα του
Βέβελσμπουργκ,
σχηματίζοντας
ένα βέλος με
συμβολική φορά
προς τον Βορρά,
την κοιτίδα
της απώτατης
Θούλης.



Επιβλητική άποψη του κάστρου του Βέβελσμπουργκ, τι προπογγίου και πους του Μαύρου Τάγματος.

Άποψη από τις τελές που διεξήχθησαν κατά την εορτή της γερμανικής τέχνης στο Μόχαχο το 1937.



Άποψη του κάστρου Βέβελσμπουργκ.

γερμανικές φυλές συνетριψαν τις ρωμαϊκές λεγεώνες, αποκτώντας έτσι την ανεξαρτησία τους.

Τα έργα διαμορφώσεως του κάστρου Βέβελσμπουργκ αλλά και της ευρύτερης περιοχής, εγκαθιδρύοντας μία Πολιτεία-πρωτεύουσα του Τάγματος των Ές-Ές, άρχισαν το 1934, αλλά κλιμακώθηκαν μετά το 1935.

Ο Μαύρος Ήλιος, αποτελούμενος από δώδεκα σβάστικες που κοσμούσε το δάπεδο της κεντρικής αίθουσας τελετών του κάστρου, η δημιουργία τυπικών για κάθε θρησκευτική περίσταση, (γάμο, βάπτισμα, κηδεία κλπ), η τόνωση του άριου θρησκευτικού αισθήματος παραγκωνίζοντας τον ιουδαιοχριστιανισμό, αποτελούσαν το στέρεο υπόβαθρο για μία συνειδησιακή αλλαγή, για μία καίρια μεταβολή νοοτροπίας και εμπέδωση της άριας μυσταγωγίας. Ήδη οι περισσότεροι αξιωματούχοι των Ές-Ές, προπολεμικά ακόμη, είχαν πάψει να μετέχουν σε εκδηλώσεις και τελετές της χριστιανικής εκκλησίας, ακολουθώντας μία δική τους αριοθρησκευτική γραμμή, ενώ επιφανή στελέχη του καθεστώτος όπως ο ιδεολογικός ιθύνων Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ υιοθετούσαν εμφανώς «παγανιστικά» τυπικά, όπως επί παραδείγματι στην τελετή βαπτίσεως του γιού του Ρόζενμπεργκ, εκομίσθησαν ύδωρ, γη και φωτιά από τα τέσσερα σημεία της Γερμανίας.

Τον Μάρτιο/Απρίλιο του 1945, ενώ επίκειται το τέλος, ειδική μονάδα καταστροφών των Ές-Ές, παραδίδει, κατ' εντολή του Χίμλερ, το Βέβελσμπουργκ στην πυρά, καταστρέφοντας κάθε αρχείο που θα μπορούσε να φανεί χρήσιμο στους εχθρούς. Ήδη είχαν προηγηθεί αποτυχημένες απόπειρες του Χίμλερ να διασφαλίσει μία ευνοϊκή ειρήνη για την Γερμανία και συνακόλουθα κάποιες απόπειρες του να «περισώσει το τομάρι του», ερχόμενος σε κατ' ιδίαν μυστικές διαπραγματεύσεις με τους Άγγλους.

Το Γ Ράιχ είχε την δύναμη αλλά πρωτίστως τη θέληση, ιδίως από το 1943 και εντεύθεν, να αλλάξει την δομή του κόσμου, με βάση τα εθνικοσοσιαλιστικά πρότυπα, επιφέροντας αλλαγές ριζικές, συντελώντας μία αληθινή κοσμογονία. Γι' αυτό και οι δυνάμεις του σκότους, απεφάσισαν με κάθε τίμημα να το καταστρέψουν, πολεμώντας το αδυσώπητα. Κάτω από αυτό το πρίσμα εξηγείται μόνο η άρνηση των Άγγλων να εκτιμήσουν την κίνηση γενναιοψυχίας του Χίτλερ το 1940 στην Δουνκερκη, όπου με ιπποτικό τρόπο επέτρεψε σε σοβαρές στρατιωτικές τους δυνάμεις να διαφύγουν, ενώ

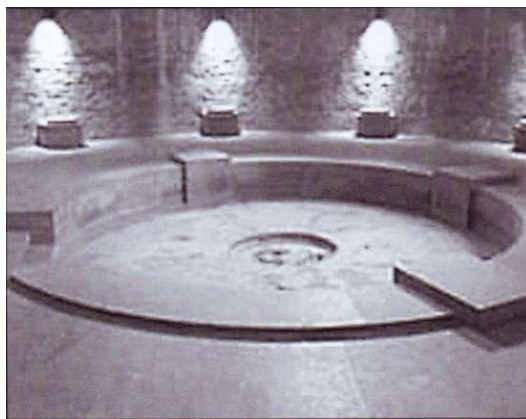
είχε κάθε δυνατότητα και ευχέρεια ολοσχερώς να τις καταστρέψει.

Κάτω από αυτό το πρίσμα εξηγείται η πλήρης αποσιώπηση της προτάσεως Ειρήνης που εκόμισε στην Βρετανία ο υπαρχηγός του Χίτλερ, Ρούντολφ Ές, ένα χρόνο αργότερα, επιδιώκοντας κατά τρόπο ολοφάνερο την κλιμάκωση του πολέμου. Η άρνηση των δυτικών συμμάχων να δεχθούν τέλος οποιαδήποτε λύση τερματισμού του πολέμου, ύστερα από βολιδοσκόπηση που τους είχε γίνει, είτε από τον Χίμλερ, είτε από άλλα στελέχη του καθεστώτος, αποσκοπώντας, από κοινού με τους ρώσους, στην ολοσχερή καταστροφή του Ράιχ, ήταν εμφανές ότι υπαγορευόταν από την αμετάκλητη απόφαση του Ιούδα να καταστρέψει την Γερμανία, να αφανίσει από προσώπου γης τον Εθνικοσοσιαλισμό. Του Ιούδα που ως τραπεζίτης, χρηματιστής, πολιτικός, βιομήχανος ή εκ του παρασκηνίου, κινούσε τα νήματα κατά τρόπο απόλυτο στο στρατόπεδο των συμμάχων...

Επανερχόμενοι στο κύριο θέμα, η πυρπόληση του Βέβελσμπουργκ, αλλά και η πιθανολογούμενη δολοφονία και όχι αυτοκτονία του Χάινριχ Χίμλερ, κάλυψαν με πέπλο σιγής την μυστικιστική παράδοση των Ές-Ές μέχρι και σήμερα. Ο Χίμλερ, πλήρωσε το γεγονός ότι διαπραγματεύθηκε και είχε μυστικές συνομιλίες με την βρετανική πλευρά με την ίδια του τη ζωή, αφού οι Άγγλοι δεν ήταν διατεθειμένοι να ανεχθούν να πληροφορηθεί η κοινή γνώμη, μέσα από την Δίκη της Νυβερβέργης, ότι συναλλάσσονταν με τον αρχηγό των Ές-Ές. Γι' αυτό και είχαν κάθε λόγο να του κλείσουν το στόμα και μάλιστα με τρόπο που να παραπέμπει σε αυτοκτονία...

Στο προσωπικό δωμάτιο του Χ. Χίμλερ, φυλασσόταν, εντός ειδικής θήκης, η περίφημη Λόγχη του Λογγίνου, για την οποία εφημολογείτο ότι προσέδιδε μεγάλη δύναμη σε όποιον κατόρθωνε να την αποκτήσει. Επίσης, μέσα στο κάστρο, είχαν συσσωρευθεί, αποτελώντας τον διάκοσμο του, αντικείμενα χρηστικής αξίας από την Μεσαιωνική Γερμανία, καθώς επίσης είχε βρεθεί ένα παράξενο Δισκοπότηρο, ανακαλώντας στην μνήμη το Άγιο Δισκοπότηρο, το οποίο αναζητούσε επίμονα το στέλεχος του Τμήματος Προγονικής Κληρονομιάς, ο Ταγματάρχης των Ές-Ές Όττο Ραν, οργανώνοντας εκτεταμένες αναζητήσεις στα Πυρηναία όρη και ιδίως στο κάστρο των Καθαρών Μονσεγκύρ, στην επαρχία Λαατόγκ, όπου σύμφωνα με την παράδοση, αποτελούσε το έσχατο προπύργιο των Καθαρών και συνάμα τόπο

φυλάξεως του Γκράαλ. Ο Μαύρος Ήλιος, βαθύτερο έμβλημα των Ές-Ές με συμβολική-μυστικιστική σημασία, υποδηλώνει τον ήλιο-πηγή ολόκληρης της κοσμογονικής δημιουργίας και ταυτόχρονα την εσωτερική πηγή ενέργειας και ψυχικής δυνάμεως η οποία εμφωλεύει εντός μας σε λανθάνουσα κατάσταση και την οποία οφείλουμε να αφυπνίσουμε, και συνακόλουθα να εξωτερικεύσουμε, ακολουθώντας τις αρχές του μυστικιστικού φυλετισμού και της άριας μυσταγωγίας. Γι' αυτό άλλωστε, καθόλου τυχαία, το κάστρο Βέβελσμπουργκ είχε επιλεγεί ως πνευματική έδρα της Μαύρης



Στη φωτογραφία παραπλεύρως, διακρίνεται η κρύπτη, ενώ στην επόμενη, η Σβάστικα που κοσμεί την οροφή, της κεντρικής αίθουσας του κάστρου.



Άποψη από τις εορτές της Γερμανικής Τέχνης που τελούνταν σε κλίμα μυστικιστικής κατανύξεως.

Φρουράς, όντας ενεργειακός χώρος όπου συνέκλιναν πολλά ενεργειακά ρεύματα και πλείστα μαγνητικά δίκτυα.

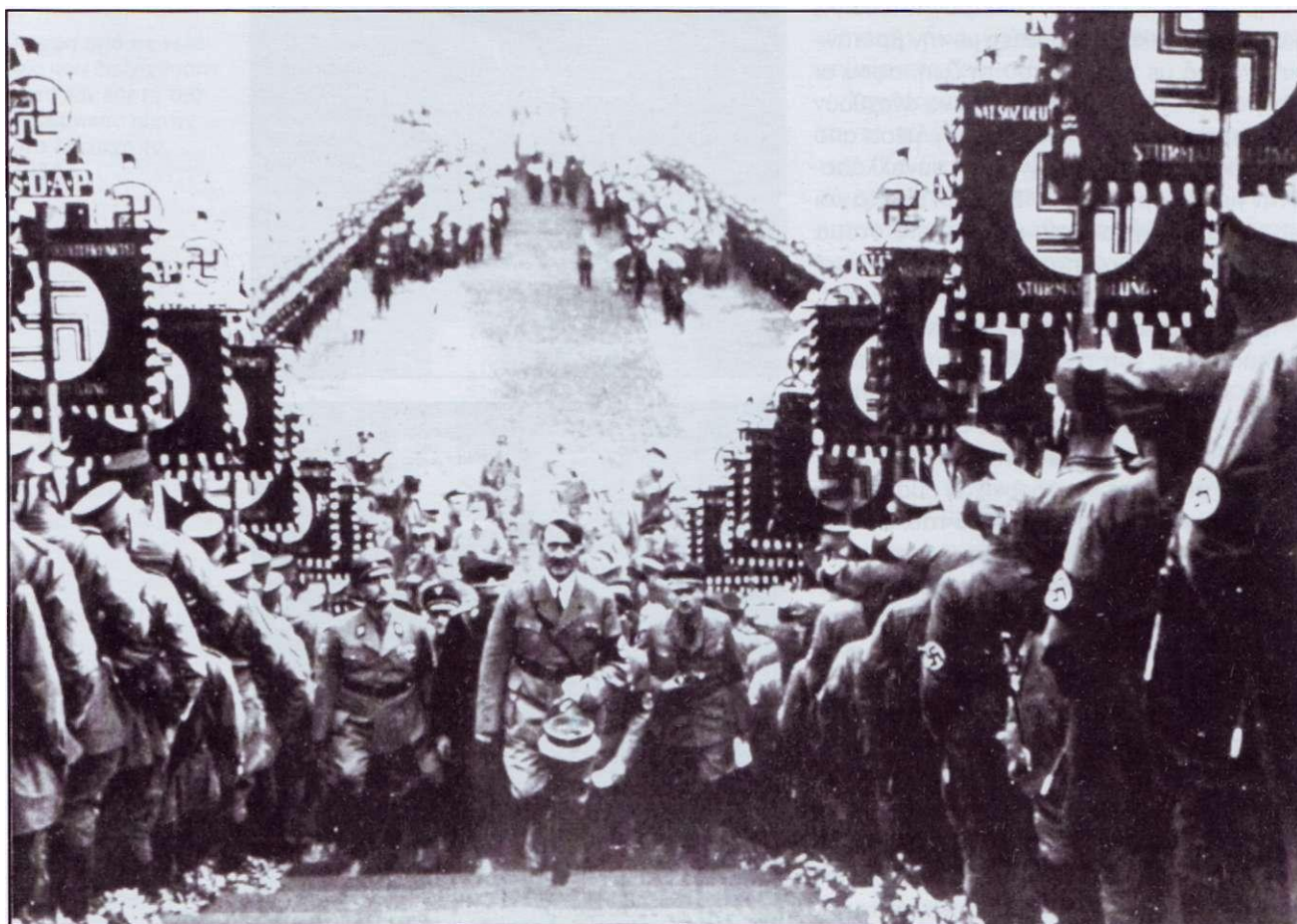
Απόψεις από
τις τελετές που
διεξήχθησαν
κατά την εορτή
της γερμανικής
τέχνης στο
Μόχαχο το
1937.



Στις αίθουσες του Βέβελσμπουργκ, δίδαξαν ή εξεφώνησαν σημαντικές ομιλίες επιφανείς φυσιολογιστές του Εθνικοσοσιαλισμού και του Φασισμού, όπως ο ιδεολογικός ιθύνων του Γ Ράιχ Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ και ο Ιταλός φιλόσοφος Ιούλιος Έβολα, αναπτύσσοντας την μεταφυσική προοπτική του Εθνικοσοσιαλισμού και τον ρόλο που καλείται να διαδραματίσει η Μαύρη Φρουρά στην Νέα Τάξη και στην Φυλετική Αναγέννηση της Ευρώπης.

Και σήμερα, μέσα από το κάστρο της Μεσαιωνικής Γερμανίας, τα ορμητήρια εκείνα των Τευτόνων Ιπποτών που έγιναν λίκνα του εθνικοσοσιαλιστικού ιδεώδους, αντιλαμβάνουν οι προγονικές φωνές και από αυτά τα επιβλητικά μνημεία, θαρθεί η μέρα που θα αντηχήσουν και πάλι και θα εγερθούν επιβλητικά οι Δυνάμεις της Παραδόσεως, για να φωτίσουν και να εξυγιάνουν την εκφυλισμένη Οικουμένη...

Ι. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΣ



ΕΣ-ΕΣ, Η ΓΕΝΕΣΗ ΕΝΟΣ ΘΡΥΛΟΥ...

Μπορεί οι συγκυρίες να αποδείχθηκαν δυσμενείς, για τα Ές-Ες, όμως, είτε αρέσει σε πολλούς, είτε όχι, η ιστορία τα έχει κατατάξει ανάμεσα στα πολεμικά πρότυπα, σε εκείνες τις αδελφότητες μαχητών που αγωνίζονταν και έπεφταν μέχρι τέλους, διαιωνίζοντας τις αρχέγονες αρετές της φυλής, την ανδρεία και την συντροφικότητα στην μάχη.

Αρχικά τα Ές-Ες είχαν ως εκπαιδευτές παλαιούς ικανούς αξιωματικούς του στρατού, όπως ο Πάουλ Χάουσερ. Η πειθαρχία, η οργανωτικότητα, η συντροφικότητα και η άρτια εκπαίδευση των μελών τους, σε συνδυασμό με την απόκτηση πολεμικής εμπειρίας, γρήγορα κατέστησε τα μάχιμα Ές-Ες μία πολεμική μηχανή τόσο αποτελεσματική, ώστε να υποχρεωθεί ακόμη και ο ίδιος ο στρατηγός της Βέρμαχτ Γκουντέριαν να ομολογήσει ότι «... οι μεραρχίες των μάχιμων Ές-Ες διέθεταν εξαιρετική πειθαρχία, συναδελφικότητα, ιπποτικές αρετές και απaráμμιλο θάρρος έναντι του εχθρού. Πολεμούσαν πλάι στον τακτικό στρατό και με την πάροδο του χρόνου δύσκολα διακρίνονταν από τις κανονικές μονάδες του στρατού...».

Τόσο στις επιθετικές επιχειρήσεις, όσο και στις αμυντικές προσπάθειες, τα Ές-Ες

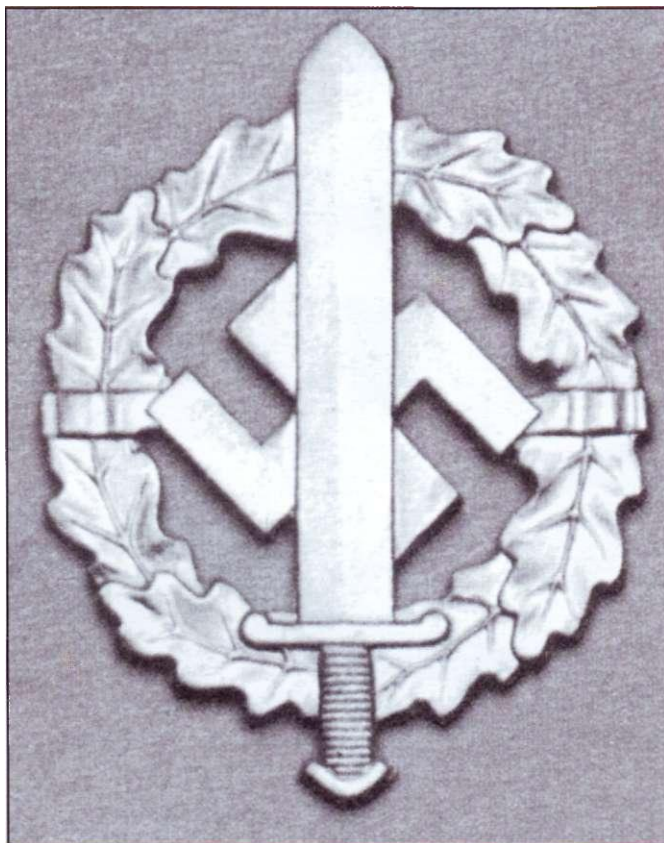
διέπρεψαν, αποδεικνύοντας ότι όντως αποτελούν μία κοινότητα εκλεκτών πολεμιστών. Υπήρξαν, λοιπόν, πρότυπα στρατιωτικών, που αγωνίσθηκαν υπέρ Ιδεών, και τίμησαν τη στολή και τα όπλα τους μέχρι τέλους.

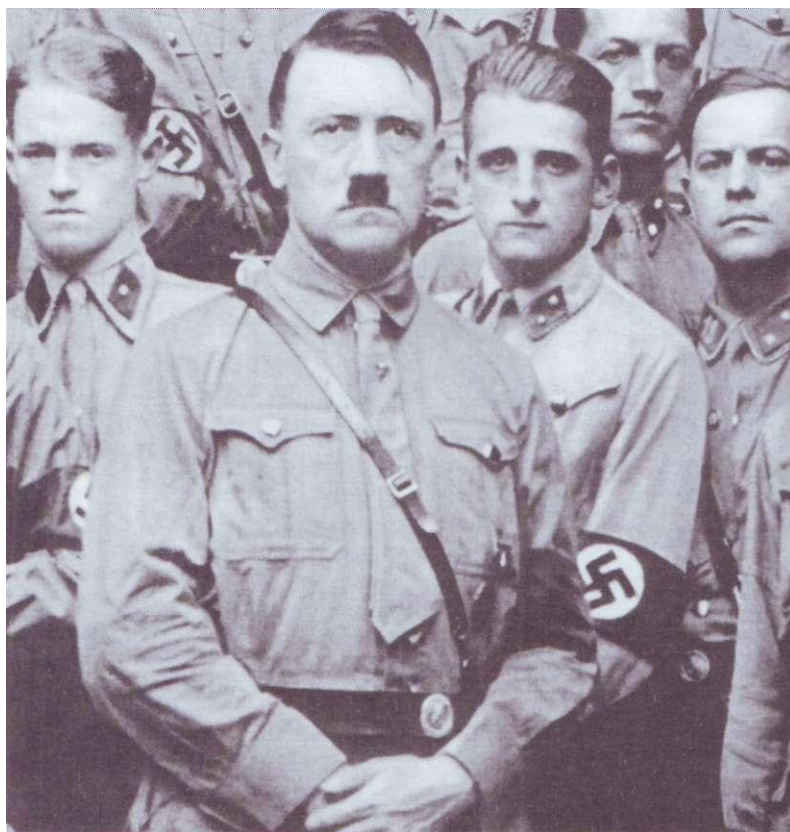
Σήμερα, παρά τις ύβρεις και τις σκοπιμότητες οι οποίες κηλίδωσαν τον χαρακτήρα και την αποστολή των Ές-Ες, σε χώρες της Βαλτικής, και συγκεκριμένα στην Εσθονία, οι παλαίμαχοι αγωνιστές των Ές-Ες απολαμβάνουν επισήμου κρατικής αναγνώρισεως, τιμών, συντάξεως και παρελαύνουν τιμητικά με τις στολές τους, ενώ η Πολιτεία τους έχει αναγειρεί μνημείο, προς τιμήν και επιβράβευση της προσφοράς τους.

Είναι καιρός επιτέλους, να υπάρξει μία ιστορική αναθεώρηση και να γραφεί η αλήθεια στις ορθές της διαστάσεις.

Και όπως αναφέρει και ο Κ. Πλεύρης στο μνημειώδες βιβλίο του «Εβραίοι, όλη η Αλήθεια», θάρθει η μέρα που οι σημαίες με τον αγκυλωτό σταυρό, θα κυματίσουν σε όλη την Ευρώπη.

Τότε, τα Ές-Ες θα κριθούν δίκαια και το έργο τους θα αποτιμηθεί στις ορθές του διαστάσεις, πέρα από την φιλελεύθερη σκοπιμότητα και την μαρξιστική δυσφήμιση, που υπαγορεύεται από τα υποβολεία του διεθνή εβραίου...



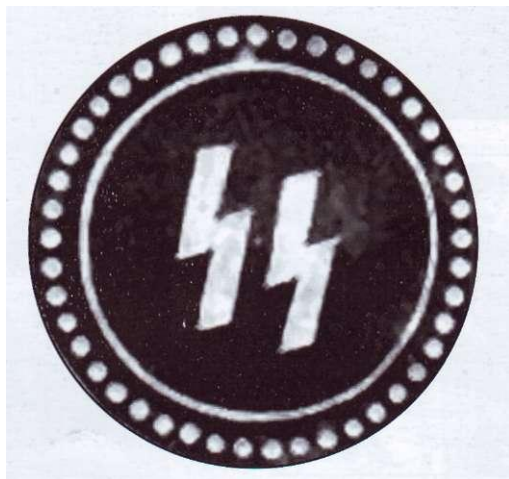


Άνω αριστερά:
Ο Χίτλερ
περιβάλλεται από
μέλη της σχολής
του Φύρερ.

Άνω δεξιά: λιτή
φωτογραφία
του Φύρερ. Το
πουκάμισο του
κοσμεί ο σιδηρούς
σταυρός που του
απενεμήθη κατά
τον Α' Παγκόσμιο
Πόλεμο.



Κάτω:
Παρουσίαση
λαβάρων από
την πρώτη
μεραρχία Εα-Εα
«Λέιμπτσταντάρτε»,
σε επίσημη
τελετή.



Χίτλερ και Χίμμελερ
παρακολουθούν
παρέλαση
των Ες-Ες στη
Νυρεμβέργη.



Άνω αριστερά: Θερινό πιλήκιο αξιωματικού της «Λεμπστανταρτε».

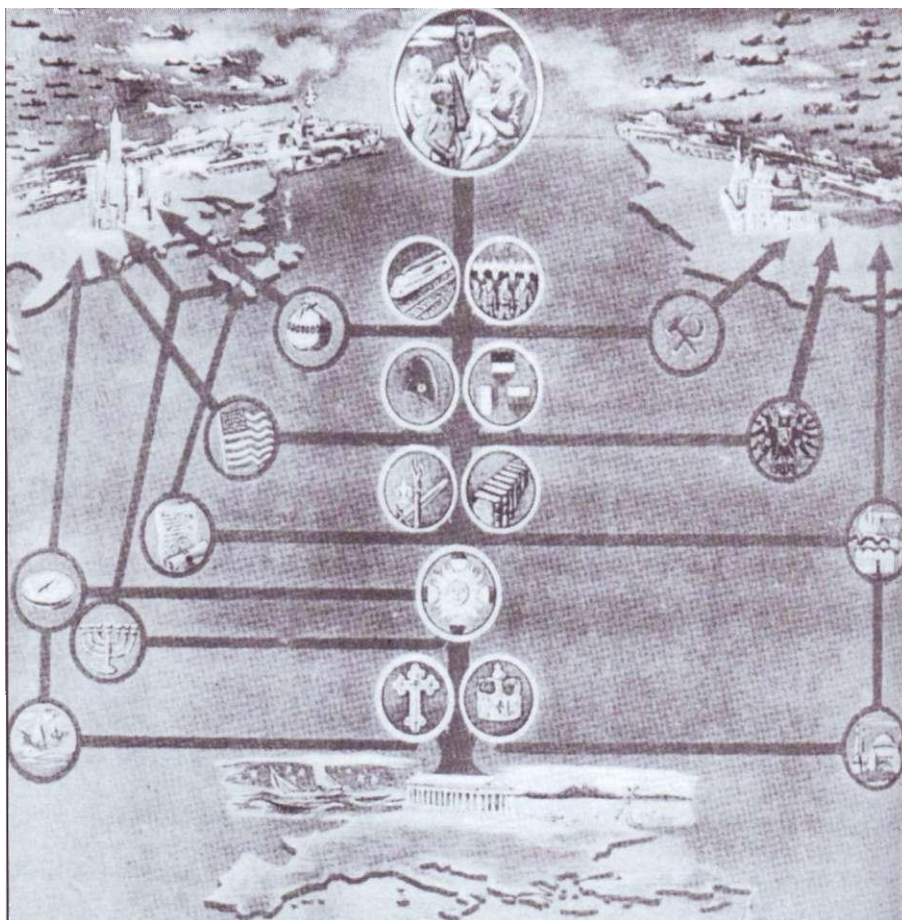
Μέσον: Εικαστική σύνθεση που απεικονίζει άνδρες των Ταγμάτων Εφόδου εν δράσει. Τα Τάγματα Εφόδου κατά το 1934, αφομοιώθηκαν από τα Ες-Ες, εν πολλοίς, τουλάχιστον.



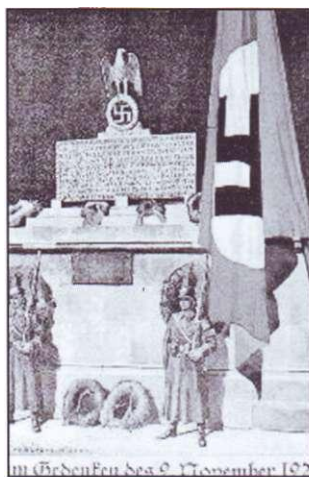
Μάχημα Ες-Ες σε δράση στη Ρωσία.



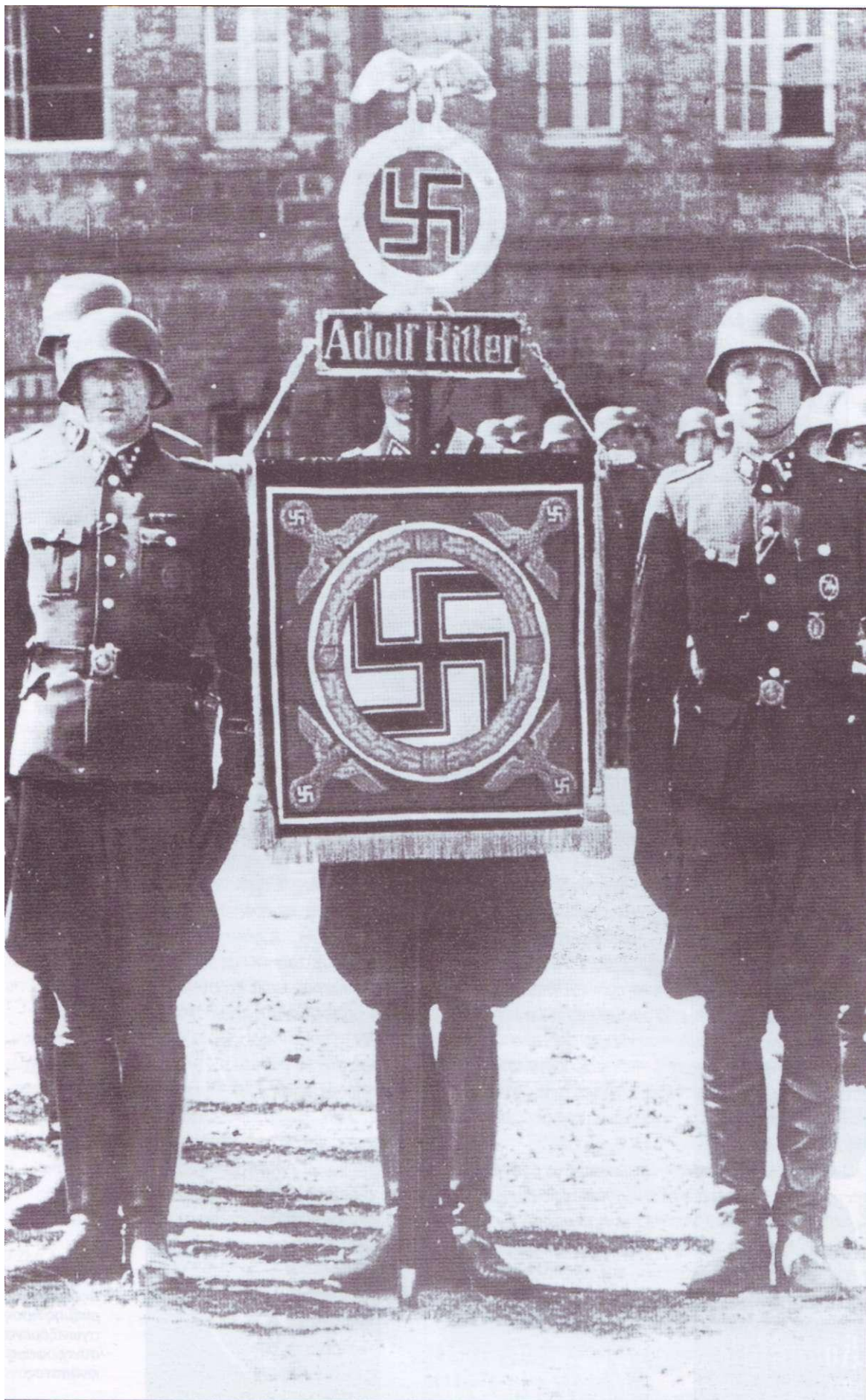
Κάτω: Ο Ζεπ Νπήντριχ διενεργεί συμβολικό έρανο, αμέσως μετά την άνοδο των Εθνικοσοσιαλιστών στην εξουσία για την αναδιοργάνωση της χώρας.

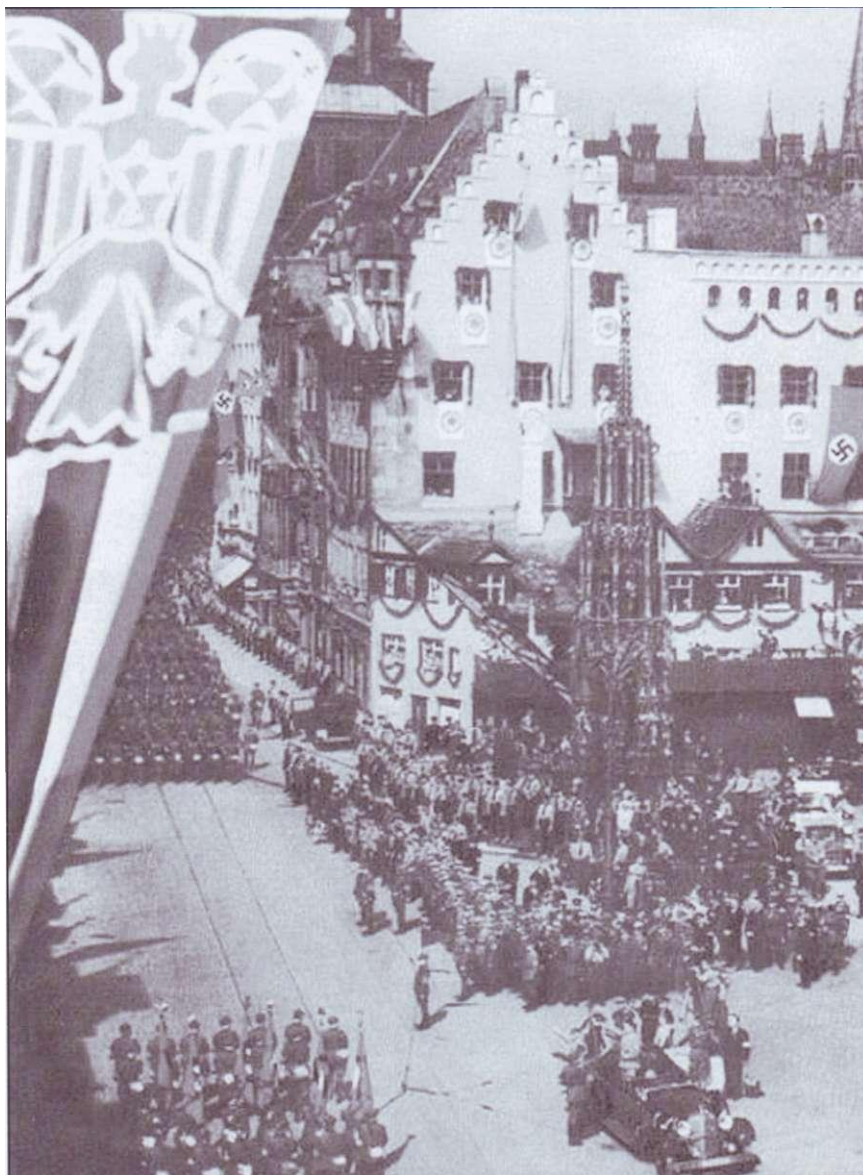


Ιδεολογική αφίσα που αναδεικνύει την Γερμανία, συμβολικά, ως το επίκεντρο του Παρθενώνα και των ελληνικών ιδεών, ενώ παράλληλα παρουσιάζει τις ΗΠΑ και την Ρωσία ως απότοκα εβραϊομασσονικών συνωμοτικών διεργασιών.



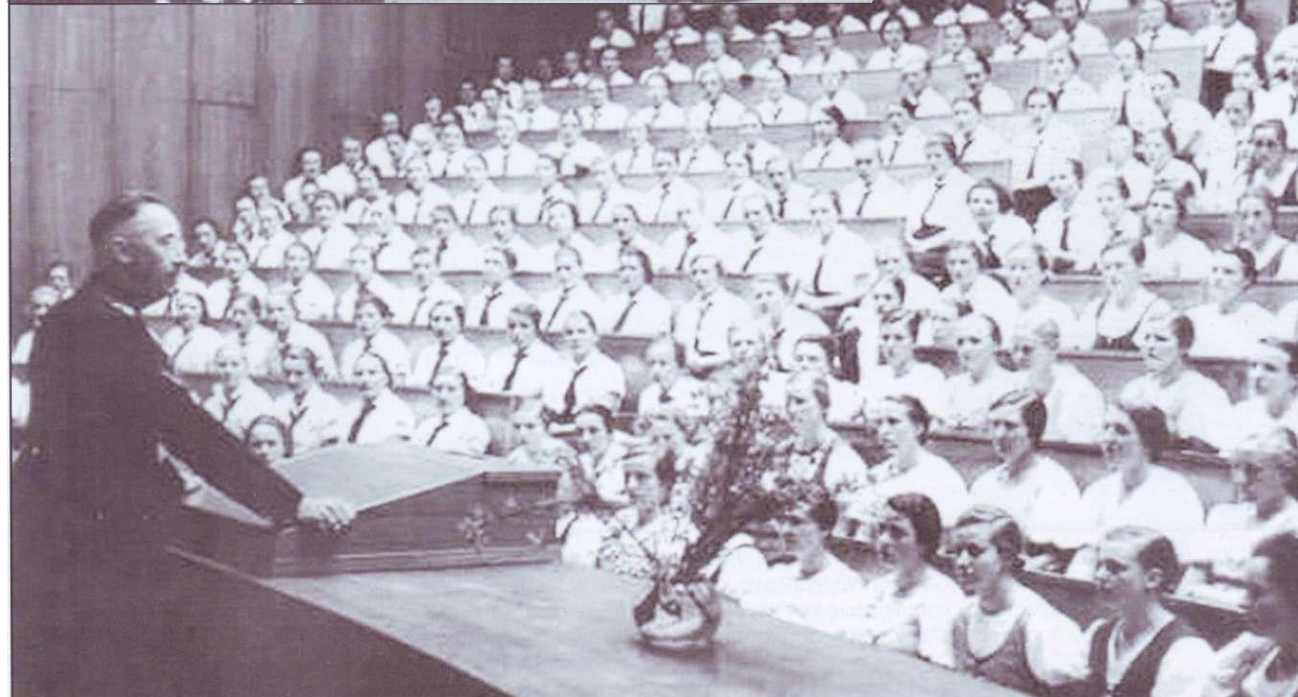
Λφίσεσ τιμήσ και μνήμησ προς τουσ αγωνιζόμενουσ συντρόφουσ του κινήματοσ.





Άνω: Παρέλαση των Ες-Ες
στη Νυρεμβέργη.

Κάτω: Ο Χίμλερ ομιλεί
προς τα μέλη της Ενώσεως
Γερμανίδων Κορασίδων.





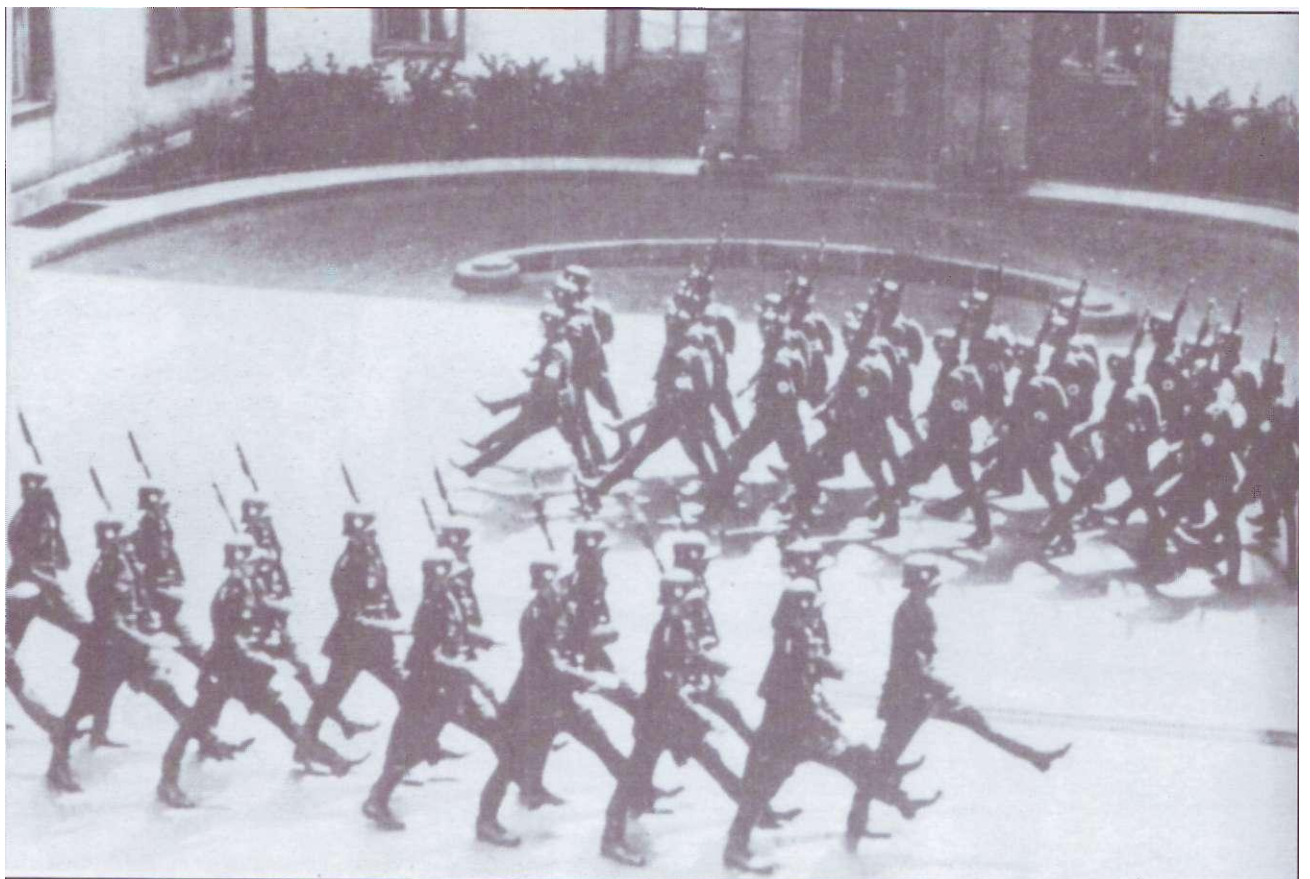
Ο Χίτλερ καθαγιάζει με την αιματοβαμμένη σημαία του 1923 τα λάβαρα των Ες-Ες, στο συνέδριο του 1934 στην Νυρεμβέργη, μία τελετουργία η οποία καταφανώς απηχεί μία σαφή πράξη ηρωολατρείας και υπομνήσεως του γεγονότος ότι οι θυσίες των πεσόντων μαχητών υπέρ της φυλής, έχουν προσλάβει πλέον για το Εθνικοσοσιαλιστικό Κίνημα, διαστάσεις που αγγίζουν τα όρια και αυτής ακόμη της ίδιας της ιερότητας.




































Ο υπέρ βωμών και εστιών αγών, εξαγνίζει, η δε θυσία υπέρ αυτών καθαγιάζει τον πεσόντα μαχητή.





Άνω: Παράταξη των Ες-Ες κατά τη διάρκεια νυκτερινής τελετής.
Κάτω: Ασκήσεις βηματισμού σε εκπαιδευτικό κέντρο των μαχίμων Ες-Ες.



Pfle. Nr.	Name, Vorname	Eugen Ring SS-Gr. SS-Gr. SS-Gr. SS-Gr.					Dienststellung	Partei-Nr.		SS-Nr.	Geburts- datum
		1-1,8 Mill.	über 1,8 Mill.								
1	Himmeler Heinrich,  R.L., St.Rat, M.d.R.	♀	○	●	■	Υ	Reichsführer-SS u. Chef der deutschen Polizei	14 303	—	168	7. 10. 00
SS-Obergruppenführer:											
2	Schwarz Franz Xaver,   R.L., M.d.R.	♀	○	—	—	—	Stab SA SS	6	—	38 500	27. 11. 75
3	Dietrich Josef,   I   St.Rat, M.d.R.	♀	○	●	■	Υ	SA. Da. Ost u. Leib- standarte-SS	89 015	—	1 177	28. 5. 92
4	Weigel Fritz, St.Rat, Vo.Pr., M.d.R.	♀	○	●	■	Υ	SA. Da. West	18 833	—	408	27. 4. 04
5	Daluege Kurt,  II   St.Rat., M.d.R.	♀	○	—	—	Υ	Stab SA SS, m. d. Ränge eines Haupt- amtschefs	31 981	—	1 119	15. 9. 97
6	Darré Walther,  II  R.Mi., R.L., M.d.R.	♀	○	a	a	Υ	Chef RuZ-Hauptamt	218 256	—	6 882	14. 7. 95
7	Buch Walter,    I  R.L., M.d.R.	♀	○	—	—	Υ	Stab SA SS	7 733	—	81 353	24. 10. 83
8	von Boppsch Udo,  I  St.Rat, M.d.R.	♀	○	●	■	Υ	Stab SA SS	162 319	—	3 689	24. 7. 95
9	Krüger Friedrich-Wilhelm,  I    St.Rat, M.d.R.	♀	○	●	—	Υ	Inspr. Grenz u. Wacheinheiten	171 199	—	6 123	8. 5. 94
10	Erbprinz zu Waldeck und Pyrmont Josias,  I    M.d.R.	♀	○	k	k	Υ	SA. Da. Aulda-Werra	160 025	—	2 139	13. 5. 96
11	Amann Max,    II  R.L., M.d.R.	♀	○	—	—	—	Stab SA SS	3	—	53 143	24. 11. 91
12	Grhr. von Eberstein Karl,  I Vo.Pr., M.d.R.	♀	○	a	a	Υ	SA. Da. Süd	15 067	—	1 386	14. 1. 94
13	Boubler Philipp,   II  R.L., M.d.R.	♀	○	k	k	—	Stab SA SS	12	—	54 932	11. 9. 99
14	Jesteln Friedrich,  II M.d.R.	♀	○	●	—	Υ	SA. Da. Mitte	163 318	—	4 367	2. 2. 95
15	Lorenz Werner,  I  St.Rat, M.d.R.	♀	○	●	■	Υ	Stab SA SS	317 994	—	6 636	2. 10. 91
16	Heismeyer August,  I M.d.R.	♀	○	●	—	Υ	Chef SS-Hauptamt	21 573	—	4 370	11. 1. 97
17	Schmauser Heinrich,  I M.d.R.	♀	○	k	k	Υ	SA. Da. Main	215 701	—	3 359	18. 1. 90
SS-Gruppenführer:											
18	Weinreich Hans,  I  M.d.R.	♀	○	—	—	—	Stab SA SS	5 920	—	278 160	5. 9. 96
19	Wittje Kurt,  I  M.d.R.	♀	○	—	—	Υ	Stab SA SS	256 189	—	5 870	2. 10. 94
20	Dr. Dietrich Otto,  I R.L., St. Zef., M.d.R.	♀	○	—	—	—	Stab SA SS	126 727	—	101 349	31. 8. 97
21	Kerstner Albert,  M.d.R.	♀	○	—	—	—	Stab SA SS	1 924	—	158	26. 7. 02

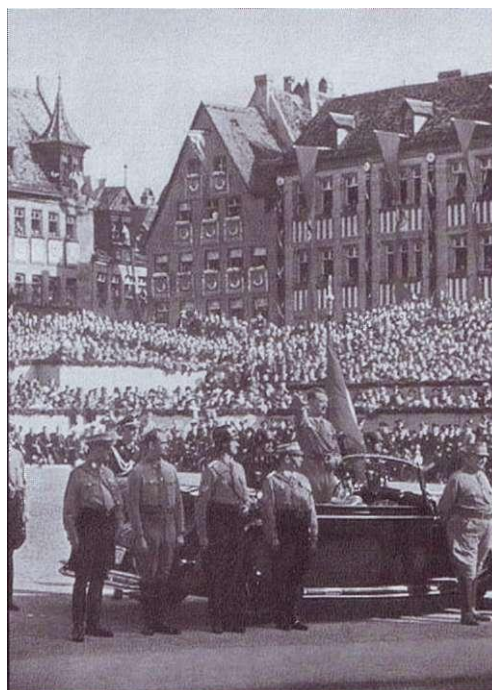
Επίσημος κατάλογος της διαρθρώσεως της ιεραρχίας των Ες-Ες.



Στο κέντρο, το έμβλημα της μεραρχίας «Χαντζάρ» πλαισιωμένο από αναμνηστικές φωτογραφίες μουσουλμάνων μελών της. Μόνο ο διοικητής και οι ανώτεροι επιτελείς και αξιωματικοί των μεραρχιών ξένων εθελοντών ήταν Γερμανοί.

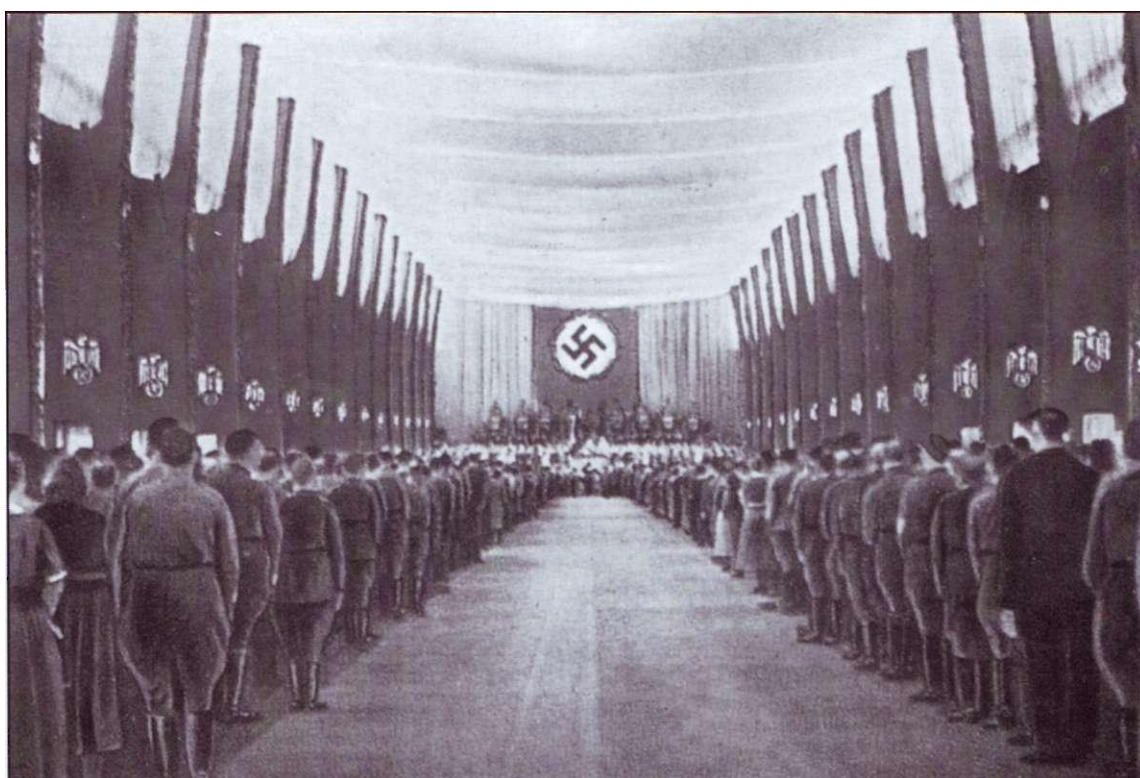






Ανω: Μέλη του τμήματος Προγονικής Κληρονομιάς, διεξάγουν επιστημονικές έρευνες στο Εξερστάινε,

Κάτω: Επιβλητική συνάθροιση μελών των ταγμάτων εφόδου, μεγάλο μέρος των οποίων, το 1934, ενσωματώθηκε στα Ες-Ες.



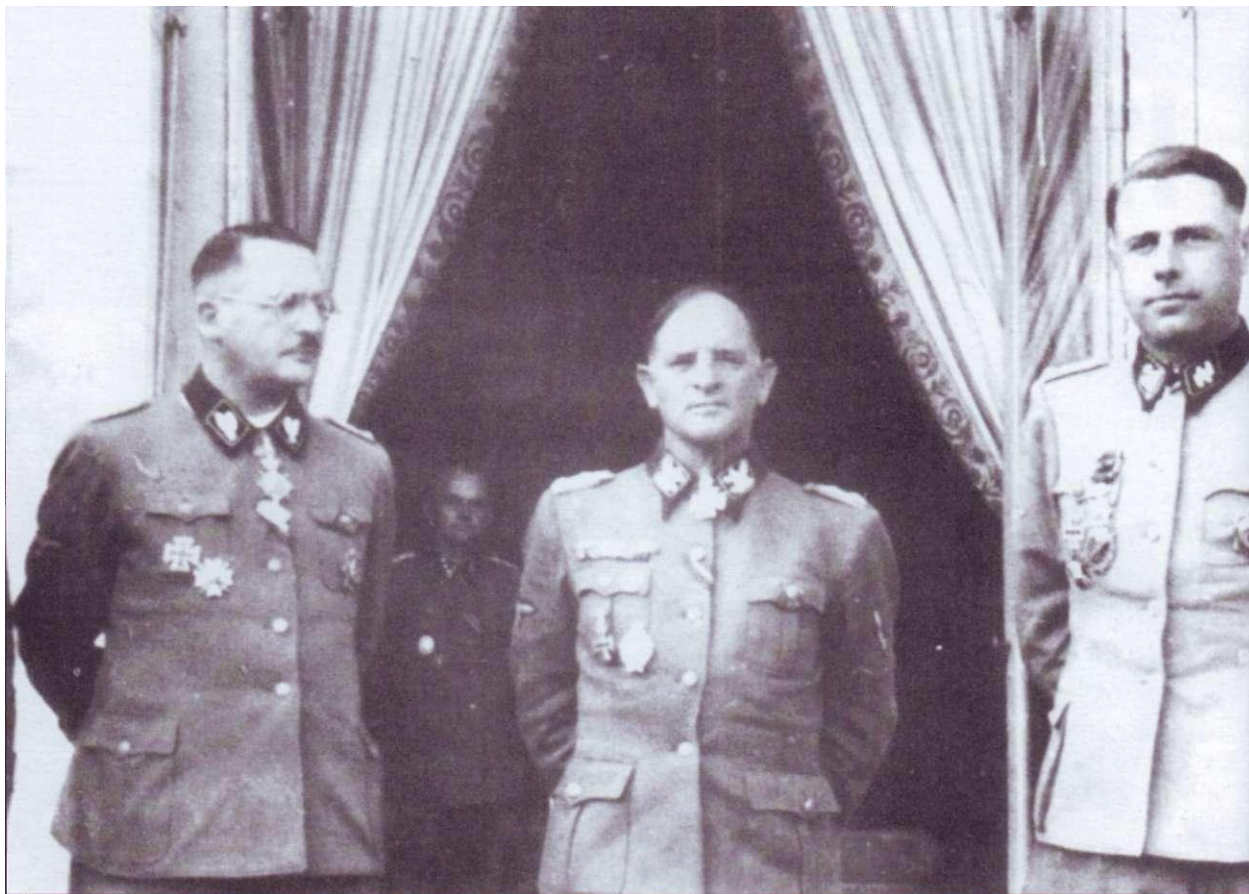


Αποψη του αρχαιοπρεπούς όσο και Αϊτού μνημείου των πεσόντων της 9ης Νοεμβρίου 1923, κατά την Εθνικοσοσιαλιστική εξέγερση της μπιραρίας του Μονάχου, το οποίο έφερε τιμητική φρουρά από άνδρες των Ες-Ες.

Άνω: Ο Χίτλερ ομιλών σε παλαιούς συντρόφους του κόμματος.

Κάτω: Ο Λεόν Ντεγκρέλ, διοικητής της Λεγεώνας και αργότερα της μεραρχίας των Βαλλόνων, συνομιλεί με άνδρες του. Κάθε αξιωματικός αλλά και διοικητής ακόμη μεραρχίας των Ες-Ες, γνώριζε τους μαχητές που διαικούσε έναν προς έναν.





Άνω: Ανώτατοι
αξιωματικοί των Ες-Ες.



Μουσουλμάνοι Ες-Ες
με τα χαρακτηριστικά
καπέλα τους, σε
παράταξη προς
επιθεώρηση.

*Δανοί αξιωματικοί,
συνοδευόμενοι από
Γερμανούς συναδέλφους
τους, μεταβαίνουν προς
κατάταξη στα μάχημα
Ες-Ες.*

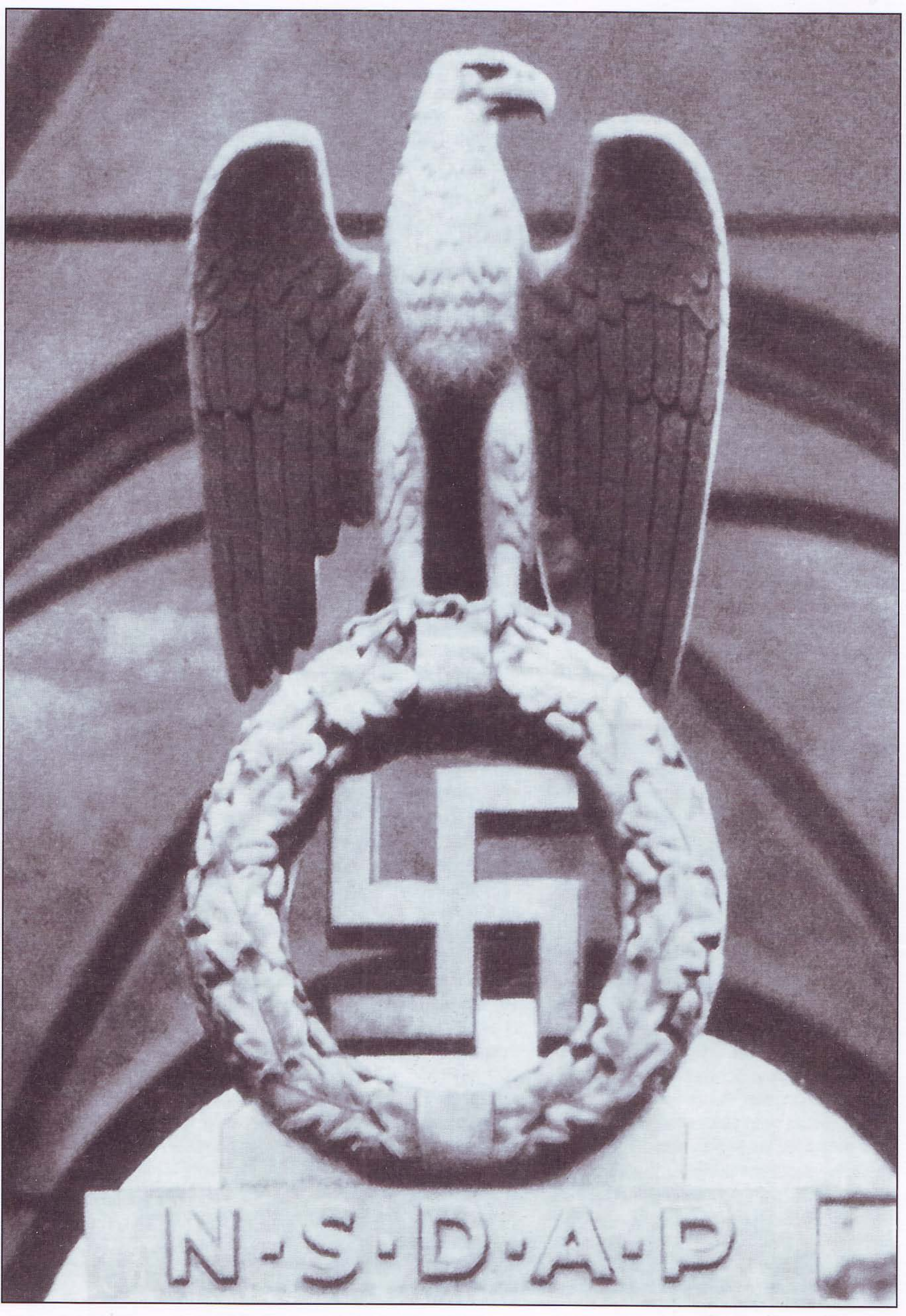


*Δανοί εθελοντές
των μαχίμων Ες-Ες,
ετοιμάζονται για μάχη
στο ανατολικό μέτωπο,
το 1944.*





Προπαγανδιστική αφίσα, καλεί σε κατάταξη Δανούς στα μάχη Ες-Ες, ενάντια στον μπολσεβικισμό.



N-S-D-A-P

